

ΚΟΝΤΡΑ

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 503 - ΣΑΒΒΑΤΟ, 15 ΜΑΡΤΗ 2008

1 ΕΥΡΩ

ΕΝΘΕΤΟ 8ΣΕΛΙΔΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Η κοινωνική
ασφάλιση
(και πάλι) στο
απόσπασμα

ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΜΕ
κι ας ψηφίσουν το νόμο

ΤΟ ΕΠΙΤΕΛΟΛΟΓΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

15/3: Ημέρα καταναλωτή, ημέρα κατά αστυνομικής βίας 15/3/1848: Ουγγρική επανάσταση 15/3/1944: Καθιέρωση εθνικού ύμνου Ρωσίας 15/3/2006: Θάνατος Γεωργίου Ράλλη (88 χρ) 15/3/1971: Καταδίκη τριών μελών Ελληνικού Απελευθερωτικού Στρατού (στρατοδικείο Αθηνών) 15/3/1979: Αυθόρμητη παράδοση καταζητούμενου (ΟΕΑ) πρώην διοικητή χουντικών «Αλκίμων» Λογγίνου Παξινόπουλου 15/3/1995: Επίθεση με αντιραμματική ρουκέτα κατά Mega (17N) 16/3/1978: Απαγωγή Aldo Moro (Ερυθρές Ταξιαρχίες) 16/3/1968: Σφαγή 567 άμαχων βιετναμέζων (Μάι Λάι-αμερικανός) 16/3/1853: Θανατική καταδίκη Μακρυγιάννη 16/3/1988: Χημικά από Ιράκ στην κορδική πόλη Halabja (5.000 νεκροί) 16/3/1968: Εκρηξη βόμβας (Σύνταγμα) 16/3/1973: Κατάληψη πανεπιστημιακής λέσχης Πάτρας από 500 φοιτητές (εισβολή αστυνομίας, δεκάδες συλλήψεις) 16/3/1979: Σύλληψη επικηρυγμένου βομβιστή ακροδεξιάς Πρωτοπαπά 16/3/1868: Γέννηση Maxim Gorki 17/3: Ιρλανδία: Εθνική γιορτή (άγιος Πατρίκιος) 17/3/1981: Πορεία (μήκους εφτά χιλιόμετρων) κατά βάσεων (Θεσσαλονίκη) 17/3/1972: Ο Ενρίκο Μπερλίνγκουερ εκλέγεται ΓΓ του ΚΚ Ιταλίας 17/3/1979: Σύλληψη επικηρυγμένου βομβιστή ακροδεξιάς Παναγόπουλου 18/3: Ημέρα κινητοποιήσεων κατά κατοχής Ιράκ, Αϊτή: Ημέρα πανεπιστημίου 18/3/1871: Ανακήρυξη Παρισινής Κομμούνας 18/3/1936: Θάνατος Ελευθερίου Βενιζέλου (Παρίσι) 18/3/1922: Εξαετής φυλάκιση Μαχάτμα Γκάντι για πολιτική ανυπακοή κατά Αγγλων 18/3/1962: Κήρυξη «ανεξάνδτου αγώνα» από Γεώργιο Παπανδρέου (Ηράκλειο) 18/3/1844: Γέννηση Nicolai Andreievich Rimski-Korsakov 18/3/1584: Θάνατος Ivan IV τρομερού (53 χρ) 19/3/1958: Γέννηση Δημήτρη Κουφοντίνα 19/3/1979: Εμπρηστικές βόμβες σε τέσσερα λεωφορεία της ΑΖΓΑ 19/3/1983: Εκτέλεση εκδότη «Βραδινής» Τζώρτζη Αθανασιάδη (17N) 20/3: Ημέρα γης, ημέρα αποχής από κρέας, ημέρα αστρολογίας, ημέρα θεάτρου για παιδιά-νεούς, ημέρα γαλλοφωνίας, Ιράν: Ημέρα εθνικοποίησης πετρελαίου, Τунησία: Ημέρα ανεξαρτησίας (1956) 20/3/1947: Δολοφονία βουλευτή ΚΚΕ Γιάννη Ζεύγου (Θεσσαλονίκη - Χρήστος Βλάχος) 20/3/1973: Δεύτερη κατάληψη Νομικής με πρωτοβουλία άκρας αριστεράς (εισβολή αστυνομίας, δεκάδες τραυματίες, 100 συλλήψεις) 20/3/1933: Δημιουργία πρώτου στρατόπεδου συγκέντρωσης (Νταχάου) 20/3/1972: Βόμβα κοντά σε προβλήτα έκτου στόλου (Φάληρο) και διανομή αντιαμερικανικών προκηρύξεων 20/3/1981: Δύο βόμβες σε αυτοκίνητο διπλωματικού ΕΣΣΔ 21/3: Ημέρα για εξάλειψη φυλετικών διακρίσεων, ημέρα δασοπονίας, ημέρα ποίησης, ημέρα ύπνου, Αϊόβα: ημέρα πουλιών, Ναμίμπια: ημέρα ανεξαρτησίας (1990), ΗΠΑ: ημέρα αγροτιάς (1981) 21/3/1998: Θάνατος Γκαλίνα Ουλάνοβα (88 χρ) 21/3/1972: Αποπομπή Ζωιτάκη - Ο Παπαδόπουλος αντιβασιλιάς 21/3/1972: Δίκη ΠΑΚ με 15 κατηγορούμενους για βομβιστικές ενέργειες (11 καταδίκες) 21/3/1997: Ο Κώστας Καραμανλής εκλέγεται αρχηγός ΝΔ 21/3/1991: Δολοφονία Rajiv Gandhi (46 χρ).

● Robe xekoumpote «Ο Γιαννάρας» ●●● Ο Μανώλης, ντε, που φώναζε ότι θα παραιτηθεί αν αυξηθούν τα όρια ηλικίας ●●● Ε, δεν είναι και μακάκας, για να παρατήσει τη βουλευτική καριέρα ●●● Απλώς φάχνει για μακάκας ●●● Και δυστυχώς βρίσκει ●●● Γιατί να εκπλησόμεθα με τον φασισμό (όλων ανεξαιρέτως) των media; ●●● Πρώτη φορά είναι; ●●● Μήπως είναι καιρός να συνειδητοποιήσουμε ότι τα media, πέρα από κομματικές προτιμήσεις, λειτουργούν πρωτίτως ως εγγυητές της γαλήνης του συστήματος; ●●● Ως προπαγανδιστές της υποταγής στην αστική νομιμότητα; ●●● Πως γουστάρω το «διεθνή διασυρμό της χώρας» ●●● Ειδικά όταν βλέπω και ακούω να ακούζονται οι γιάπηδες και τα παπαγαλάκια τους ●●● Ακούς εκεί να μη μπορούν να τζογάρουν στο χρηματιστήριο! ●●● Ουγκάντα γίναμε, Αλβανία του Χότζα (όχι του Μπερίσα) ●●● Γουστάρω ●●● Επίσης, θα ήθελα πολύ να βγάλω μια αναμνηστική φωτογραφία με τους Βουκεφάλες -συγγνώμη, τους

Μακεδόνες πολεμιστές ήθελα να πω- του Καρατζαφέρη ●●● Να έχω να δείχνω στα εγγόνια μου, όταν δεν τρώνε το φαγητό τους ●●● Φάτε, μωρέ, γιατί θα 'ρθουν οι Βουκεφάλες και θα σας περάσουν σαν σουβλάκι στις σάρισες ●●● Σκέφτομαι, όμως, ότι τα σημερινά παιδάκια είναι γενικώς πιο ξύπνια και μπορεί να σκάσουν στα γέλια άμα τους δείξω τους μασκαράδες της Θεσσαλονίκης ●●● Ισως να μου ζητάνε τέτοια στολή για το καρναβάλι-πάρτι του σχολείου, οπότε θα μπω σε έξοδα ●●● Χωρίς τα χημικάκια, είσαστε γατάκια ●●● Για τους ΜΑΤα-

τζήδες που προσπάθησαν να φράξουν το δρόμο των ΔΕΗτζήδων προς τη δικαστική αίθουσα ●●● Πρρρρ, κοτούλες ●●● Ευκαιρία, τώρα με τις διαδικασίες προώθησης του Ασφαλιστικού, να θυμηθούμε το γερο-Κάρολο ●●● «Και η πιο δημοκρατική κοινοβουλευτική δημοκρατία είναι δικτατορία της αστικής τάξης» ●●● Ενοείται πως το πρώτο που κάνουμε κάθε πρωί είναι να βγάζουμε όλα τα σκουπίδια στο δρόμο ●●● Επίσης, τα υγρά δεν τα ρίχνουμε στο νεροχύτη, αλλά στη σκουπιδοσακούλα ●●● Τέλος, μια καλή ιδέα είναι να καθαρίσουμε πατάρια και

αποθήκες ●●● Ποια είναι η πιο μοδάτη λέξη στο πολιτικό λεξιλόγιο των τελευταίων μηνών; ●●● Το επίθετο «εναλλακτικός-ή-ή» στο δηλτικό γένος ●●● Μετά τον ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ και τον Περισσό που ακολούθησε, για «εναλλακτική πρόταση διακυβέρνησης» μίλησε και ο Γιωργάκης ●●● Όμως, οι άλλοι δεν έχουν κυβερνήσει επί 20ετία, οπότε μπορεί να μπουρδολογούν εκ του ασφαλούς ●●● Εσύ, βρε δύσμοιρε Γιωργάκη, για ποια «εναλλακτικότητα» να μιλήσεις; ●●● Επειδή, όμως, μου αρέσει η ουσία των πραγμάτων, σφειλω να σας καταστήσω κοινωνούς του πιο πρόσφατου συμπεράσματός μου ●●● «Εναλλακτική πρόταση εξουσίας» ήταν οι κυβερνήσεις Τζαννετάκη και Ζολώτα του 1989-90 ●●● Κάθε αντίλογος δεκτός, αλλά επί της ουσίας ●●● Keep walking, Giorgakis, όπως σου είπε και η συντρόφισσα ●●● Και καλά εσύ, μπορείς να keep walking «για όσο καιρό χρειαστεί», όπως είπες ●●● Τους Πασόκους τους ρώτηρες αν αντέχουν να keep walking μακριά από την εξουσία; ●

◆ Τέσσερις μέρες (μεταξύ των οποίων και το τριήμερο της τελευταίας Αποκριάς), για να διαβάσουν οι βουλευτές ένα νομοσχέδιο 395 πυκνογραμμένων σελίδων, με παραπομπή σε εκατοντάδες σελίδες προηγούμενων νόμων! Πέντε κοινοβουλευτικές συνεδριάσεις για να συζητηθούν 154 άρθρα με πάρα πολλές νομοτεχνικές πλευρές (δηλαδή, 31 άρθρα ανά συνεδρίαση). Αυτό είναι το... υψηλό κοινοβουλευτικό ήθος του Καραμανλή. Για blitzkrieg (πόλεμο αστραπή) γράφαμε στο προηγούμενο φύλλο. Οι εξελίξεις δικαιώνουν το χαρακτηρισμό. Εμείς, βέβαια, δεν «κοπτόμεθα» για το κοινοβουλευτικό ήθος. Το σημειώνουμε απλώς για όσους αφελώς θεωρούν πως ο κοινοβουλευτισμός συνιστά δημοκρατία και όχι δικτατορία της αστικής τάξης.

Στη μνήμη του αξέχαστου συντρόφου μας Κωστή Νικηφοράκη, η οικογένειά του προσέφερε στην «Κ» 200 ευρώ.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

◆ Δυο συγκροτήματα πρωτοστάτησαν στην κατασυκοφάντηση των απεργών της Τράπεζας της Ελλάδας: το συγκρότημα Αλαφούζου και το συγκρότημα Λαμπράκη. Της «κεντροδεξιάς» το πρώτο, της «κεντροαριστερράς» το δεύτερο, της κεφαλαιοκρατίας αμφότερα. Ταυτόχρονα, βρήκαν την ευκαιρία να χτυπήσουν τον Γκαργκάνο, επειδή πλησιάζει η λήξη της θητείας του, ο Αλογοσκούφης θέλει να την ανανεώσει, αλλά οι συγκροτηματάρχες προωθούν άλλους εκλεκτούς για το πόστο. ◆ Κάποιος αγγλομαθής Πασόκος πρέπει να εξηγήσει στο Γιωργάκη ότι άλλο είναι

ο τοκετός και άλλο η κύηση. Τοκετός είναι αυτό που στα αγγλικά λένε birth ή parturition, ενώ κύηση είναι αυτό που προηγείται του τοκετού και στα αγγλικά το λένε gestation. Να τα μάθει, για να μη λείπει ότι η «εσωτερική δοκιμασία» του ΠΑΣΟΚ «είναι ένα τοκετός, είναι μία κύηση»! ◆ Δεν ξέρουμε αν του προέκυψε τυχαία ή αν το είχε προσχεδιάσει, πάντως με το keep walking ο Γιωργάκης εξασφάλισε δουλειά για την περίοδο μετά τη λήξη της πολιτικής του καριέρας. Ο Γκορμπατσόφ με τη γνωστή πίστα κι αυτός με το γνωστό ουίσκι θα συνθέσουν ένα ανεπανόληπτο δίδυμο. Τι να κάνουμε, δε μπορούν να

προσληφθούν όλοι από τη Gazprom σαν τον Σρέντερ ή από την Citibank σαν τον Μπλερ. ◆ «Η ψήφος στην Αριστερά δεν σημαίνει ακυβερνησία», δήλωσε ο Α. Τσίπρας στην κυριακάτικη έκδοση της Αυγελουπολίνιας. Σωστά τα λέει το παλικάρι.

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Όπως γνωρίζετε αύριο συνεδριάζει η ΠΟΕ-ΟΤΑ και, πιστεύω, υπεύθυνα θα πάρει την απόφαση που πρέπει για να μη βλάπτεται το κοινωνικό σύνολο. Είναι γνωστό ότι το ασφαλιστικό δεν θίγει βασικά ζητήματα τα οποία αφορούν την ΠΟΕ-ΟΤΑ. Επομένως στην περίπτωση αυτή θα πρέπει να αναλάβουν τις ευθύνες τους εκείνοι οι οποίοι αποφασίζουν.

Προκόπης Παυλόπουλος

ΕΙΠΑΝ... ΕΓΡΑΨΑΝ... ΕΙΠΑΝ...

Πρέπει να διαθέτεις περίσσιο θράσος για να ισχυριστείς πως οι ασφαλιστικές ρυθμίσεις που προωθούνται είναι κοινωνικά δίκαιες και ότι υπηρετούν τα συμφέροντα όλης της κοινωνίας. Και αυτό το σχετικό πολιτικό θράσος το διαθέτει κατά πώς φαίνεται ο πρωθυπουργός, αν κρίνουμε απ' όσα είπε χθες στο διάγγελμά του... Το ασφαλιστικό νομοσχέδιο εξυπηρετεί τους οικονομικά ισχυρούς, έχει τη σύμφωνη γνώμη του προέδρου του ΣΕΒ άλλωστε. Πρόκειται για ένα

ταξικό νομοσχέδιο και μόνο αν οι εργαζόμενοι σηκωθούν από τους καναπέδες, θ' ανατραπεί η ψήφισή του...

Γ. Παντελάκης (Ελευθεροτυπία)

Η ελληνική κοινωνία έχει προ πολλού εισέλθει στην εποχή της ανασφάλειας. Σύμφωνα με τα περίσματα έγκυρων ερευνών, περίπου το 1/3 των Ελλήνων ζει σήμερα με λιγότερα από 480 ευρώ μηνιαίως. Τα πραγματικά ποσοστά της ανεργίας και της υποαπασχόλησης εμφανίζονται σημαντικά υψηλότερα απ' ό,τι στις

επίσημες στατιστικές. Ο αριθμός των απόρων και των αστέγων αυξάνεται ραγδαία, όπως και οι αυτοκτονίες, ιδίως στην πιο παραγωγική ηλικιακή κλίμακα 25-45. Επιπλέον, ακόμη και για οικογένειες με εισόδημα υψηλότερο από τα όρια της φτώχειας, ένα πρόβλημα υγείας κάποιου μέλους τους θεωρείται πιθανό να οδηγήσει σε οικονομική καταστροφή.

Ξ. Κοντιάδης (καθηγητής στο Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου)

«Σε αυτή τη συγκυρία η προσφορά του Αλέξη Τσίπρα είναι σημαντική. Εγινε "ανάχωμα",

ώστε οι απογοητευμένοι από το ΠΑΣΟΚ, κυρίως να βρουν στέγη σε ένα προοδευτικό κόμμα - μονιμή ή προσωρινή - και να μη λοξοδρομήσουν σε περιθωριακές κινήσεις ή στην πολιτική αδρανοποίηση».

Γ. Ρωμαίος (Βήμα)

Στο 4,4% εκτοξεύτηκε ο πληθωρισμός το Φεβρουάριο, ξεπερνώντας ακόμη και τις πιο απαισιόδοξες προβλέψεις, την ώρα που ο προϋπολογισμός δίνει σε εργαζομένους και συνταξιούχους του Δημοσίου αυξήσεις 3% και 4% αντίστοιχα. Οι σημαντικές αυξήσεις στο πετρέλαιο

αλλά και σε χρηματιστηριακά προϊόντα, όπως το σιτάρι και η ζάχαρη, πυροδοτούν νέο κύμα ακρίβειας σε βασικά αγαθά διαβίωσης, δημιουργώντας έντονο προβληματισμό στα νοικοκυριά.

Αγγελιοφόρος

Είναι καλύτερα κάποιος να ζει και να εργάζεται παρά να μη ζει Εφόσον ζούμε περισσότερα χρόνια, δύο περισσότερα δεν είναι δυνατόν να το θεωρούμε ως τεράστιο, ως φοβερό πρόβλημα. Ενας ο οποίος εργάζεται, έχει ζωντανία, έχει ζωή.

Παν. Μελάς (βουλευτής ΝΔ)

■ Ολίγον... ΝΑΤΟϊκοί

Ο Περισσός υποτίθεται ότι είναι αποφασιστικά ενάντια στη συμμετοχή της χώρας μας στην ιμπεριαλιστική συμμαχία του ΝΑΤΟ. Όμως, για τις «εθνικές ανάγκες» γίνεται και... ολίγον ΝΑΤΟϊκός άμα λάχει. Δεν το πιστεύετε; Ιδού η απόδειξη, διά στόματος Α. Παπαρήγα (ομιλία στο ΤΕΙ Αθήνας, «Ριζοσπάστης», 8.3.08).

«Καμώνεται η κυβέρνηση ότι "σηκώνει κεφάλι", θα βάλει βέτο κλπ. Δε λέμε, να το βάλει. Αλλά για να πιάσει το βέτο, πρέπει να έχεις γενικότερη πολιτική αντίθεσης με το ΝΑΤΟ. Γιατί, αν από τη μια ενισχύεις το ΝΑΤΟ - και, όπως λέει η κα Μπακογιάννη, εμείς είμαστε 55 χρόνια φίλοι και σύμμαχοι όλα σας τα έχουμε δώσει - όταν βάζεις το βέτο δεν είναι τίποτα άλλο παρά σαν να λες: Δώσε μου το όνομα, για να σου δώσω ανταλλάγματα αλλού. Θα έπρεπε να πει: Αποσύρω τα στρατεύματα από το Κόσοβο, τη Βοσνία κλπ. Αλλά το αντίθετο θα κάνει. Θα πει δώστε μου το όνομα και θα στείλω περισσότερα».

Προσέξτε καλά το σύνολο του συλλογισμού: η κυβέρνηση καλά θα κάνει και θα βάλει βέτο στο ΝΑΤΟ για την ένταξη της Μακεδονίας. Θα έπρεπε, όμως, το βέτο να συνοδευτεί με άλλα μέτρα, όπως η απόσυρση των στρατευμάτων από το Κόσοβο και τη Βοσνία, χωρίς να αμφισβητήσει τη συμμετοχή της Ελλάδας στην ιμπεριαλιστική λυκοσυμμαχία! Αυτό θα πει πολιτική «θετικών προτάσεων» στο πλαίσιο της ενιαίας «εθνικής πολιτικής».

Θυμίζουμε ότι ο Καραμανλής ο πρεσβύτερος, το 1975 είχε βγάλει προσωρινά την Ελλάδα από το στρατιωτικό σκέλος του ΝΑΤΟ, επειδή οι «σύμμαχοι» είχαν αποδεχτεί τα τετελεσμένα του «Αττίλα 2» στην Κύπρο. Προφανώς, κάτι ανάλογο εισηγείται στον Καραμανλή το νεότερο ο Περισσός.

■ Το παρελθόν διδάσκει

Πέρα από τα εσωκομματικά του ΠΑΣΟΚ, υπάρχει και η πρακτική πολιτική και είναι αυτή που έχει σημασία. Ρωτήθηκε, λοιπόν, ο Γιωργάκης (στη συνέντευξη που έδωσε στο Ζάππειο, στις 6.3.08) να θυμίσει έναν αντιασφαλιστικό νόμο της κυβέρνησης Μητσοτάκη, που κατήργησε το ΠΑΣΟΚ την περίοδο 1993-2004. Αρχικά απάντησε ότι ο ελληνικός λαός... «έχει βαρεθεί πια να συζητάμε για το παρελθόν». Μετά το γύρισε στην... αντιπολίτευση: «Αν εφαρμόζε η Νέα Δημοκρατία τον νόμο Ρέππα στο σύνολό του, τότε δεν θα είχαμε αυτή την κατάσταση, την κατάντια, όπως πιάει να γίνει, στο ασφαλιστικό σύστημα, λόγω της Νέας Δημοκρατίας, λόγω της πολιτικής τους, ούτε τα προβλήματα που έχει ο εργαζόμενος και ο ασφαλισμένος και τις απεργίες που κάνει, λόγω της επιλεκτικής εφαρμογής της νομοθεσίας, που βοηθά τα μεγάλα και ισχυρά συμφέροντα και όχι τους εργαζόμενους». Στη συνέχεια επανήλθε στη μελλοντολογία: «Εγώ ανέλαβα το ΠΑΣΟΚ για το αύριο, όχι για το χθες. Αλλάξε η ηγεσία για το αύριο της χώρας και για το αύριο του ΠΑΣΟΚ. Όχι για το χθες. Αυτό να το κατανοήσουμε».

Όπως βλέπετε, απάντηση στο ερώτημα δεν έδωσε. Κι αυτό ανάγεται στη σφαίρα της πολιτικής και όχι της παραπολιτικής. Διότι βγαίνουν σήμερα οι κυρίες που είναι υπεύθυνες για την κοινωνική πολιτική του ΠΑΣΟΚ και «δεσμεύονται» πως το ΠΑΣΟΚ θα καταργήσει το σημερινό νομοσχέδιο, αν η ΝΔ καθορθώσει να το κάνει νόμο του κράτους. Την ίδια ακριβώς «δέσμευση» αναλάμβανε ο Α. Παπανδρέου, παραμονές των εκλογών του 1993. Οτι θα καταργήσει τους αντιασφαλιστικούς νόμους της κυβέρνησης Μητσοτάκη (νόμοι Σουφλιά και Σιούφα). Όπως όλοι γνωρίζουμε, δεν κατήργησε απολύτως τίποτα. Το μόνο που έκανε ήταν να θεσπίσει κάποια στιγμή το φιλανθρωπικό βοήθημα του ΕΚΑΣ, για ένα μικρό μέρος των χαμηλοσυνταξιούχων, το οποίο χρόνο με το χρόνο γίνεται μικρότερο.

Ποιο είναι το συμπέρασμα για τους εργαζόμενους; Μόνο με το δικό τους αγώνα μπορούν να φράξουν το δρόμο στην αντιασφαλιστική επίθεση και ν' αρχίσουν να επανακατατούν όσα έχουν χάσει τα τελευταία 18 χρόνια. Αν περιμένουν δικαίωση μέσω αλλαγών στους κοινοβουλευτικούς συσχετισμούς, θα πάθουν ό,τι έπαθαν και το 1993. Εδώ έχουμε φτάσει στο σημείο, το αίτημα για κατάργηση των παλαιότερων αντιασφαλιστικών νόμων να το έχει «ξεχάσει» ακόμα και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία.

Στη FYROM τώρα η πίεση

Στο «γήπεδο» της Δημοκρατίας της Μακεδονίας έχει μεταφερθεί το μπαλάκι και η ηγεσία της δέχεται πλέον τις πιέσεις των Αμερικάνων, με στόχο να υποχωρήσει και να βρει μια συμβιβαστική λύση με την ελληνική κυβέρνηση, ακόμα και πριν τη σύνοδο κορυφής του ΝΑΤΟ.

Ο αμερικανός υφυπουργός για θέματα Ευρώπης και Ευρασίας Ντάνιελ Φριντ επισκέφτηκε αιφνιδιαστικά στα τέλη της προηγούμενης εβδομάδας τα Σκόπια, όπου συναντήθηκε με τον πρόεδρο Τσερβένκοφσκι και τον πρωθυπουργό Γκρούεφσκι, μεταφέροντάς τους το μήνυμα του Στέιτ Ντιπάρτμεντ, το οποίο μάλιστα φρόντισε να δημοσιοποιήσει και με δηλώσεις του και με συνέντευξη στο μεγαλύτερο ιδιωτικό τηλεοπτικό κανάλι της

χώρας.

«Το μήνυμα στις συναντήσεις μου με τον πρόεδρο και τον πρωθυπουργό ήταν ότι οι ΗΠΑ είναι φίλη χώρα της Μακεδονίας και θέλουμε να τη δούμε στο δικό μας κοινό σύστημα αξιών. Στο ΝΑΤΟ υπάρχει μεγάλο άνοιγμα προς τη Μακεδονία, αλλά χρειαζόμαστε λύση για το ζήτημα της ονομασίας. Πράγματι μας είναι απαραίτητη. Το μήνυμά μου ήταν: Ας προσπαθήσουμε να βρούμε τη λύση», είπε στις δηλώσεις του. Στην τηλεοπτική συνέντευξή του υποστήριξε ότι είναι ζήτημα πολιτικής βούλησης να βρεθεί λύση μέχρι τον Απρίλη για να συμπληρώσει χωρίς διπλωματική αβρότητα: «Δεν αποκλείεται και το ενδεχόμενο να μη βρεθεί λύση. Αλλά, σκεφτείτε το. Είσαστε πολύ κοντά. Την

Πέμπτη ήμουν στην Υπουργική Σύνοδο του ΝΑΤΟ με την υπουργό Εξωτερικών κ. Ράις και στα Γραφεία του ΝΑΤΟ υπήρχε δυνατό αίτημα υπέρ της Μακεδονίας. Με την ευκαιρία αυτή, όταν είσαστε τόσο κοντά, επιθυμώ έντονα οι ηγέτες να σταθούν στο ύψος τους και να πουν: Αντε να λύσουμε αυτό το πρόβλημα και να οδηγήσουμε τη χώρα μας στο ΝΑΤΟ και την ΕΕ!»

Κι ενώ ο Φιντς αύξανε την πίεση, ξέσπασε κρίση στον κυβερνητικό συνασπισμό, με τον ηγέτη του Δημοκρατικού Κόμματος Αλβανών να καταθέτει λίστα αιτημάτων (πολλά από τα οποία χρονίζουν) και να απειλεί ότι θα αποχωρήσει από την κυβέρνηση αν δεν ικανοποιηθούν μέχρι τη σύνοδο κορυφής του ΝΑΤΟ!

■ ΠΑΣΟΚ

Ετοιμο να παραλάβει τη σκυτάλη της αντιασφαλιστικής εκστρατείας

Μπορεί διάφορα στελέχη να «δεσμεύονται» ότι το ΠΑΣΟΚ θα καταργήσει τον αντιασφαλιστικό νόμο που προσπαθεί να ψηφίσει η ΝΔ, όμως, ο εκπρόσωπος Τύπου Γ. Ραγκούσης πήρε εντολή να ξεκαθαρίσει τα πράγματα, επειδή ο πανάσχετος Γιωργάκης τα μπέρδεψε στη συνέντευξη Τύπου του Ζαπτείου και ουσιαστικά δεν έδωσε απάντηση. Την Τρίτη, λοιπόν, ο Ραγκούσης δυο φορές επανέλαβε το ίδιο πράγμα: «Θα καταργήσουμε συγκεκριμένες διατάξεις που περιλαμβάνονται στο συγκεκριμένο σχέδιο νόμου».

Ασχετοι εντελώς οι πολιτικοί συντάκτες που καλύπτουν το ρεπορτάζ, ρώτησαν αν αυτό σημαίνει επιστροφή στο νόμο Ρέππα, οπότε ο Ραγκούσης είχε έτοιμη την απάντηση: «Αυτό αναμφίβολα. Και όχι στο νόμο Σιούφα, ο οποίος ήρθε, ως γνωστόν, ως αποτέλεσμα πολιτικών διεργασιών, που είχαν προηγηθεί, της κυβέρνησης Μητσοτάκη, με την συγκυβέρνηση εννοώ». Το τελευταίο ως το αφήσουμε καλύτερα, γιατί της κυβέρνησης Μητσοτάκη δεν είχε προηγηθεί μόνο η συγκυβέρνηση ΝΔ και ενιαίου Συνασπισμού, αλλά και η «οικουμενική» με τη συγκυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-Συνασπισμού. Ας μείνουμε στην ουσία που αφορά το Ασφαλιστικό.

Πότε το ΠΑΣΟΚ κατήργησε το νόμο Σιούφα, όπως υποστήριξε ο Ραγκούσης ενώπιον των άσχετων και των «παπαγάλων»; Παρά τις προεκλογικές «δεσμεύσεις» του ίδιου του Α. Παπανδρέου, το ΠΑΣΟΚ διατήρησε άθικτο το νόμο Σιούφα και κυρίως τις πιο αντεργατικές διατάξεις του. Όπως για παράδειγμα την αύξηση των ορίων ηλικίας των γυναικών στα

65 (για πρόσληψη μετά την 1.1.1993) και την αποσύνδεση της κατώτερης σύνταξης του ΙΚΑ από τα 20 βασικά ημερομίσθια (απλά θέσπισε το αισχρό φιλανθρωπικό βοήθημα του ΕΚΑΣ, το οποίο διατήρησε η κυβέρνηση Καραμανλή).

Έχοντας, λοιπόν, την προηγούμενη εμπειρία και συνεκτιμώντας τη σκόπιμα ασαφή δήλωση Ραγκούση, δεν πρέπει να έχουμε καμιά αμφιβολία, ότι το ΠΑΣΟΚ δηλώνει πανέτοιμο να παραλάβει τη σκυτάλη και να

συνεχίσει την αντιασφαλιστική σκυταλοδρομία.

Χαρακτηριστικός είναι επίσης ο παρακάτω διάλογος με δημοσιογράφο:

Ερώτηση: *Ηθελα να σας ρωτήσω, την περίοδο των κυβερνήσεων ΠΑΣΟΚ και ειδικότερα επί κυβερνήσεων Κώστα Σημίτη, όταν υπήρχαν αντιδράσεις κοινωνικών ομάδων απέναντι σε απεργιακές κινητοποιήσεις, εφευρέθηκε ο όρος του κοινωνικού αυτοματισμού. Αυτός ο*

κοινωνικός αυτοματισμός, γιατί να μην υπάρχει σήμερα και γιατί να μην αντιδρούν κάποιες κοινωνικές ομάδες απέναντι σε προβλήματα που δημιουργούνται από απεργούς, είτε στη ΓΕΝΟΠ είτε στους Δήμους; Ισχύει για το ΠΑΣΟΚ ο κοινωνικός αυτοματισμός σήμερα;

Γ. Ραγκούσης: *Αυτό που ισχύει για το ΠΑΣΟΚ, είναι αυτό που σας είπα προηγουμένως, δεν έχω να προσθέσω τίποτα άλλο κι έχει να κάνει με την κυβέρνηση και το νομοσχέδιό της!*

■ ΛΑ.Ο.Σ.

Στο πλευρό της κυβέρνησης

Το παινίδι της προπαγάνδας το ξέρει καλά ο Καρτζαφέρης (επαγγελματίας γαρ). Βγάζει, λοιπόν, ένα δελτίο Τύπου το οποίο απλά αναρτά στην ιστοσελίδα του ΛΑΟΣ (εκεί, δηλαδή, που δεν το βλέπει κανένας), για να εκφράσει την αλληλεγγύη του στους εργαζόμενους που απεργούν. Τι διαβάζεις και μένεις με το στόμα ανοιχτό από τη διαύγεια και την πληρότητα της... ταξικής ανάλυσης. Γράφει μεταξύ άλλων:

«Η προσπάθεια της Κυβέρνησης να απαξιώσει και να προβοκάρει τους αγώνες των εργαζόμενων όλων των κλάδων με αρχή τα ισχυρά Συνδικάτα, αποβλέπει στην τρομοκράτηση και στην γενική καθήλωση του Συνδικαλιστικού κινήματος. Σ' αυτήν την ολομέτωπη επίθεση ενάντια στα Συνδικάτα η Κυβέρνηση έχει συμμάχους της ορισμένα μέσα μαζικής παραπληροφόρησης, όργανα του κατεστημένου, της αμερικανοκρατίας και φερέφωνα της παγκοσμιοποίησης. Φυσικά όλοι

αυτοί μας βρίσκουν εντελώς αντίθετους και τους καταγγέλλουμε στον Ελληνικό λαό σαν στυγνούς, αδιάστακτους προβοκάτορες, διαστρεβλωτές της αλήθειας και του δικαίου, καθοδηγούμενος από τα γνωστά κέντρα εξουσίας, με μοναδικό στόχο να στρέψουν τον ένα κλάδο εργαζομένων ενάντια στον άλλον βοηθώντας έτσι να περάσουν τα καταστροφικά σχέδια της Κυβέρνησης Καραμανλή και των προστατών της ενάντια σε όλους γενικά τους εργαζόμενους».

Πιστεύουμε ότι ο αγωνιζόμενος λαός πρέπει να είναι και είναι, πάνω από τα κόμματα και τα χρώματα. Δεν είναι τυχαίο πως ο ένας κλάδος μετά τον άλλον κατεβαίνουν στο πεζοδρόμιο. Απλά περιφρουρούν τα κεκτημένα του χθες και αγωνίζονται για ένα καλύτερο αύριο που συνειδητά αυτή η Κυβέρνηση θέλει να τους στερήσει».

Βγαίνει, όμως, ο Καρτζαφέρης σε ένα από τα «μέσα μαζικής παραπληροφόρησης, όργανα του κατεστημένου, της αμερικανο-

κρατίας και φερέφωνα της παγκοσμιοποίησης», το ΜΕΓΑ, σε εκπομπή μεγάλης θεαματικότητας, που την παρακολουθούν εκατομμύρια άνθρωποι (Οικονομικές-Καμπουράκις), κάνει γαργάρα τη... μαχητική ανακοίνωση και τάσσεται αλληλέγγυος με την κυβέρνηση. Ιδού ο σχετικός διάλογος:

«Καμπουράκις: *Υπάρχει μεγάλο πρόβλημα με τη ΔΕΗ και τις απεργίες, ποια είναι η γνώμη σας;*

Καρτζαφέρης: *Άλλο οι απεργίες άλλο η κατάλυση της δημοκρατίας. Ιερό το δικαίωμα της απεργίας όπως και της εργασίας, αλλά ο διακόπτης δεν ανήκει σε αυτούς. Πιστεύω ότι είναι τραβηγμένο και οι εργαζόμενοι μπορούν να βρουν άλλους τρόπους πίεσης. Να σεβόμαστε το δικαίωμα του άλλου. Είναι επικίνδυνο μια έγκυος γυναίκα να μένει 25 λεπτά σε ένα ασανσέρ. Να εφαρμόσουμε όλους τους κανόνες της δημοκρατίας σε όλα τα θέματα. Αυτό που έγινε με τη Δικαιοσύνη με ενόχλησε. Δεν γίνεται να σταματάς μια δίκη».*

Πέντε χρόνια βαρβαρότητας και αντίστασης

Ξημερώματα Πέμπτης 20 Μάρτη 2003. Με τη λήξη του τελεσίγραφου με το οποίο καλούνταν να παραιτηθεί ο Ιρακινός πρόεδρος Σαντάμ Χουσεΐν, ο Τζορτζ Μπους δίνει τη διαταγή για την έναρξη της επίθεσης κατά του Ιράκ. Λίγες ώρες πριν, είχε προηγηθεί γράμμα στο Κογκρέσο, με το οποίο αιτιολογούνταν η αναγκαιότητα της επίθεσης και προετοιμαζόταν η αμερικάνικη κοινωνία για τις «θυσίες» που έπρεπε να γίνουν.

Μετά από μήνες παζαριών με τις υπόλοιπες ιμπεριαλιστικές δυνάμεις (Γερμανία-Γαλλία-Ρωσία), που για τους δικούς τους λόγους δεν ήθελαν τον πόλεμο, ο άξονας ΗΠΑ-Βρετανίας-Ιταλίας-Ισπανίας αποφασίζει να παρακάμψει το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ και να επιτεθεί στο Ιράκ. Ένας πόλεμος-αστραπή, που διήρκεσε μόλις 21 μέρες, κατέληξε στην πτώση της Βαγδάτης. Όμως, η αμερικανοβρετανική κατοχή δεν έφερε την ειρήνη. Πολύ γρήγορα αναπτύχθηκε ένα ισχυρό κίνημα αντίστασης, με επίκεντρο τις σουιτικές περιοχές, που εξαπλώθηκε σχεδόν σ' όλη τη χώρα, ενώ ο «άξονας» έσπασε με την αποχώρηση της Ισπανίας (μετά τις επιθέσεις της Μαδρίτης) και της Ιταλίας πρόσφατα.

Πέντε χρόνια μετά, το Ιράκ εξακολουθεί να μετρά τις πληγές της κατοχής:

- Πάνω από 1 εκατομμύριο Ιρακινοί έχουν σκοτωθεί, σύμφωνα με την έκθεση ενός βρετανικού ινστιτούτου (Opinion Business Research) και ενός Ιρακινού (Independent Institute for Administration and Civil Society Studies), που δημοσιεύτηκε τον περασμένο Γενάρη. Το νούμερο αυτό είναι δέκα φορές μεγαλύτερο από αυτό που δίνουν τα επίσημα στοιχεία.

- 400.000 είναι οι φυλακισμένοι σε 36 αμερικάνικες και Ιρακινές φυλακές, σύμφωνα με τον Ιρακινό Σύνδεσμο Κρατουμένων και Φυλακισμένων, μεταξύ των οποίων χιλιάδες γυναίκες και παιδιά.

- 43% των Ιρακινών ζουν σε συνθήκες απόλυτης εξαθλίωσης με λιγότερο από 1 δολάριο την ημέρα.

- Η ανεργία έχει εκτιναχθεί στο 60-70%.

- Τα μισά παιδιά κάτω των 5 ετών υποσιτίζονται.

- 70% του πληθυσμού στερείται επαρκών ποσοτήτων πόσιμου νερού.

- 80% του πληθυσμού δεν έχει πρόσβαση σε αποχέτευση.

- Αποτέλεσμα των παραπάνω εί-

ναι η εξάπλωση της χολέρας που έχει κάνει την εμφάνισή της στις μισές από τις 18 Ιρακινές επαρχίες.

- 2.000 Ιρακινοί γιατροί έχουν σκοτωθεί (οι περισσότεροι έχουν δολοφονηθεί) και οι μισοί από τους 34.000 καταγεγραμμένους γιατρούς το 2003 έχουν εγκαταλείψει τη χώρα.

- Το 90% των 180 μεγαλύτερων Ιρακινών νοσοκομείων έχει σημαντικές ελλείψεις σε βασικά είδη ιατροφαρμακευτικής περιθαλψής. Το υπουργείο Υγείας που ελέγχεται από τον Σαντρ έχει μετατραπεί σε άντρο διαφθοράς, ενώ τα νοσοκομεία έχουν μετατραπεί σε κρυφά κέντρα κράτησης και βασανιστηρίων από τα τάγματα θανάτου.

- Πάνω από 300 δάσκαλοι και καθηγητές Πανεπιστημίων έχουν δολοφονηθεί.

- Η παροχή ηλεκτρικού ρεύματος όχι μόνο στις επαρχίες αλλά και στην ίδια την πρωτεύουσα δεν ξεπερνά τις δυο ώρες την ημέρα.

- Το Ιράκ αναγκάζεται να κάνει εισαγωγές πετρελαίου (!) για τις ανάγκες των νοικοκυριών και των μέσων μαζικής μεταφοράς, την ίδια στιγμή που το λαθρεμπόριο ανθίζει.

- Όλες οι δημόσιες υπηρεσίες της

χώρας έχουν καταρρεύσει και το 40% του εξειδικευμένου προσωπικού έχει εγκαταλείψει τη χώρα.

Τα παραπάνω στοιχεία, που συγκέντρωσε η Ισπανική Καμπάνια ενάντια στην Κατοχή και για την Ανεξαρτησία του Ιράκ⁽¹⁾, αποτυπώνουν μια πραγματικότητα τελείως διαφορετική από αυτή που εξήγγειλαν οι κατακτητές. Γι' αυτό και η αντίσταση συνεχίζεται παρά τις προσπάθειες (επιτυχημένες σε σημαντικό βαθμό) των Αμερικάνων να υποδουλήσουν τα εθνικά μίσθη και να προσεταιριστούν τμήματα των φυλάρχων με τη γνωστή μέθοδο του χρηματισμού.

Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία, οι Αμερικάνοι έχουν χάσει γύρω στους 4.000 στρατιώτες τους (8 σκοτώθηκαν την περασμένη Δευτέρα σε δύο επιθέσεις στη Βαγδάτη, στην πιο αιματηρή μέρα αυτού του χρόνου) και οι 158.000 στρατιώτες τους που συνεχίζουν να στρατοπεδεύουν στη χώρα είναι ανίκανοι να προσφέρουν αυτό που απετέλεσε το στόχο του πολέμου: την κοινωνική σταθερότητα και την ασφάλεια. Παράγοντες που αποτελούν βασικές προϋποθέσεις για την ανάπτυξη των οποιωνδήποτε επενδύσεων στο Ιράκ. Είναι χαρακτηριστικό ότι η παραγωγή πετρελαίου κυ-

μαίνεται γύρω στα 2 - 2,5 εκατ. βαρέλια την ημέρα, δηλαδή λιγότερο ακόμα και από την παραγωγή που είχε το Ιράκ επί εποχής εμπάργκο!

Το χάος του Ιράκ, ο εμφύλιος πόλεμος, η αντίσταση αλλά κι ο αργός θάνατος του λαού του σηματοδοτούν μια αντιφατική πραγματικότητα. Ωστόσο, τα μόνα που πέτυχαν οι Αμερικάνοι (πέρα από την ανακοπή της ρωσικής επιρροής στη χώρα, η οποία όμως δεν μπορούμε να πούμε ότι έχει εντελώς εξαφανιστεί, μετά τις πρόσφατες συμφωνίες με τη Μόσχα για την ακύρωση του Ιρακινού χρέους με αντάλλαγμα την επανεξέταση των πετρελαϊκών συμφωνιών) είναι να δυναμώσει η επιρροή του Ιράν (την προηγούμενη βδομάδα μάλιστα είχαμε και την πρώτη επίσκεψη Ιρανού προέδρου μετά από τον πόλεμο Ιράν-Ιράκ τη δεκαετία του '80), μιας χώρας που εξακολουθεί να ανήκει στον «άξονα του κακού» και να βαθύνει το εθνικιστικό μίσος. Μπορούν όμως αυτά να θεωρηθούν νίκη για τους κατακτητές;

Παραπομπές:

[1] Spanish Campaign against the Occupation and for the Sovereignty of Iraq (<http://www.uruknet.info/?p=m41895&hd=&size=1&l=e>).

Κλιμακώνεται ο πόλεμος κατά του Τσάβες

Η διπλωματική κρίση που προκάλεσε η προμελετημένη γκανγκστερική επιχείρηση του κολομβιανού στρατού μέσα στο έδαφος του Εκουαδόρ την 1η Μαρτίου, που είχε ως αποτέλεσμα τον θάνατο του ηγετικού στελέχους των FARC - EP Ραούλ Ρέγιες και 20 ακόμη ανταρτών καθώς και 5 μεξικανών φοιτητών, την ώρα που κοιμούνταν στο κατάλυμά τους μέσα στη ζούγκλα, δε φαίνεται να εκτονώνεται γρήγορα, παρά τις χειραψίες που ανταλλάξαν οι Τσάβες και Κορέα με τον Ουρίμπτε και τις δηλώσεις περί αποκατάστασης των διπλωματικών σχέσεων στη σύνοδο του Οργανισμού Αμερικάνικων Κρατών στις 7 Μαρτίου, ο οποίος αναγνώρισε μεν ότι η Κολομβία παραβίασε τα σύνορα του Εκουαδόρ, αλλά δεν καταδικάσε τη πράξη της.

Γιατί, όπως φαίνεται, στόχος της επίθεσης δεν ήταν μόνο η δολοφονία των ανταρτών. Αφού η κυβέρνηση του φασίστα κολομβιανού προέδρου Αλβάρου Ουρίμπτε αποκαλύφθηκε από την κυβέρνηση του Εκουαδόρ ως κοινός ψεύτης (υποστήριξε ότι προηγήθηκε επίθεση από τους αντάρτες και απάντησε χτυπώντας από κολομβιανό έδαφος), έβαλε μπροστά το μηχανισμό της παραπληροφόρησης και της κατασκευής σκευωριών.

Επικαλούμενη στοιχεία που υποτίθεται ότι ανακάλυψε σε τρεις υπολογιστές που βρήκε στο κατάλυμα των ανταρτών (πώς, αλήθεια, σώθηκαν από τον αεροπορικό βομβαρδισμό οι υπολογιστές;), άρχισε να κατηγορεί τον Τσάβες και τον πρόεδρο του Εκουαδόρ Ραφαέλ Κορέα για «μυστικές επαφές και ενίσχυση των τρομοκρατών - ανταρτών» και να απειλεί τον Τσάβες ότι θα τον παραπέμψει στο Διεθνές Δικαστήριο της Χάγης με την κατηγορία της «χρηματοδότησης γενοκτονίας»!

Ο Τσάβες απάντησε δηλώντας ότι ο Ουρίμπτε «δεν είναι μόνο ψεύτης, αρχηγός μια μαφίας, παραστρατιωτικός επικεφαλής μιας ναρκω - κυβέρνησης, λακές των ΗΠΑ, αλλά και ότι καθοδηγεί μια συμμορία εγκληματιών από το προεδρικό μέγαρο». Ακολούθησε η διακοπή των διπλωματικών σχέσεων της Βενεζουέλα, του Εκουαδόρ και της Νικαράγουα με την Κολομβία και η ανάπτυξη ισχυρών στρατιωτικών δυνάμεων από την Κολομβία και το Εκουαδόρ στα σύνορά τους με τη Κολομβία.

Και ενώ η ένταση και η διπλωματική κρίση φάνηκε ότι εκτονώθηκαν στη σύνοδο του Οργανισμού Αμερικάνικων Κρατών, πήρε τη σκυτάλη από τον Αλβάρου Ουρίμπτε ο Λευκός Οίκος, επιβεβαιώνοντας όσους από την αρχή υποστήριζαν ότι πρόκειται για ένα αμερικανόπνευστο σχέδιο αποσταθεροποίησης στην περιοχή και κλιμάκωσης των πιέσεων σε βάρος του Τσάβες και των άλλων πολιτικών ηγετών της Λατινικής Αμερικής που διαφοροποιούνται από την αμερικάνικη πολιτική. Ο Τσάβες και ο Ραφαέλ Κορέα, εκτός των άλλων, είναι στο στόχαστρο γιατί αρνούνται να συμπαράταχθούν με το Λευκό Οίκο στον «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» και θεωρούν το κολομβιανό αντάρτικο επαναστατική δύναμη που αγωνίζεται για την κοινωνική αλλαγή και τη χειραφέτηση της Λατινικής Αμερικής από την αμερικάνικη ηγεμονία.

Στις 9 Μαρτίου, το εβδομαδιαίο κολομβιανό περιοδικό Semana, δημοσίευσε «νέα ντοκουμέντα» που προέρχονται υποτίθεται από το φορητό υπολογιστή του Ραούλ Ρέγιες, που «βρέθηκαν» στο βομβαρδισμένο κατάλυμα των ανταρτών. Το ντοκουμέντο αυτά «αποκαλύπτουν» ότι ο Τσάβες «διατηρούσε μυστικές, εμπιστευτικές σχέσεις με κολομβιανούς αντάρτες και ότι έστειλε

επανελημμένα ανώτερους κυβερνητικούς αξιωματούχους να συναντηθούν μαζί τους». Περιγράφουν με λεπτομέρειες τις προσπάθειες του Τσάβες να καθοριστεί μια συνάντηση με το Μαυροελ Μαρουλάδα, τον ηγέτη των FARC - EP, και αναφέρουν ότι οι αντάρτες ήλπιζαν ότι θα πάρουν βοήθεια από τη Βενεζουέλα. Λίγες μέρες ωρίτερα, ο Αλβάρου Ουρίμπτε κατηγορούσε τον Τσάβες, επικαλούμενος στοιχεία από τον υπολογιστή, ότι είχε δώσει στις FARC 300 εκατομμύρια δολάρια.

Στις 10 Μαρτίου, άρθρο του αμερικάνικου εκδοτικού ομίλου «McClatchy Newspapers», με τίτλο «Οι ΗΠΑ ίσως εντάξουν τη Βενεζουέλα στον κατάλογο των χωρών που υποστηρίζουν την τρομοκρατία», αποκάλυψε ότι, ύστερα από τα δημοσιεύματα για στενές σχέσεις της Βενεζουέλα με τους κολομβιανούς αντάρτες, η κυβέρνηση Μπους διέταξε προκαταρκτική εξέταση, η οποία μπορεί να καταλήξει στην ένταξη της Βενεζουέλα στον κατάλογο των χωρών που υποστηρίζουν την τρομοκρατία, δηλαδή μαζί με τη Βόρεια Κορέα, την Κούβα, το Σουδάν, τη Συρία και το Ιράν. Σ' αυτή την περίπτωση θα υποστεί την επιβολή κυρώσεων.

Στη Βενεζουέλα έχουν ήδη επιβληθεί απαγόρευση πούλησης αμερικάνικων όπλων και άλλες κυρώσεις, επειδή αρνείται να συνεργαστεί με τις ΗΠΑ στα ζητήματα της «τρομοκρατίας» και του λαθρεμπορίου ναρκωτικών και γιατί δεν έχει αυστηρά κριτήρια στον έλεγχο των ταυτοτήτων, ενώ ο Λευκός Οίκος ενοχλείται σοβαρά και από τις στενές σχέσεις που έχει αναπτύξει η κυβέρνηση Τσάβες με το Ιράν. Ωστόσο, σε περίπτωση που τελικά η Βενεζουέλα ενταχθεί στον κατάλογο των χωρών που υποστηρίζουν την τρομοκρατία, οι κυρώσεις θα είναι περισσότερες και αυ-

στηρότερες. Γεγονός που θα έχει σοβαρές οικονομικές επιπτώσεις, αφού η Βενεζουέλα είναι ο τρίτος, μετά τον Καναδά και το Μεξικό, εξαγωγές πετρελαίου στις ΗΠΑ, ενώ θα απαγορευτεί και η επιχειρηματική δραστηριότητα των αμερικάνικων εταιριών στη Βενεζουέλα. Γι' αυτό και δεν είναι εύκολο να ληφθεί τέτοια απόφαση. Όμως, σε κάθε περίπτωση η διαδικασία αυτή λειτουργεί ως μέσο πίεσης στον Τσάβες και αποσταθεροποίησης στην περιοχή, που δίνει τη δυνατότητα στο Λευκό Οίκο να απειλεί, να παρεμβαίνει και να οργανώνει με όλα τα μέσα την ανατροπή μη αρεστών κυβερνήσεων, στο όνομα της ασφάλειας των ΗΠΑ και της προστασίας των αμερικάνικων συμφερόντων.

Μετά το βομβαρδισμό του καταυλισμού των ανταρτών στο Εκουαδόρ, ο Τσάβες χαρακτήρισε την Κολομβία ως το «Ισραήλ της Λατινικής Αμερικής», γιατί, όπως το Ισραήλ, επικαλείται το «δικαίωμα στην άμυνα» για να βομβαρδίζει και να εισβάλει σε γειτονικές χώρες, με εντολές από την Ουάσινγκτον, παραβιάζοντας κατάφωρα το διεθνές δίκαιο. Ο Αλβάρου Ουρίμπτε τον επιβεβαίωσε δηλώνοντας ότι «αρνείται να αποκλείσει μελλοντικές στρατιωτικές επιδρομές στο Εκουαδόρ ή τη Βενεζουέλα», που σημαίνει ότι πρέπει να αναμένονται κι άλλες προκλήσεις στο μέλλον, με τη συνεργασία και την πλήρη υποστήριξη της Ουάσινγκτον. Ας μην ξεχνάμε ότι η αμερικάνικη κυβέρνηση δίνει κάθε χρόνο 600 εκατομμύρια δολάρια στρατιωτική βοήθεια στην Κολομβία, στα πλαίσια του «Σχεδίου Κολομβία», για τη συντριβή του αντάρτικου, με πρόσχημα τον πόλεμο κατά των ναρκωτικών, ενώ αμερικάνοι αξιωματικοί εκπαιδεύουν τις ειδικές «αντιτρομοκρατικές» μονάδες του κολομβιανού στρατού, παρακολουθούν και συμμετέχουν σε επιχειρήσεις

εναντίον των ανταρτών.

Οι τελευταίες εξελίξεις στη Λατινική Αμερική και η χοντροκομμένη προπαγάνδα εναντίον του Τσάβες παραπέμπουν στην αμερικάνικη προπαγάνδα το έδαφος της αμερικάνικης επίθεσης στο Ιράκ. Φυσικά, τα περιβόητα όπλα μαζικής καταστροφής, που υποτίθεται ότι διέθετε το καθεστώς του Σαντάμ Χουσεΐν και απειλούσαν την ανθρωπότητα, δε βρέθηκαν ποτέ, ενώ το πόρισμα της έρευνας για τις υποτιθέμενες σχέσεις του με την Αλ-Κάιντα, που δόθηκε στη δημοσιότητα τις τελευταίες μέρες, βεβαιώνει ότι δεν υπήρχε καμιά σχέση μεταξύ τους.

Αλήθεια, ποιος άνθρωπος που διαθέτει λίγο μυαλό μπορεί να πιστέψει ότι σε ένα βομβαρδισμένο τοπίο με τόσους νεκρούς βρέθηκαν σώοι οι υπολογιστές;

Αλλά, ακόμη κι αν υποθέσουμε ότι βρέθηκαν, υπήρχε περίπτωση έμπειρα ηγετικά στελέχη και αντάρτες που δρουν στην παρανομία να κρατούν στα αρχεία των υπολογιστών τους τόσο σημαντικά στοιχεία, που μπορεί να εκθέσουν ανθρώπους και φορείς που τους υποστηρίζουν και τους βοηθούν;

Ο Τσάβες, όπως και η γαλλική κυβέρνηση, προφανώς είχε κάποιο διάλογο επικοινωνίας με το Ραούλ Ρέγιες, ο οποίος έπαιξε μεσολαβητικό ρόλο για την απελευθέρωση κάποιων αιχμαλώτων, μεταξύ των οποίων και της γαλλοκολομβιανής πολιτικού Ινγκριντ Μπετανκούρ. Όμως, αυτό ενοχλούσε και τον Ουρίμπτε και τους αμερικάνους πάτρωνές του, γιατί αναβάθμιζε τον αντάρτικο σε ρόλο συνομιλητή και αύξανε το κύρος του Τσάβες. Με τη δολοφονία του Ραούλ Ρέγιες η υπόθεση αυτή πηγαίνει πίσω, ενώ οι αντάρτες είναι βέβαιο ότι ετοιμάζονται να δώσουν σκληρή απάντηση.

■ «Υπεύθυνος» αντιιμπεριαλισμός

«Την ισραηλινή βαρβαρότητα στις πραγματικές της διαστάσεις που ζει ο Παλαιστινιακός λαός, εξαιτίας της κατοχής, διαπίστωσαν για ακόμα μία φορά τα μέλη αντιπροσωπείας του ΚΚΕ, αποτελούμενης από τον Δημήτρη Κουτσούμπα, μέλος του ΠΓ της ΚΕ του ΚΚΕ και υπεύθυνο Διεθνών Σχέσεων, και τον Ηλία Λέγγερη, μέλος της ΚΕ και του Τμήματος Διεθνών Σχέσεων, που βρέθηκε στη Ραμάλα της Δυτικής Οχθη (6-7 Φλεβάρη) για το 4ο Συνέδριο του Κόμματος του Λαού της Παλαιστίνης (σ.σ. πρώην ΚΚ)» (Ριζοσπάστης 9/3/08).

Όπως μας πληροφορεί η ίδια εφημερίδα, το συνέδριο ξεκίνησε με μία μεγάλη αντιιμπεριαλιστική διαδήλωση στη Ραμάλα με στόχο την καταδίκη της σφαγής στη Γάζα. Μπράβο «σύντροφοι!» Αδίκως σας κατηγορήσαμε στο προηγούμενο φύλλο της «Κ». Εκπληρώσατε το διεθνοτικό σας καθήκον με το παραπάνω! Έχουμε όμως μερικές απορίες ακόμα, γιατί κάτι δεν κολλάει καλά.

1. Αλήθεια, ο αποκλεισμός γίνεται στη Ραμάλα ή στη Γάζα; Πώς και δεν πεταχτήκατε μέχρι τη Γάζα για να δείτε τι συμβαίνει εκεί; Γιατί όσοι έχουν βιώσει τι συμβαίνει σήμερα στην Παλαιστίνη λένε «άλλο Ραμάλα κι άλλο Γάζα». Μήπως δεν πήγατε λόγω των «εξτρεμιστών» της Χαμάς; (Οι οποίοι παρενέβησαν, όπως μας αναφέρετε, στο συνέδριο, κι εδώ σας κατηγορούμε ευθέως για... αριστοκρατική παρέκκλιση που δε διαμαρτυρηθήκατε). Σημειώνουμε ότι σε αντίθεση με εσάς, μέχρι και ένας ιταλός υπουργός (ο Μάσιμο Τόσκι) επιχείρησε να επισκεφτεί τη Γάζα, αλλά δεν τον άφησαν οι Σιωνιστές. Εσείς δεν μπήκατε καν στον κόπο.

2. Καλή η «αντιιμπεριαλιστική διαδήλωση», αλλά με την κάλυψη της ΟΑΠ και του Αμπάς (εκπρόσωπος του οποίου παρίστατο στο συνέδριο) έχουμε τις αμφιβολίες μας για το πόσο «αντιιμπεριαλιστική» ήταν. Αλήθεια, οι Σιωνιστές πώς σας αντιμετώπισαν;

3. Τα χαιρετίσματά μας στους «συντρόφους» που παρενέβησαν στο συνέδριο: ΚΚ Κίνας, ΑΚΕΛ, Γαλλικό ΚΚ, Κομμουνιστική Επανάσταση κτλ. Ιδιαίτερο βάρος στα δύο πρώτα κόμματα, το ένα που οικοδομεί τον προχωρημένο... σοσιαλισμό (ξέρετε τώρα, αυτόν τον παράδεισο των καπιταλιστικών επενδύσεων) και το δεύτερο που πήρε πρόσφατα την προεδρία (τρομάζοντας τόσο τους ιμπεριαλιστές που δεν τόλμησε κανείς να πει μια κακιά κουβέντα). Τι κρίμα που δε συμμετείχε το ΚΚ Ιράκ, για να συμπληρωθεί το παζλ με ένα τόσο ισχυρό προπύργιο του... αντιιμπεριαλιστικού αγώνα (που μόνο οι Αμερικάνοι δεν έχουν καταλάβει πόσο αντιιμπεριαλιστικό είναι)...

ΥΓ: Ευτυχώς που γυρίσατε σώοι και αβλαβείς. Είχαμε ανησυχήσει μη τυχόν και κάνατε καμιά «τρέλα». Ξέρετε, τώρα, σαν κι αυτή που έκανε η 23χρονη αμερικανίδα αγωνίστρια Ρίτσελ Κόρι πριν από πέντε χρόνια και κατέληξε να συνθλιβεί από ισραηλινή μπουλντόζα. Αλλά, ξεχάσαμε, εσείς είστε «υπεύθυνοι αντιιμπεριαλιστές» κι όχι «ονειροπόλοι ακτιβιστές»...

Επεκτείνουν τους εποίκισμούς στη Δυτική Οχθη, κωλώνουν στη Γάζα

Μέχρι και οι Αμερικάνοι κριτίκαραν (πάντα με τη δέουσα προσοχή, φυσικά) την απόφαση του ισραηλινού πρωθυπουργού Εχούντ Ολμερτ να εγκρίνει την κατασκευή 750 νέων κατοικιών σε ισραηλινό εποίκισμο στα προάστια της Ιερουσαλήμ, αλλά οι Σιωνιστές δεν άκουσαν τίποτα. Μια μέρα μετά, το ισραηλινό υπουργείο Εποικισμών αποκάλυψε ότι σκοπεύει να πάρει έγκριση για την κατασκευή άλλων 2.000 κατοικιών εποίκων στην Δυτική Οχθη και την Ιερουσαλήμ.

Την ίδια στιγμή, έστειλαν το στρατό να κλείσει τον ραδιοφωνικό σταθμό της Τζιχάντ

στη Τζενίν και να κατασχέσει όλο τον εξοπλισμό του. Όπως φαίνεται, οι Σιωνιστές κάνουν μόνοι τους «παιχνίδι» στη Δυ-

τική Οχθη, έχοντας πάρει επάνω τους το βάρος της αντιπαράθεσης με την Παλαιστινιακή Αντίσταση κι αδια-

φορώντας για τις συνέπειες των πράξεών τους στην «ειρηνευτική διαδικασία» με την Παλαιστινιακή Αρχή. Η τελευταία μοιάζει με απατημένη σύζυγο που κάθε τόσο διαμαρτύρεται για την ταπείνωσή της αλλά δε θέλει επ' ουδενί να ζητήσει διαζύγιο.

Διαφορετική είναι η κατάσταση στο μέτωπο της Γάζας. Η πολλαπλάσια επαπειλούμενη «εκαθαριστική επιχείρηση» στη Λωρίδα της Γάζας σταμάτησε ξανά, με τους Σιωνιστές να περιμένουν να δουν τι θα γίνει με την αιγυπτιακή πρωτοβουλία για την επίτευξη εκεχειρίας. Φαίνεται ότι η πρώτη προσπάθεια δημιουργίας ισχυρού μετώπου στην Λωρίδα της Γάζας, που έγινε την προηγούμενη βδομάδα (στοτάθηκαν δύο ισραηλινού στρατιώτες και 120 Παλαιστίνιοι), τους θύμισε το περσινό τους πάθημα στο μέτωπο του Λιβάνου, ενώ η επίθεση την προηγούμενη Πέμπτη στην ισραηλινή σιωνιστική σχολή του Ταλμούδ, άντρο του κινήματος των εποίκων, με οχτώ νεκρούς και μάλιστα μέσα στην ίδια την Ιερουσαλήμ, ήταν ιδιαίτερα οδυνηρή

για ένα κράτος που δεν αντέχει να μετράει νεκρούς περισσότερους από τα δάχτυλα του ενός χεριού.

Η σχετική «ηρεμία» στο μέτωπο της Γάζας, που αναπτέρωσε τις ελπίδες για μια νέα «εκεχειρία», κλονίστηκε από μία ακόμα επίθεση με ρουκέτα στην ισραηλινή Ασκελόν (που βρίσκεται μόλις 10 χιλιόμετρα από τα βόρεια σύνορα της Λωρίδας της Γάζας με το Ισραήλ). Αυτή τη φορά την ευθύνη ανέλαβε το «Λαϊκό Μέτωπο για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης», αλλά οι Σιωνιστές κατέστησαν υπεύθυνη τη Χαμάς. Η τελευταία δήλωσε ότι δεν δεσμεύεται, ούτε έχει συμφωνήσει σε καμιά εκεχειρία, ο δε εκπρόσωπός της (Μούσα Αμπού Μαρτζούκ) δήλωσε ότι η Αίγυπτος προσπαθεί να πετύχει μια εκεχειρία, χωρίς ακόμα να υπάρχουν αποτελέσματα, όμως για να πετύχει η εκεχειρία θα πρέπει το Ισραήλ να σταματήσει τον αποκλεισμό, τις συλλήψεις, τις εισβολές και τις κατασχέσεις, πέρα από τις υπόλοιπες ισραηλινές προκλήσεις. Κάτι που για την ώρα φαντάζει αδύνατο...

■ Κάντε συμφωνία!

«Χωρίς μια πραγματική συμφωνία σε διμερή εκεχειρία μεταξύ Ισραήλ και Χαμάς, η σχετική ηρεμία, που χαρακτηρίζεται από τον σχετικά μικρό αριθμό ρουκετών που εκτοξεύονται ενάντια στο Ισραήλ, δε θα κρατήσει... Οι συνομιλίες με το Ισραήλ συνεχίζουν να μη δίνουν ένα πολιτικό ορίζοντα ή τουλάχιστον ένα θετικό σενάριο που θα μπορούσε να ενθαρρύνει τους Παλαιστίνιους. Αυτός είναι ο λόγος της αδυναμίας της Παλαιστινιακής Αρχής (Π.Α.) στην αντιμετώπιση της τρομοκρατίας, όπως ζητά το Ισραήλ. Αυτή η κατάσταση, η οποία ανησυχεί ακόμα και ισραηλινούς αξιωματούχους των υπηρεσιών κατασκοπίας, μπορεί να πυροδοτήσει το ξέσπασμα μιας ακόμα Ιντιφάντα. Ακόμα χειρότερα, όσο επιμένει η αίσθηση του μάταιου των συνομιλιών με το Ισραήλ, η Χαμάς θα μπορέσει να συνεχίσει να προβάλει ότι μόνο αυτή μπορεί να αλλάξει την ισραηλινή στάση...

Υπό το φως αυτής της δύσκολης κατάστασης, είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς γιατί το Ισραήλ συνεχίζει να τραβά τα πόδια του και να μην καταλήγει σε μια πραγματική συμφωνία με την Π.Α. Αυτή η συμφωνία θα πρέπει να καθορίζει τα μόνιμα σύνορα που ζητά το Ισραήλ, το καθεστώς της Ιερουσαλήμ και την τύχη των προσφύγων. Όσο το Ισραήλ δεν απαντά σ' αυτά τα βασικά ζητήματα, είναι δύσκολο να δει κανείς πώς θα μπορούσε να διεξάγει αποτελεσματικές διαπραγματεύσεις με τους Παλαιστίνιους. Το Ισραήλ μπορεί να υποστηρίξει ότι η βιαιότητα της απάντησής του στην Λωρίδα της Γάζας θα είναι αποτρεπτική και θα επαναφέρει την ηρεμία. Η πείρα όμως αποδεικνύει ότι αυτός ο ισχυρισμός είναι αβάσιμος. Το Ισραήλ θα πρέπει επομένως να χρησιμοποιήσει την παρούσα ηρεμία και τη θηλυότητα της Π.Α. για άμεση επανέναξη των διαπραγματεύσεων και να θεμελιώσει τις παραμέτρους για μια λύση στα κεντρικά ζητήματα, ώστε να φτάσει σε μία συμφωνία που θα υπογραφεί σύντομα» (Χααρέτζ, Editorial, 11/3/08, με τίτλο «Ετοιμαστείτε να υπογράψετε»).

Η Χααρέτζ δεν είναι μια οποιαδήποτε ισραηλινή εφημερίδα. Είναι μια από τις μεγαλύτερες κυκλοφορίες καθημερινές εφημερίδες στο Ισραήλ, στην οποία αντικατοπτρίζεται ένα ευρύ τμήμα της ισραηλινής κοινωνίας. Το γεγονός ότι «σπαράζει» τον Ολμερτ να συνάψει συμφωνία με την Π.Α. και εκεχειρία με τη Χαμάς σημαίνει επομένως πολλά. Οι πιο «ρεαλιστικές» φωνές στην ισραηλινή πολιτική ζωή κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου μπροστά στον εφιάλτη μιας ακόμη Ιντιφάντα, επιβεβαιώνοντας έτσι ότι οι Σιωνιστές δεν έχουν βγει από το αδιέξοδο της ίδιας τους της πολιτικής.

Η Ρωσία προειδοποιεί το ΝΑΤΟ

Το χαρτί της πλήρους απόσχισης από τη Γεωργία των δύο αυτόνομων περιφερειών της Αμπχαζίας και της Νότιας Οσετίας χρησιμοποιεί η Ρώσικη κυβέρνηση για να αποτρέψει την ένταξη της Γεωργίας στο ΝΑΤΟ. Επικαλούμενη την αναγνώριση της ανεξαρτησίας του Κοσόβου, υποστηρίζει ότι και οι επαρχίες αυτές έχουν το δικαίωμα να προχωρήσουν σε πλήρη και οριστική απόσχιση, αφού διαφωνούν στη στρατηγική σημασία απόφαση της γεωργιανής κυβέρνησης να εντάξει τη χώρα στο ΝΑΤΟ.

Ο Ρώσος πρεσβευτής στο ΝΑΤΟ, σε συνέντευξή του στο πρακτορείο «Reuters» (11/3/08), δήλωσε απερίφραστα ότι σε περίπτωση που το ΝΑΤΟ δρομολογήσει τη διαδικασία ένταξης της Γεωργίας, θα προκαλέσει την ολοκλη-

ρωτική απόσχιση της Αμπχαζίας και της Νότιας Οσετίας, γιατί οι επαρχίες αυτές διαφωνούν ριζικά. Αυτό το γνωρίζει, όπως είπε, ο γεωργιανός πρόεδρος, και γι αυτό ακριβώς το λόγο αποκλείστηκαν η Αμπχαζία και η Νότια Οσετία από το δημοψήφισμα που έγινε για το ζήτημα της ένταξης στο ΝΑΤΟ.

Όμως οι απειλές της Μόσχας δεν είναι μόνο φραστικές. Ενόψει της συνόδου κορυφής του ΝΑΤΟ τον επόμενο μήνα στη Ρουμανία, κλιμακώνει τις πιέσεις της. Στις 6 Μαρτίου, την ημέρα που γινόταν η σύνοδος των υπουργών Εξωτερικών του ΝΑΤΟ στις Βρυξέλλες, ανακοίνωσε ότι αίρει την απαγόρευση πώλησης όπλων και στρατιωτικού εξοπλισμού στην Αμπχαζία και τη Νότια Οσετία, που είχε επιβάλει το 1996, στα

πλαίσια συμφωνίας με τη Γεωργία, προκειμένου να περιοριστούν οι αποσχιστικές τάσεις τους. Η απόφαση αυτή σηματοδοτεί όχι μόνο την ανοιχτή υποστήριξη της Μόσχας στις δύο αυτές επαρχίες, αλλά και την αποφασιστικότητά της να κλιμακώσει τις πιέσεις με όλα τα μέσα στη γεωργιανή κυβέρνηση. Γι αυτό και προκάλεσε την έντονη αντίδραση της τελευταίας, που κατηγορεί τη Μόσχα ότι έτσι παραβιάζει την κυριαρχία και την εδαφική ακεραιότητα της Γεωργίας. Μια μέρα μετά την απόφαση άρσης του εμπάργκο όπλων από το Κρεμλίνο, οι κυβερνήσεις της Αμπχαζίας και της Νότιας Οσετίας με αίτημά τους προς τον ΟΗΕ, την Ευρωπαϊκή Ένωση, τον Οργανισμό για την Ασφάλεια και τη Συνεργασία στην Ευρώπη και τη Βουλή

της Ρωσίας ζήτησαν την αναγνώριση της ανεξαρτησίας των χωρών τους.

Οι πιέσεις που ασκεί η Μόσχα έχουν όμως αντίκτυπο και στις γραμμές του ΝΑΤΟ. Η σύνοδος των υπουργών Εξωτερικών του ΝΑΤΟ που έγινε στις 6 Μαρτίου στις Βρυξέλλες δεν κατάφερε να γεφυρώσει τις διαφορές σχετικά με το αν πρέπει να δοθεί στη Γεωργία και στην Ουκρανία η ταυτότητα του προσωρινού μέλους, καθώς οι υπουργοί της Γερμανίας και του Λουξεμβούργου και της Γαλλίας εξέφρασαν σκεπτικισμό και επιφυλάξεις, επικαλούμενοι τις αντιδράσεις της Ρωσίας.

Η ρωσική αρκούδα δείχνει τα δόντια της και οι αντίπαλοί της δεν μπορούν πλέον να την αγνοούν.

πρέπει να απαντηθούν **χωρίς αυξήσεις ορίων ηλικίας, χωρίς αυξήσεις των ασφαλιστικών εισφορών, και χωρίς μείωση συντάξεων**». Γ. Γιακουμάτος, υφυπουργός Απασχόλησης, χαιρετισμός στο συνέδριο της ΠΟΠΟΚΠ (Ομοσπονδία των εργαζόμενων στα ασφαλιστικά ταμεία), 30.5.07.

Κι επειδή μπορεί να μας πει ότι οι τότε υπεύθυνοι για την κοινωνική ασφάλιση δεν ήξεραν τι έλεγαν, του αφιερώνουμε εξαιρετικά δυο δηλώσεις από το απέραντο μπουκέτο των δημόσιων «διαβεβαιώσεων» και «δεσμεύσεων» του αρχηγού του:

«Έτσι, σε μόνιμη βάση, εξευρίσκονται πρόσθετοι και επαρκείς πόροι για την Κοινωνική Ασφάλιση, **χωρίς αύξηση των ορίων ηλικίας και χωρίς μείωση των συντάξεων**». Κ. Καραμανλής, ομιλία στην ΚΕ της ΝΔ, 23.8.07.

«Η χρηματοδότηση του Συστήματος εξασφαλίζεται μέσα από τη δέσμη μέτρων που ανέφερα και βέβαια μέσα από τη σταθερά ανοδική πορεία της Οικονομίας, **χωρίς πρόσθετες εισφορές, χωρίς αύξηση των ορίων ηλικίας και χωρίς μείωση των συντάξεων**». Κ. Καραμανλής, παρουσίαση των προγραμματικών δηλώσεων της κυβέρνησης, Βουλή, 28.9.07.

Αυτά για τον ψευτο-Θόδωρο και για τον απατεώνα αρχηγό του. Βέβαια, για να λέμε και του στραβού το δίκιο, τέτοιες φτηνές απατεωνιές πιάνουν μόνο σε εξαιρετικά αφελείς.

■ Μονά-ζυγά δικά τους

Ρωτήθηκε ο Ρουσόπουλος (Press room, 6.3.08), αν η «αλληλεγγύη των γενεών», για την οποία υποτίθεται ότι κόπτεται η κυβέρνηση, αφορά και τους επιχειρηματίες, για τους οποίους δεν προβλέπεται καμιά συμμετοχή στον «κουμπαρά της ασφάλισης», μολοντί είναι αυτοί που ωφελούνται από τις ιδιωτικοποιήσεις. Αρχικά απάντησε με «άλλα λόγια ν' αγαπιόμαστε». Είχε μάλιστα το θράσος να υποστηρίξει ότι η μεγάλη καινοτομία αυτού του νομοσχεδίου είναι η... καταπολέμηση της εισφοροδιαφυγής. Όταν ο ερωτών δημοσιογράφος επέμεινε, ο Ρουσόπουλος έδωσε την εξής εκπληκτική απάντηση: «Οι αποκρατικοποιήσεις, οι μετοχοποιήσεις γίνονται από το δημόσιο προς το ιδιωτικό κεφάλαιο. Το ιδιωτικό κεφάλαιο καταβάλλει χρήματα για να αγοράσει μέρος της επιχειρήσεως. Από αυτό το κεφάλαιο λοιπόν, ένα ποσοστό, θα πηγαίνει σε αυτό το Ταμείο που είπαμε». Παίρνουν «μπιρ παρά» τις κρατικές επιχειρήσεις και πρέπει να τους πούμε και ευχαριστώ!

■ Δε φεύγει...

Το λαϊκό άσμα «δεν πάω πουθενά, εδώ θα μείνω...» τραγουδά στους Πασόκους ο Γιωργάκης. Εδώ θα μείνω, μέχρι να γίνω πρωθυπουργός κι όποιος δεν του αρέσει... να κατέβει από το τρένο. Ρωτήθηκε αρχικά, σε εκείνη την... πολύκροτη συνέντευξη Τύπου (Ζάππειο, 6.3.08), αν θεωρεί ότι διαχειρίστηκε σωστά την εντολή που πήρε στις 11 Νοέμβρη, δεδομένου ότι τα ποσοστά του ΠΑΣΟΚ εξακολουθούν να κατρακυλούν. Απάντησε σαν... Γιωργάκης: «Η νέα εντολή δεν είναι για τρεις μήνες. Η νέα εντολή είναι να αλλάξουμε την Ελλάδα. Τα πρώτα βήματα τα κάνουμε και, όπως μου είπε μια νέα συντρόφισσα, "keep walking", θα συνεχίσουμε να περπατάμε. Και θα φτάσουμε!» Ρωτήθηκε στη συνέχεια τι απαντά σε εκείνους που θέτουν ως όριο για τον ίδιο τις ευρωεκλογές ή τις εθνικές εκλογές. Και τότε έστειλε καθαρά το μήνυμα: «Ποτέ δεν ήθελα καρέκλες και ποτέ δεν επεδίωξα εξουσίες, αλλά είμαι αποφασισμένος να πετύχουμε τον στόχο, όσο χρόνο και αν χρειάζεται».

■ Αρχές μάλαμα

Αντίθετος «από θέση αρχής» στην απόσχιση του Κοσσυφοπέδιου δήλωσε ο Χριστόφιας. Και ποια είναι η θέση αρχής; Οτι η περιοχή «είναι κομμάτι ιστορικό της Σερβίας»! Στο όνομα του μεγαλοϊδεατισμού, άλλοι επιτρέπεται να κρατούν έθνη υπόδουλα και άλλοι να διεκδικούν εδάφη. Η επίκληση της «ιστορικότητας» από το μεγαλοσέρβικο εθνικισμό για το κατοικούμενο από ένα συμπαγή αλβανικό πληθυσμό Κοσσυφοπέδιο δεν διαφέρει σε τίποτα από την (όχι κυρίαρχη πλέον) προπαγάνδα του ελληνικού μεγαλοϊδεατισμού για την «κόκκινη μηλιά» και τις «χαμένες πατρίδες».

■ Δώσε και μένα, θείο...

Τέσσερις μέρες πριν την έναρξη του συνεδρίου του ΠΑΣΟΚ, πληροφορημένος για το παρασκήνιο μεταξύ Γιωργακικών και Βενιζελικών για το μοίρασμα των πόστων, που αφήνει τον ίδιο στην απέξω, έβγαλε το σπαθί από το θηκάρι και όρμησε με σκληρές εκφράσεις που δεν είχαν ξανακουστεί από το στόμα του. Για να δούμε, θα πάρει τίποτα ο Κωστόκης ο Σκανδαλίδης;

Βδομάδα με τη βδομάδα, μέρα με τη μέρα, τα στελέχη του ΣΥΝ κάνουν πιο σαφή τον κυβερνητισμό τους και στρογγυλεύουν τις εκφράσεις τους. Οι προηγούμενες διατυπώσεις ενάντια στην «κυβερνώσα κεντροαριστερά» παραμερίζονται και όλο και πιο καθαρά διαγράφεται η προοπτική μιας κυβερνητικής συνεργασίας ΠΑΣΟΚ - ΣΥΝ. Χαρακτηριστική απ' αυτή την άποψη είναι η συνέντευξη που έδωσε στη NET (10.3.08) ο Α. Αλαβάνος, στην οποία παρομοίωσε το ΠΑΣΟΚ - τηρουμένων των αναλογιών - με την Ένωση Κέντρου της μεταπολίτευσης και τον ΣΥΝ/ΣΥΡΙΖΑ με το ΠΑΣΟΚ εκείνης της περιόδου, για να διευκρινίσει, όμως, ότι δεν περιμένει εξελίξεις αντίστοιχες με της περιόδου 1974-77, διότι «κατ' αρχήν η Αριστερά δεν έχει σχέση με το ΠΑΣΟΚ εκείνης της εποχής. Το ΠΑΣΟΚ ήταν ένα ριζοσπαστικό κίνημα τότε, το οποίο πάρα πολύ γρήγορα άρχισε κι' αυτό να ενσωματώνεται. Η Αριστερά έχει τώρα τέτοιες ιστορικές δεσμεύσεις στις θέσεις της και τέτοια κινηματική λογική που πιστεύω ότι δεν πάει για να ενσωματωθεί, πάει για να αλλάξει».

Όταν ο δημοσιογράφος παρατηρεί ότι αυτοί που «μεταναστεύουν» από το ΠΑΣΟΚ στον ΣΥΡΙΖΑ, όπως προκύπτει από τις δημοσκοπήσεις, «ζητούν συνεργασία», ο Αλαβάνος, διακοσμώντας το λόγο του με παραδείγματα από συζητήσεις σε ρακάδικα

■ ΣΥΡΙΖΑ

Όσο πιο κυβερνητικά τόσο πιο καλά

της Κρήτης, απαντά: «Συμφωνώ απόλυτα με αυτό που λέτε. Συμφωνώ απόλυτα με τη συνεργασία. Παίρνω αυτό το μήνυμα. Και το παίρνω και με ευχάριστο τρόπο... Και εγώ θέλω αυτή τη συνάντηση, θέλω αυτή τη συνεργασία, θέλω αυτή την κοινή δράση, ξέρουμε πολύ καλά ότι δεν μπορεί μόνο η ιστορική Αριστερά, μαζί με τη νέα γενιά όσο μας έχει προσεγγίσει, να είναι αποφασιστική δύναμη να αρθρώσουν και να διαμορφώσουν μια νέα μεγάλη πλειοψηφία, χρειάζεται ο σοσιαλιστικός χώρος και προτείνουμε αυτή τη συνάντηση. Όμως, αυτό γίνεται από τα κάτω, γίνεται μέσα στην κοινωνία. Πιστεύω ότι αν και εμείς δημιουργούσαμε την υποψία ή την ανησυχία ότι είμαστε ένα στοιχείο του συστήματος, ότι πάμε να τα βρούμε με αυτούς που είναι σήμερα ενσωματωμένοι στο σύστημα, όπως είναι σήμερα το ΠΑΣΟΚ, πιστεύω ότι όλο αυτό το "ρεύμα" που βλέπετε θα άρχιζε τον δρόμο της επιστροφής. Δεν είναι τυχαίο ότι αυτή τη δυναμική την είχαμε εμμένοντας, ως Συνασπισμός Ριζοσπαστικής Αριστεράς, στη θέση μας ότι ναι, επιμέρους συνεργασίες με

όλες τις πολιτικές δυνάμεις, αλλά είναι αδύνατη μια κυβερνητική συνεργασία με το ΠΑΣΟΚ. Και νομίζω ότι αυτό το καινοτόμο στοιχείο, το ότι τους λέμε ότι δεν πάμε να ζητήσουμε 5 καρέκλες μέσα στο σύστημα, πάμε να κάνουμε προσπάθεια να το αλλάξουμε, είναι αυτό που έχει εκτιμηθεί πάρα πολύ».

Όταν, όμως, ο δημοσιογράφος επιμένει, λέγοντάς του ότι μπορεί ο ΣΥΡΙΖΑ να ξεφουσκώσει και αν διαφεύσει τις προσδοκίες για συνεργασία, συμπληρώνοντας με νόημα ότι «είναι άλλο πράγμα μια συνεργασία ενός ΠΑΣΟΚ του 35% με έναν ΣΥΡΙΖΑ του 6-7% και είναι άλλο πράγμα η συνεργασία ενός ΠΑΣΟΚ του 25% με έναν ΣΥΡΙΖΑ του 20%» και ρωτά μήπως «τελικά το θέμα είναι με ποιους όρους και με ποιες προϋποθέσεις;», ο Αλαβάνος δεν έχει πρόβλημα να προχωρήσει: «Έχετε απόλυτο δίκιο στη λογική που το βάζετε. Άλλο ένας μικρούλης με έναν γίγαντα, άλλο να είσαι περίπου ισότιμος. Όμως, παρ' όλα αυτά, υπάρχει μια αρχή που καθορίζει και την αξιολογία ενός πολιτικού χώρου. Δηλαδή, το είδος των

συνεργασιών καθορίζεται από την προγραμματική σύγκλιση». Φέρνει σαν αποτρεπτικά παραδείγματα τη συμφωνία του ΠΑΣΟΚ στην αναθεώρηση του άρθρου 16 και στις ιδιωτικοποιήσεις.

«Αυτά υποτίθεται ότι μπορούν να συζητηθούν», παρατηρεί ο δημοσιογράφος, για να εισπράξει την απάντηση: «Μα, τι κάνουμε; Τα συζητάμε!» Και για να μη μείνει αμφιβολία πως η στρατηγική είναι «κυβερνητική συνεργασία με ένα άλλο ΠΑΣΟΚ», λίγο μετά ο Αλαβάνος δίνει ακόμα και χρονικό ορίζοντα, επικαλούμενος και το παράδειγμα Χριστόφια: «Πιστεύω ότι το μεγάλο εγχείρημα της Αριστεράς στην Ευρώπη θα γίνει στην Ελλάδα». Οχι με κυβέρνηση «αμιγούς Αριστεράς», αλλά με «μια νέα πλειοψηφία που θα έχει ως επίκεντρο έναν μεγάλο συνασπισμό αριστερών δυνάμεων που θα συμμετέχει αυτός ο κόσμος της Αριστεράς, ένα μεγάλο κομμάτι του σοσιαλιστικού χώρου, η νεολαία, ο οικολογικός χώρος. Τώρα, τι ταχύτητα θα έχει, αν θα είναι στις επόμενες εκλογές θα είναι μια εκλογή, μια αντιπαράθεση ανάμεσα...!»

Ζαχοπουλειάδα τέλος

Το σημείο που με τόση γαυνία προσδοκούσαν ο Καραμανλής και το επιτελείο του έφτασε. Η Ζαχοπουλειάδα ξεθύμανε και ένα πολιτικό σκάνδαλο εξελίσσεται πλέον σαν μια απλή ποινική υπόθεση, που αφορά τα μπλεξίματα ενός πολιτικού με μια γραμματέα την οποία είχε καταστήσει ερωμένη του.

Όλα πλέον εξελίσσονται όπως μαεστρικά σχεδιάστηκαν στο παρασκήνιο. Ο συνήγορος του Ζαχόπουλου ειδοποιήθηκε «ξαφνικά» να πάει να τον δει στο νοσοκομείο και εκεί «διαπίστωσε» ότι αυτός είναι πανέτοιμος να καταθέσει στον ανακριτή. Για να στηριχτεί η «διαπίστωση» του συνηγούρου επιστρατεύθηκε ο διευθυντής της ψυχιατρικής κλινικής του «Ευαγγελισμού», ο οποίος με ένα ασυνήθιστο και εντελώς έξω από την ιατρική δεοντολογία μπαράζ συνεντεύξεων του στα ΜΜΕ, άρχισε να δίνει λεπτομέρειες για το πως αποκαταστάθηκε η ψυχική υγεία του ασθενούς. Εκεί που απαγορευό-

ταν κάθε αναφορά στην κατάσταση της υγείας του Ζαχόπουλου και ακόμα και ο ανακριτής ενημερωνόταν με λακωνικά σημειώματα από το νοσοκομείο (χωρίς εξηγήσεις), «ξαφνικά» αρχίσαμε να μαθαίνουμε τα πάντα. Μαθαίναμε ακόμη και τι θα πει ο Ζαχόπουλος στον ανακριτή. Οχι από τον ψυχίατρο, αλλά από «διαρροές» που ξέρουμε πως γίνονται.

Τι «θα πει» ο Ζαχόπουλος; Οτι τον εκβίαζε η Τσέκου. Για να στηριχτούν έτσι εκ των υστέρων οι προκλητικές μεθοδεύσεις της Δικαιοσύνης, που έκλεισε την Τσέκου στον Κορυδαλλό χωρίς στην πραγματικότητα να υπάρχει κατηγορία. Στο μεταξύ, όμως, μπορεί και να την αποφυλάκισουν, όντας βέβαιοι ότι έχει συνειδητοποιήσει την κατά κράτος ήττα της και δεν προτίθεται να κάνει τίποτ' άλλο εκτός από ποινική υπεράσπιση του εαυτού της (έχει δυνατότητες να πέσει στα μαλακά).

Έχει γίνει φανερό, ότι ο Ζα-

χόπουλος το έμαθε το μάθημά του. Πολιτικό πρόσωπο είναι, ξέρε να κλείνει συμφωνίες. Με τον «κομιστή» και τα συμπαρομαρτούντα ουδείς ασχολείται πλέον, αφού και στο χώρο των ΜΜΕ έχουν κλειστεί οι σχετικές συμφωνίες. Εδώ γίνεται λόγος για προσφορά του Μπόμπολα να αγοράσει τις μετοχές του Ζούγκλα και ποσοστό από τους Μαυροτρύπα και Καραμήτσο, ώστε να αποκτήσει τον έλεγχο του «Πρώτου Θέματος», που διατηρείται μεν ψηλά κυκλοφοριακά, αλλά έχει χάσει την πρωτιά και πλέον «παίζει» μεταξύ τρίτης και τέταρτης θέσης στα κυριακάτικα.

Η αντιπολίτευση έχει ένα τελευταίο όπλο. Επικαλούμενη τη γνωμοδότηση του Επισημημονικού Συμβούλιου της Βουλής (γνωμάτευσε ότι αρκούν τα 2/5 των βουλευτών για κλήσεις σε ακρόαση) να φέρει τον Καραμανλή στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων και τους Αγγέλου, Ανδριανό και Κλαδά στην Επι-

τροπή Θεσμών και Διαφάνειας. Ο Καραμανλής το πιθανότερο είναι ότι θα αρνηθεί. Οι άλλοι και να πάνε δε θα δώσουν τίποτα και το μάξιμουμ που μπορεί να βγει είναι δημοσιότητα μιας-δυο ημερών. Αλλωστε, όλα πλέον έχουν ειπωθεί. Το πολύ-πολύ να ρωτήσουν τον Κλαδά πως είχε η Τσέκου το τηλεφώνό του κι αυτός να απαντήσει ότι πήρε από τον Ζαχόπουλο που ήταν δικός του φίλος και δικός της εραστής. Τέτοια πράγματα.

Όλα έχουν κουκουλωθεί μια χαρά. Οι πρωταγωνιστές της υπόθεσης έχουν «τσιμενταριστεί», τα ΜΜΕ έχουν «εξαντληθεί», το DVD είναι καλά φυλαγμένο, το πολιτικό κόστος έχει πληρωθεί. Στο τέλος-τέλος, έχουν κουκουλωθεί πολύ πιο σοβαρά σκάνδαλα, όπως αυτό των υποκλοπών και αυτό των δομημένων ομολόγων. Το πολιτικό σύστημα λειτουργεί με άγραφους κανόνες και η Δικαιοσύνη ξέρε να τους σέβεται.

Υπηρέτες του συστήματος

Ο,τι περνάει από το χέρι της για να αποδυναμώσει τον αγώνα που δίνουν οι εργαζόμενοι ενάντια στο νέο αντιασφαλιστικό νομοσχέδιο κάνει η συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Με την τακτική της ενισχύει την κρατική καταστολή και σπάει την ενότητα ανάμεσα στους διάφορους κλάδους.

Χαρακτηριστικό είναι αυτό που έγινε στα τέλη της προηγούμενης εβδομάδας στην Τράπεζα της Ελλάδας. Στη συνεδρίαση του ΔΣ του συλλόγου των εργαζόμενων υποβλήθηκε πρόταση (από την ΕΣΑΚ) τα μέλη των διοικήσεων του Συλλόγου, της ΟΤΟΕ και της ΓΣΕΕ να αναλάβουν την ευθύνη και να εμποδίσουν τους εργαζόμενους να μπουν στις υπηρεσίες που εξυπηρετούν τις χρηματιστηριακές συναλλαγές. Λογική πρόταση, που δε συνιστούσε δα και επαναστατική δράση. Κλασική συνδικαλιστική τακτική: παίρνουμε την ευθύνη από τις πλάτες του κάθε εργαζόμενου χωριστά και τη μεταφέρουμε σε κορυφαία συνδικαλιστικά όργανα, που έχουν άλλο βάρος απέναντι σε κάθε πλευρά της κρατικής καταστολής.

Η πρόταση απορρίφθηκε χωρίς δεύτερη συζήτηση και το χρηματιστήριο λειτούργησε κανονικά. Πρωί πρωί βγήκε καμαρωτός ο Αλογοσκούφης και έφτυσε όχι μόνο το συγκεκριμένο μικρό κλάδο, αλλά το σύνολο των εργαζόμενων: «Το προσωπικό ελάχιστης λειτουργίας βρίσκεται στις θέσεις του και γίνεται προσπάθεια να λειτουργήσουν κανονικά οι αγορές και όλα τα συστήματα πληρωμών στη χώρα». Όπως και έγινε λίγες ώρες αργότερα.

Στην περίπτωση της ΔΕΗ γίνεται παιχνίδι με τις «ανάγκες του κοινωνικού συνόλου». Η βρόμικη προπαγάνδα ρίχνει στην πιάτσα τα πάντα. Κάθε θάνατος ηλικιωμένου γίνεται προσπάθεια να φορτωθεί στους απεργούς. Όμως, στην περίπτωση της απεργίας της ΤπΕ δε μπορούσαν να βρουν επιχειρήματα με κοινωνικό βάρος. Τι να πουν, ότι οι γιάπηδες και τα λαμόγια δε μπορούν να τζογάρουν τα λεφτά τους; Ότι χάνουν λεφτά οι χρηματιστές; Μα αυτό δεν είναι ο στόχος κάθε απεργίας; Να πονέσει το σύστημα, να χάσουν λεφτά, για να αναγκαστούν να πάρουν υπόψη τους τα εργατικά αιτήματα. Ενώ, λοιπόν, κυβέρνηση και ΜΜΕ μιλούσαν για τη «διεθνή εικόνα της χώρας μας», για «Ουγκάντες» και «Αλβανίες», η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, αντί να δώσει απάντηση και να εξηγήσει τι ακριβώς πλήττεται (η τσέπη των λαμόγιων, των γιάπηδων και των καπιταλιστών), αντί να τραβήξει αυτή την απεργία στο όνομα όλων των εργαζόμενων (ή έστω στο όνομα μόνο των εργαζόμενων της ΤπΕ), έσπευσε να την ακυρώσει στην πράξη, επιτρέποντας στο σύστημα να λειτουργήσει τον πιο κρίσιμο τομέα του.

Πριν από μερικές μέρες στο press room, του ξεφύγε του Ρουσόπουλου, ότι το φθινόπωρο θα έρθει νομοσχέδιο που θα αφορά το ασφαλιστικό των εργαζόμενων στο δημόσιο. Όταν οι συνάδελφοί του στην κυβέρνηση του τράβηξαν τ' αυτιά για την ασχετοσύνη του, προσπάθησε την άλλη μέρα να τα μαζέψει, δηλώνοντας ότι αναφερόταν στις συζητήσεις για το μισθολόγιο των εργαζόμενων στο δημόσιο! Πώς γίνεται τώρα να μπερδεύει κανείς ασφαλιστικό με μισθολογικό, αυτό μόνο στο θαυμαστό κόσμο της αστικής απάτης και του σαβουάρ βιβρ μεταξύ κατεργαριών μπορεί να γίνει δεκτό.

Δεν χρειάζομασταν, όμως, τη «γκέλα» του Ρουσόπουλου για να συνειδητοποιήσουμε ότι οι εργαζόμενοι στο δημόσιο θα βρεθούν σε μερικούς μήνες αντιμέτωποι με μια σαρωτική επίθεση στον πυρήνα των βασικών ασφαλιστικών τους δικαιωμάτων, πιο σκληρή απ' αυτή που δέχονται σήμερα μαζί με τους υπόλοιπους εργαζόμενους. Το θέμα έχει ανοίξει εδώ και πολύ καιρό με την παραπομπή της Ελλάδας από την Κομισιόν στο Δικαστήριο Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, που έχει γίνει με την παρασκηνιακή συμφωνία της ελληνικής κυβέρνησης. Τυπικά, αυτή η παραπομπή έχει ως αντικείμενό της τη διαφορά πέντε ετών που υπάρχει στα ηλικιακά όρια συνταξιοδότησης μεταξύ ανδρών και γυναικών (για προσλήψεις πριν το 1993, αφού μετά το 1993 τα όρια έχουν εξισωθεί στα 65, με το νόμο Σιούφα), ουσιαστικά όμως αφορά το ίδιο το ασφαλιστικό καθεστώς των δημοσίων υπαλλήλων, την ουσία του. Η Κομισιόν θεωρεί ότι η «ασφάλιση στον εργοδότη» που έχουν οι δημόσιοι υπάλληλοι ισοδυναμεί με... επαγγελματικό ταμείο (!!!) και ζητά την κατάργησή της. Ζητά, δηλαδή, τη δημιουργία ασφαλιστικού φορέα (Ταμείου) και για την κύρια σύνταξη των εργαζόμενων στο δημόσιο.

Κάποιοι ανενήμερωτοι εργαζόμενοι και μερικοί κουτοπόνηροι γραφειοκράτες συνδικαλιστές υποστηρίζουν ότι αυτό είναι ένα τεχνικό ζήτημα, στο οποίο οι εργαζόμενοι δεν πρέπει να φέρουν αντιρρήσεις, ειδικά αν κατοχυρωθούν τα 60-65 για γυναίκες-άνδρες (έως 31.12.1992). Η άποψη αυτή «μπάζει» ευθύς εξαρχής και όχι μόνο γιατί αποδέχεται το διαχωρισμό των εργαζόμενων σε πριν και μετά το 1992. «Μπάζει» γιατί αποδέχεται το πέρασμα από την πιο προοδευτική μορφή κοινωνικής ασφάλισης που απαντάται στον καπιταλισμό, την «ασφάλιση στον εργοδότη», σε μια πιο καθυστερημένη μορφή, όπως είναι η συγκρότηση ενός ασφαλιστικού ταμείου. Πέρα όμως απ' αυτό το τόσο σημαντικό αρχαικό ζήτημα, υπάρχει το συγκεκριμένο «περιβάλλον» μέσα στο οποίο θα γίνει αυτή η αλλαγή.

Κάθε ασφαλιστικό ταμείο στη λειτουργία του καθορίζεται βασικά από δυο παράγοντες. Πρώτο από την αναλογιστική σχέση εργαζόμενων προς συνταξιούχους και δεύτερο από την αποθεματοποίησή του. Στον καπιταλισμό, όπως πλέον έχουν κατανοήσει και οι πλέον αδαείς, τα ασφαλιστικά ταμεία αντιμετωπίζονται ως επιχειρήσεις, ως λογιστικά μεγέθη και όχι ως κοινωνικός θεσμός που εξασφαλίζει στους εργαζόμενους ένα στοιχειώδες δικαίωμά τους.

■ Εργαζόμενοι ΔΕΗ - Εργαζόμενοι Δημοσίου

Βίοι παράλληλοι

Γι' αυτό και η έννοια που κυριαρχεί στην αντιμετώπιση του ασφαλιστικού είναι η «βιωσιμότητα». Όταν κρίνεται ότι κινδυνεύει η βιωσιμότητα, επιχειρούνται αντιασφαλιστικές ανατροπές, ώστε να μειωθούν οι δαπάνες του ή των Ταμείων. Η λογιστική θέση του Ταμείου και οι προοπτικές της βιωσιμότητάς του αποτελούν μια συνεχή πηγή πίεσης πάνω στις ασφαλιστικές παροχές, πάνω στα δικαιώματα εργαζόμενων και συνταξιούχων. Ας δούμε, λοιπόν, πως διαμορφώνονται τα πράγματα σε σχέση με τους δυο αυτούς παράγοντες στο ασφαλιστικό των εργαζόμενων στο δημόσιο.

Δε χρειάζεται να επιχειρηματολογήσουμε για το ότι η αναλογιστική σχέση στο δημόσιο πηγαίνει από το κακό στο χειρότερο. Όχι με ευθύνη

των εργαζόμενων, βέβαια, αλλά με ευθύνη του κράτους, που μειώνει τις προσλήψεις, χρησιμοποιεί σε όλο και μεγαλύτερη κλίμακα συμβασιούχους (ακόμη και ανασφαλιστούς πλέον, με τα κακόφημα προγράμματα stage), έχει καθιερώσει και στο δημόσιο τη μερική απασχόληση και θέλει να τη διευρύνει. Στο όνομα αυτής της επιδείνωσης αυτής της αναλογιστικής σχέσης, στο όνομα της «γήρανσης του πληθυσμού», έχουν γίνει (και) στο δημόσιο οι ασφαλιστικές ανατροπές της τελευταίας 18ετίας (αύξηση ορίων ηλικίας, θέσπιση ασφαλιστικών εισφορών κ.λπ.).

Τι γίνεται, όμως, με την αποθεματοποίηση; Οι εργαζόμενοι στο δημόσιο ασφαλιζονται εδώ και δεκαετίες. Πληρώνουν ασφαλιστικές εισφορές εδώ και δεκαετίες (και τότε

που τυπικά δεν πλήρωναν, αυτό είχε γίνει σε αντάλλαγμα με τη χορήγηση αυξήσεων, άρα στην ουσία πλήρωναν). Υπήρξε μακρόχρονη περίοδος που το ασφαλιστικό τους σύστημα είχε πολλούς εργαζόμενους και λίγους συνταξιούχους. Δηλαδή, περίοδος μεγάλης αποθεματοποίησης, η οποία όμως ουδέποτε έγινε, γιατί είχαν «ασφάλιση στον εργοδότη». Ο εργοδότης-δημόσιο εισέπραττε τις ασφαλιστικές εισφορές, τις αξιοποιούσε όπως αυτός έκρινε και πλήρωνε τις συντάξεις.

Τώρα που ετοιμάζονται να φτιάξουν Ταμείο, τι αποθεματικά θα έχει αυτό; Παρ' τ' αυγό και κούρευ' το, που λέει η παροιμία. Ξέρουμε πολύ καλά τι γίνεται σ' αυτές τις περιπτώσεις. Όμως, στη συγκεκριμένη περίπτωση έχουμε και σαφέστατη

Blitzkrieg

**Νόμος-πλαίσιο
Εσωτερικός
κανονισμός**

**Μεταπτυχιακά
Αξιολόγηση
Υποχρηματοδότηση**

Αντιασφαλιστικό νομοσχέδιο

Επειδή

- **Υπάρχει αντιασφαλιστική ενταξιοδότηση πλάττει περισσότερο τους νέους**
- **Εμείς οι φοιτητές είμαστε οι ευριπτοί εργαζόμενοι**
- **Εδώ και 18 χρόνια πετοκοβόνται συνεχώς ασφαλιστικά δικαιώματα και κατακτήσεις**
- **Η αντιασφαλιστική επίθεση είναι μια αλυσίδα χωρίς τέλος, στην οποία κάθε κυβέρνηση προσθέτει νέους κρίκους**
- **Και η νέα αντιασφαλιστική επίθεση αυξάνει όρια ηλικίας, μειώνει συντάξεις και ανοίγει το δρόμο για μεγαλύτερες ενταξιοδότησεις στο μέλλον**

Γι' αυτό

Μαχητική αλληλεγγύη στους απεργούς

Κλειστές οι Σχολές - Όλοι στους δρόμους

Πλήρης Ασφάλιση για όλους

(εργαζόμενους και άνεργους, «παλιούς» και «νέους», ντόπιους και ξένους)

Να πληρώσουν οι καπιταλιστές και το κράτος τους

- **Σύνταξη στα 60 για άνδρες και τα 55 για γυναίκες (55-50 στα βαρέα)**
- **Καμιά κύρια σύνταξη κάτω από 1.120 ευρώ**
- **Να καταργηθούν όλοι οι αντιασφαλιστικοί νόμοι**
- **Να επιστραφούν στα Ταμεία τα κλεμμένα αποθεματικά**

**ΤΙ ΠΡΟΒΛΕΠΕΙ
ΤΟ ΝΕΟ
ΑΝΤΙΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟ
ΝΟΜΟΣΧΕΔΙΟ
ΣΕΛΙΔΑ 8**

Η Ασφάλιση είναι ΔΙΚΑΙΩΜΑ και μάλιστα το ελάχιστο

Η κοινωνική ασφάλιση (και πάλι) στο απόσπασμα

Να 'μαστε και πάλι μπροστά στην ψήφιση ενός ακόμα αντιασφαλιστικού νόμου. Δεκατρία χρόνια μετά την ψήφιση του τρίτου στη σειρά αντιασφαλιστικού νόμου της ΝΔ (ν. 2084/92, γνωστός σαν «νόμος Σιούφα») και έξι χρόνια μετά την ψήφιση του νόμου Ρέππια.

Η προπαγάνδα κι αυτή τη φορά ίδια κι απαράλλαχτη με τις προηγούμενες. Προσπαθούν να μας περάσουν την αντίληψη του «μικρότερου κακού». Να μας πείσουν ότι δεν πρέπει να θέτουμε αιτήματα, γιατί αυτά είναι εξωπραγματικά. Οτι πρέπει να δεχόμαστε τις συνεχείς παρεμβάσεις των κυβερνήσεων και τις απανωτές περικοπές ασφαλιστικών μας δικαιωμάτων, γιατί αλλιώς το σύστημα θα ταναχτεί στον αέρα και δε θα υπάρχουν λεφτά ούτε για να πληρωθούν οι συντάξεις. Μας κουνάνε απειλητικά το δάχτυλο και μας λένε ότι με τις... παράλογες απαιτήσεις μας και τα... συντεχνιακά μας αιτήματα υπονομεύουμε το μέλλον των παιδιών μας. Τους πήρε ξαφνικά ο πόνος για τα παιδιά μας (όταν η επίσημη καταγεγραμμένη ανεργία των νέων ξεπερνά το 25% δεν είδαμε να τους πιάνει κανένας πόνος), που φαίνεται πως τα νοιάζονται περισσότερο από εμάς! Ούτε λίγο ούτε πολύ, παρουσιάζουν το κράτος και τους εργοδότες σαν ευεργέτες της κοινωνικής ασφάλισης και τους εργαζόμενους σαν ευεργετούμενους, που δεν πρέπει να έχουν και μεγάλες απαιτήσεις.

Αυτή η λογική, βέβαια, δεν είναι καινούργια. Κάθε φορά που επιχειρείται μια αντιασφαλιστική ανατροπή αυτή η προπαγάνδα μπαίνει μπροστά. Κινδυνολογία, καταστροφολογία, ελλειμματολογία και στο τέλος η απειλή: ή δέχεστε το νομοσχέδιο ή ξεχάστε τα Ταμεία και τις συντάξεις. Λες και οι εργαζόμενοι είναι οι μόνοι που δεν έχουν ανάγκες. Λες και η Κοινωνική Ασφάλιση δεν είναι χρυσοπληρωμένη από τους εργαζόμενους, αλλά κρατική και εργοδοτική δωρεά. Λες και τα Ταμεία δεν έχουν καταληστευθεί για πάνω από μισό αιώνα, μέχρι που εξαφανίστηκαν τα αποθεματικά τους. Και ποιο είναι το αποτέλεσμα; Να έχουμε μια συνεχή περικοπή ασφαλιστικών δικαιωμάτων κι αυτή η πορεία να μην έχει τελειωμό. Και κάθε φορά να οδηγούμαστε σε μια μάχη οπισθοφυλακών για να μη χάσουμε κι άλλα, ξεχνώντας τις ανάγκες και τα δικαιώματά μας.

Γιατί όμως τόση εμμονή στο ασφαλιστικό; Γιατί το ασφαλιστικό δεν είναι απλά ένα πακέτο αντεργατικών μέτρων. Είναι ένα σημείο-κλειδί στην πώληση και την αγορά της εργατικής δύναμης. Σφραγίζει ανεξίτηλα τους όρους με τους οποίους το κεφάλαιο εξασφαρίζει την εκμετάλλευση της ερ-

γατικής δύναμης και διαμορφώνει την κερδοφορία του.

Από την άλλη μεριά, αντίστοιχα, το ασφαλιστικό επηρεάζει τους όρους με τους οποίους πουλάμε το τομάρι μας. Τους όρους με τους οποίους το μόνο εργαλείο που διαθέτουμε, η εργατική μας δύναμη, μπαίνει στην παραγωγή, φθείρεται παράγοντας αξίες και καταναλώνεται. Τους όρους με τους οποίους κάθε μέρα, κάθε ώρα, επί δεκαετίες ολόκληρες, αφήνουμε στα προϊόντα της δουλειάς μας τον ίδιο μας τον εαυτό, αφήνουμε κομμάτι-κομμάτι τις μυικές και πνευματικές μας δυνάμεις, για να γίνουν αυτές κέρδη για τους κεφαιοκράτες.

Το ασφαλιστικό αποκτά σημασία μεγαλύτερη κι από το ύψος του μεροκάματου και του μισθού. Γιατί αυτά αλλάζουν χρόνο με το χρόνο (καμιά φορά και περισσότερες φορές μέσα στο χρόνο), όμως οι όροι ασφάλισης και συνταξιοδότησης αλλάζουν περιοδικά και καθορίζουν την αγοραπωλησία εργατικής δύναμης για μεγαλύτερες χρονικές περιόδους. Δεν μπορούν να τους αλλάξεις κάθε χρόνο.

Η μηχανή που λέγεται εργατική δύναμη, η «ομιλούσα μηχανή» έχει γίνει σήμερα εξαιρετικά φτηνή. Όχι μόνο επειδή την πληρώνουν φτηνά, αλλά και επειδή με την εκρηκτική άνοδο της παραγωγικότητας της εργασίας μπορεί και τους αποδίδει περισσότερο σε σχέση με το παρελθόν. Από την άλλη, η στρατιά των ανέργων έχει γίνει εξαιρετικά μεγάλη και πλούσια σε ειδικότητες και επαγγέλματα. Ο,τι θέλουν το βρίσκουν αμέσως, εύκολα και με τους όρους που αυτοί θέλουν. Γιατί λοιπόν να αφήσουν άθιχτο το καθεστώς ασφάλισης; Εκεί βρίσκεται ένα σημαντικό κοινωνικό κεφάλαιο.

Γιατί να μην το αρπάξουν; Ετσι που είναι διαμορφωμένα τα ασφαλιστικά συ-

στήματα, ένα τμήμα των κρατικών εσόδων διατίθεται για την κοινωνική ασφάλιση, την υγεία, την πρόνοια. Γιατί να μην το μειώσουν και να μην το μετακυλήσουν στις επιχειρήσεις ως «αναπτυξιακά κίνητρα»; Ο μέσος όρος ζωής έχει μεγαλώσει σε σχέση με το παρελθόν. Γιατί να μη δουλεύουν οι «ομιλούσες μηχανές» περισσότερο; Γιατί να μη μεγαλώσει η εκμετάλλευση του συνολικού παραγωγικού τους βίου; Γιατί θα πρέπει να ζουν περισσότερα χρόνια καταλώνοντας ένα μικρό έστω μέρος από τον κοινωνικό πλούτο που συσσωρεύεται;

Στον Καιάδα λοιπόν οι ηλικιωμένοι εργαζόμενοι. Για το κεφάλαιο παρουσιάζουν ενδιαφέρον μόνο όσο είναι εργαζόμενοι, μόνο όσο μπορεί να αρπάξει τις μυικές και πνευματικές τους δυνάμεις. Όταν πια αυτές έχουν στερήσει ή όταν η κατανάλωσή τους κρίνεται ασύμφορη από άποψη κερδοφορίας του κεφαλαίου, τότε είναι άχρηστοι. Οι «ομιλούσες μηχανές» δεν έχουν για το κεφάλαιο καμιά διαφορά από τις άλλες μηχανές, εκείνες με τα σιδερένια και πλαστικά μέρη. Τις πετάει στο κοινωνικό νεκροταφείο, όπως τις άλλες μηχανές τις πετάει σε μάντρες με παλιοσιδερά.

Απλά μαθηματικά είναι όλα τούτα. Απλή λογιστική. Απλές ταξικές αλήθειες. Για πάνω από 20 χρόνια, από το 1986 περίπου που άρχισε η κρισιολογία της κοινωνικής ασφάλισης, έχουν βγει μια δωδεκάδα τουλάχιστον εκθέσεις και μελέτες για το ασφαλιστικό. Όλες - κυριολεκτικά όλες - λένε τα ίδια πράγματα και καταλήγουν στις ίδιες προτάσεις: **αύξηση ορίων ηλικίας και μείωση συντάξεων**. Μόνο η δοσολογία ποικίλλει. Είτε σκληρές είτε «ήπιες», το χεράκι τους στις συντάξεις και στα όρια ηλικίας θα το βάλουν.

Τουλάχιστον αυτοί είναι ειλικρινείς. Μας κλέψανε, μας ληστέψανε, τώρα μας ζητάνε και το βόδι. Το ερώτημα είναι εμείς τί κάνουμε.

Εμείς πώς αντιμετωπίζουμε την ίδια την κοινωνική ασφάλιση. Εμείς γιατί μπαίνουμε στη δική τους λογική, γιατί κοιτάζουμε μέσα από τα μυωπικά γυαλιά που αυτοί μας φορούν; Γιατί μηρυκάζουμε την κρισιολογία και την κινδυνολογία που μας σερβίρουν εξωνημένοι «ειδικοί», γκαμπελίσκοι των ΜΜΕ, γραφειοκράτες συνδικαλιστές και πονηροί πολιτικάντηδες; Γιατί δε μετράμε τα πράγματα μέσα από τις δικές μας απλές ταξικές αλήθειες;

Τί είναι η κοινωνική ασφάλιση; Είναι μήπως κάποιο προνόμιο των εργαζόμενων ή είναι απλά η δυνατότητά τους να επιβιώσουν όταν δεν μπορούν να εργαστούν, είτε γιατί έκλεισαν τον παραγωγικό τους κύκλο είτε γιατί αρρώστησαν, είτε γιατί έγιναν ανίκανοι για δουλειά (συνήθως εξαιτίας εργατικού ατυχήματος ή επαγγελματικής ασθένειας); Και πρέπει αυτό το δικαίωμα να το θεωρούμε παραχώρηση από τ' αφεντικά και το κράτος; Μην τρελαθούμε εντελώς.

☞ Οι εργαζόμενοι παράγουν όλο τον πλούτο που είναι συσσωρευμένος στην κοινωνία.

☞ Οι εργαζόμενοι πληρώνουν κάθε χρόνο το 80% των φόρων που εισπράττει το κράτος.

☞ Επομένως, η κοινωνική ασφάλιση είναι το ελάχιστο που μπορούν να απαιτήσουν.

Ακόμα και η καλύτερη κοινωνική ασφάλιση δεν συνιστά κοινωνική δικαιοσύνη, αλλά αποτελεί κομμάτι της κοινωνικής αδικίας. Κοινωνική δικαιοσύνη μπορεί να υπάρξει μόνο όταν πάψουν να υπάρχουν αφεντικά κι εργάτες, πλούσιοι και φτωχοί. Μέχρι τότε, η κοινωνική ασφάλιση, δηλαδή η δυνατότητα επιβίωσης είναι το ελάχιστο για τους ανθρώπους της δουλειάς.

Ακούμε ύστερα να μας λένε: η τριμερής χρηματοδότηση είναι το πιο δίκαιο σύστημα. Και δεν τους λέμε το απλό: Για σταθετέ, ρε λεβέντες. Από πού βγαίνουν τα λεφτά των εργοδοτών; Δεν βγαίνουν από την απλήρωτη δουλειά των εργατών; Και το κράτος από πού μαζεύει τα λεφτά; Δεν τα μαζεύει κυρίως από τους εργαζόμενους; Για ποια τριμερή χρηματοδότηση μιλάτε λοιπόν; Αυτή είναι μονομερής, σε βάρος μας. Μη μας κοροϊδεύετε κιόλας από πάνω. Μη θέλετε να μας πλάσαρετε την ταξική συνεργασία ως κοινωνική δικαιοσύνη.

Ας το φωνάξουμε, λοιπόν, καθαρά, χωρίς μισόλογα: Θέλουμε πλήρη ασφάλιση για όλους (εργαζόμενους και άνεργους, «ντόπιους» και «ξένους») και πλήρη χρηματοδότησή της από το κεφάλαιο και το κράτος του. Όχι με επιβολή νέων φόρων, αλλά με φορολόγηση αποκλειστικά του κεφαλαίου και με κατάργηση των αντιλαϊκών έμμεσων φόρων. Όχι μόνο δεν συζητάμε για τριμερή χρηματοδότηση, αλλά απαιτούμε την κατάργηση της ασφαλιστικής εισφοράς των εργαζόμενων.

**ΕΜΕΙΣ ΠΑΡΑΓΟΥΜΕ
ΤΟΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΠΛΟΥΤΟ,
ΕΜΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΚΑΙΟΥΜΑΣΤΕ
ΔΕΝ ΕΠΑΙΤΟΥΜΕ, ΑΠΑΙΤΟΥΜΕ
ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΜΑΣ ΑΝΗΚΟΥΝ**

Η Κοινωνική Ασφάλιση στον καπιταλισμό

Όσοι έχουμε ζήσει το πολύχρονο μπαράζ αλλαγών στο ασφαλιστικό σύστημα (τρεις διαδοχικοί γενικοί νόμοι το 1990, το 1991 και το 1992, ένας ακόμη το 2002 και ενδιάμεσα μια σειρά ακόμα αντιστασιαστικές παρεμβάσεις) δε δικαιούμαστε να αμφιβάλουμε. Το έργο το έχουμε ξαναδεί. Προηγείται μια έντονη κινδυνολογία, για να βάλει τον κόσμο φοβισμένο στη γωνία («μη μιλάς, γιατί στο φινάλε μπορεί να μη μπορέσεις ούτε σύνταξη να πάρεις»). Ακολουθούν «μελέτες ειδικών», που όλες υπηρετούν τον «προκάτ» στόχο: τα πραγματικά αίτια της κρίσης να αποκρυβούν και να περάσει ένα ψαλίδισμα των ασφαλιστικών δικαιωμάτων, που για την πλειοψηφία των εργαζόμενων και συνταξιούχων δεν ξεφεύγουν από το επίπεδο της αθλιότητας. **Επιδιώκουν, δηλαδή την... εξεθλίωση της αθλιότητας.**

Η κοινωνική ασφάλιση είναι για την εργατική τάξη και τους άλλους μισθωτούς εργαζόμενους (αλλά και για μη μισθωτά εργαζόμενα μικροαστικά στρώματα) ζήτημα ίσης σημασίας με το ζήτημα του μισθού. Άλλωστε, οι όποιες παροχές της ασφάλισης δεν είναι παρά ένας έμμεσος μισθός, πληρωμένος από την ίδια την εργατική τάξη. Μέσα στο σύστημα της μισθωτής σκλαβιάς, λοιπόν, η υπεράσπιση της κοινωνικής ασφάλισης και ο μεταρρυθμιστικός αγώνας για τη διεύρυνση των παροχών της δεν είναι παρά αγώνας για την επιβίωση, που απέχει πολύ από τον αγώνα για την κατάργηση της εκμετάλλευσης.

Αν η εργατική τάξη δε θέσει ΣΥΝΟΛΙΚΑ το ζήτημα, σε ΤΑΞΙΚΗ ΒΑΣΗ, θα βρεθεί ακόμα πιο ξεπουπουλιασμένη και ο κατήφορος δε θα έχει τέλος.

Μερικά ιστορικά στοιχεία

Η Κοινωνική Ασφάλιση πρωτοεμφανίστηκε στον καπιταλιστικό κόσμο στη Γερμανία του Βίσμαρκ, σαν αποτέλεσμα του εργατικού διεκδικητικού κινήματος του 19ου αιώνα και της εξάπλωσης των σοσιαλιστικών ιδεών σ' αυτό. Προηγουμένως, οι εργάτες στερούνταν εντελώς κάθε έννοιας προστασίας έναντι ατυχημάτων, ασθένειας, ανεργίας, ενώ δούλευαν μέχρι τα βαθιά γηρατιά τους και όταν δεν μπορούσαν πια να εργαστούν συντηρούνταν από τα παιδιά τους (ο Εμίλ Ζολά, στο έπος του «Ζερμινάλ» περιέγραψε σε όλη τη δραματικότητα της τη ζωή των εργατών εκείνης της περιόδου). Τα δραματικά προβλήματα που αντιμετώπιζαν ειδικά οι εργάτες που αρρώστασαν ή που έπεφταν θύματα εργατικού «ατυχήματος» οδήγησαν σιγά-σιγά τους ίδιους τους εργάτες στη δημιουργία Ταμείων Αλληλοβοήθειας, για την περίθαλψη των ανήμπορων συναδέλφων τους. Η ίδια η αλληλεγγύη ανάμεσα στους εργάτες, δηλαδή, δημιούργησε τα πρώτα σπέρματα της κοινωνικής ασφάλισης, με τη διαφορά ότι αυτά τα Ταμεία χρηματοδοτούνταν αποκλειστικά από εισφορές των εργατών.

Ο Όττο Φον Βίσμαρκ, ο «σιδηρούς καγκελάριος» της μόλις οργανωμένης σε ενιαίο κράτος καπιταλιστικής Γερ-

μανίας, ακολούθησε απέναντι στο εργατικό κίνημα την ταχτική της «σιδερένιας γροθιάς σε βελούδινο γάντι». Κηρύσσοντας εκτός νόμου το Γερμανικό Σοσιαλιστικό Κόμμα (με τον περιβόητο «Νόμο κατά των επικίνδυνων ενεργειών της σοσιαλδημοκρατίας», του 1878), προχώρησε ταυτόχρονα σε μια σειρά παραχωρήσεις προς το εργατικό κίνημα, με σκοπό να ενισχύσει τα κίτρινα συνδικάτα (καθολικές ενώσεις), που βρίσκονταν κάτω από τον έλεγχο της γερμανικής κεφαλαιοκρατίας.

Από την πρώτη, λοιπόν, εμφάνισή τους, τα συστήματα Κοινωνικής Ασφάλισης στον καπιταλισμό, συνδέονται με την προσπάθεια της αστικής τάξης να αποτρέψει την ωρίμανση επαναστατικών ιδεών μέσα στο εργατικό κίνημα. Τα συστήματα Κοινωνικής Ασφάλισης αποτελούν αναγκαστικές παραχωρήσεις των αστών προς τους προλετάριους, προκειμένου να τους κρατήσουν εγκλωβισμένους στο σύστημα της μισθωτής σκλαβιάς. Δίνουν το ελάχιστο, για να αποφύγουν το μέγιστο.

Στη σημερινή τους μορφή, τα συστήματα Κοινωνικής Ασφάλισης δημιουργήθηκαν κυρίως μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Αν στη Γερμανία του Βίσμαρκ η εισαγωγή της Κοινωνικής Ασφάλισης ήταν η «ζάχαρη» γύρω από το «κινίνο» του αντισοσιαλιστικού νόμου, στο μεταπολεμικό καπιταλισμό η διαμόρφωση συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης προωθήθηκε σαν το υποκατάστατο του σοσιαλισμού. Η προδοτική σοσιαλδημοκρατία έγινε και πάλι η αιχμή του δόρατος της αστικής τάξης, μιλώντας κυρίως για τη Δυτική Ευρώπη. Το «κράτος πρόνοιας», με το οποίο επιχειρήθηκε το μπλοκάρισμα του εργατικού κινήματος στα αστικά πλαίσια και το αποτράβηγμα του από την επαναστατική προοπτική, είχε σαν βασικό του στοιχείο τα συστήματα κοινωνικών ασφαλίσεων.

Ετσι, στον καπιταλιστικό κόσμο δημιουργήθηκε μια πανοπτερμία ασφαλιστικών συστημάτων, και από την άποψη των τομέων που καλύπτουν (γήρας-αναπηρία-υγεία-οικογενειακά επιδόματα-ανεργία-κ.λπ.), και από την άποψη της διάρθρωσής τους (ενιαίο ή κλαδικό φορείς), και από την άποψη της ιδιοκτησιακής μορφής (κρατικά, ιδιωτικά ή μεικτά συστήματα), και από μια σειρά άλλες απόψεις. Η ίδια η ΕΟΚ και μετέπειτα η ΕΕ δεν μπόρεσε μέχρι σήμερα να βρει μια λύση στο ζήτημα της ενιαιοποίησης των ασφαλιστικών συστημάτων. Ετσι, περιορίζεται σε κατευθύνσεις που δίνει προς τα κράτη μέλη της, που βέβαια έχουν συγκεκριμένο ταξικό περιεχόμενο.

Το «κράτος πρόνοιας» στην παραδοσιακή μεταπολεμική του μορφή αποτελεί τις δύομισι τελευταίες δεκαετίες στόχο της ίδιας της αστικής τάξης που το δημιούργησε. Η όξυνση της κρίσης του συστήματος, η γενικευμένη επίθεση του κεφαλαίου σε παγκόσμια κλίμακα ωθούν και ενθαρρύνουν το κεφάλαιο σε μια καθολική επίθεση για τον εξανδραποδισμό των εργαζομένων, για την επίτευξη

συντριπτικής νίκης πάνω στο εργατικό κίνημα.

Στα πλαίσια αυτής της γενικής τάσης του κεφαλαίου για «λιγότερο κράτος πρόνοιας» (και όχι για «λιγότερο κράτος» γενικά), αναπτύσσονται βασικά δυο τάσεις της αστικής πολιτικής: η ακραία επιθετική (νεοφιλελευθερισμός) και η πιο συγκρατημένη (εκφράζεται από κύκλους της σοσιαλδημοκρατίας και από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία). Στον τομέα των κοινωνικών ασφαλίσεων, οι δυο αυτές τάσεις της αστικής πολιτικής παρουσιάζονται να μάχονται στη βάση της αντίθεσης: «κοινωνική ασφάλιση ή κοινωνική ασφάλεια»; Για κοινωνική ασφάλιση (δηλαδή συστήματα καθαρά ανταποδοτικά, απαλλαγμένα από κάθε στοιχείο κοινωνικής πρόνοιας) μιλούν οι νεοφιλελεύθεροι όλων των αποχρώσεων, ενώ για κοινωνική ασφάλεια (δηλαδή συστήματα όπου η ανταποδοτικότητα θα συνδυάζεται με την κοινωνική μέριμνα) μιλούν οι άλλοι.

Στην ουσία έχουμε να κάνουμε με μια ψευδοδιαμάχη που σε ένα κάποιο βαθμό αντανάκλα και τις πιέσεις που ασκεί πάνω στις διάφορες αστικές πολιτικές δυνάμεις το ρεφορμιστικό κινούμενο αυθόρμητο εργατικό κίνημα. Η γενική τάση του συστήματος πάντως ωθεί και επιβάλλει πρακτικά (στον ένα ή τον άλλο βαθμό, ανάλογα και με τις ιδιαιτερότητες της κάθε χώρας) ένα συνεχή περιορισμό των ασφαλιστικών δικαιωμάτων των εργαζόμενων.

Στα πλαίσια της ΕΕ, αυτή η τάση ωθεί σε:

- Γενική μείωση των κοινωνικών δαπανών των κρατικών προϋπολογισμών.
- Σπάσιμο των παλιότερων συστημάτων κοινωνικής ασφάλισης και δυναμική εισβολή στο χώρο των ιδιωτικών ασφαλιστικών εταιριών.
- Αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης.

Αυτή η τάση έχει αποτυπωθεί πεντακάθαρα στην περιβόητη «στρατηγική της Λισαβόνας».

Αύξηση του βαθμού εκμετάλλευσης

Από την άποψη των σχέσεων κεφαλαίου-εργασίας, αυτή η τάση οδηγεί σε ένταση του βαθμού εκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης. **Ο λεγόμενος «κοινωνικός μισθός» ήταν επιστροφή, μέσω της κρατικής διαχείρισης, ενός τμήματος της άμεσα (στην παραγωγή) και έμμεσα (μέσω της φορολογίας) κλεμμένης υπεραξίας. Η μείωση του «κοινωνικού μισθού» δημιουργεί μια πρόσθετη μάζα υπεραξίας, την οποία η αστική τάξη αποκομίζει σαν συλλογικός καπιταλιστής και είτε τη χρησιμοποιεί για τις κρατικές της ανάγκες, είτε τη διανέμει στους ξεχωριστούς καπιταλιστές μέσω των μηχανισμών του κράτους (επιδοτήσεις, κίνητρα, κλπ).**

Το «κράτος πρόνοιας» ήταν ανέκαθεν κάτι ρευστό και όχι σταθερό, όπως άλλωστε συμβαίνει με όλες τις «υπέρ των εργατών» μεταρρυθμίσεις στα πλαίσια του καπιταλισμού, που

δεν αποτελούν «παραχωρήσεις» του συστήματος, αλλά **κατακτήσεις** του εργατικού κινήματος. Τα όριά του πότε διευρύνονταν και πότε σμικρύνονταν, ανάλογα με την πορεία των διάφορων οικονομιών και με την πίεση που ασκούσε το εργατικό κίνημα. Οι αλλαγές στα όρια του «κράτους πρόνοιας», επειδή ακριβώς δε γίνονται σε «κοινωνικό κενό», αλλά αφορούν την πλειοψηφία του πληθυσμού, συνοδεύονταν πάντα από έντονη ιδεολογική προετοιμασία. Αυτό συμβαίνει και στις μέρες μας, όχι μόνο στην Ελλάδα, αλλά σε διεθνές επίπεδο.

Εδώ και χρόνια ρέει άφθονο το χρήμα για την προώθηση της αντιασφαλιστικής επίθεσης. Επιτροπές επί επιτροπών για να βγάζουν πορίσματα, οργάνωση σεμιναρίων, μίζαρισμα δημοσιογράφων για να γράφουν άρθρα, ένας ολόκληρος κόσμος κνεϊται μεθοδικά, με τα σφυριά να χτυπούν όλα στο ίδιο αμόνι: τα κοινωνικοασφαλιστικά συστήματα περνούν κρίση και η αντιμετώπιση της δεν μπορεί να γίνει χωρίς επώδυνες παρεμβάσεις.

Τα ιδεολογήματα που επιχειρούν να δικαιολογήσουν την επίθεση ενάντια στα ασφαλιστικά δικαιώματα των εργαζομένων δεν είναι ανεξάρτητα από τη γενικότερη ιδεολογική βάση στην οποία στηρίζονται τα αστικορεφορμιστικά ασφαλιστικά συστήματα («κράτος πρόνοιας»), γι' αυτό χρειάζεται να ξεκινήσουμε πρώτα από εκεί.

Ο μύθος της κοινωνικής ασφάλειας και η αρχή της ανταποδοτικότητας

Ας ξεκαθαρίσουμε αυτό που παραπάνω χαρακτηρίσαμε σαν ψευδοδιαμάχη: τη διαφορά συντηρητικών - «προοδευτικών» γύρω από τις έννοιες «κοινωνική ασφάλιση - κοινωνική ασφάλεια». Η διαμάχη θυμίζει την παροιμία: «δου γάιδωροι μαλώνανε σε ξένο αχυρώνα».

Και η συντηρητική και η «προοδευτική» αντίληψη θεωρούν δοσμένο, ότι το λεγόμενο «κοινωνικό απόθεμα» δεν ανήκει στους εργαζόμενους, αλλά «στην κοινωνία», δηλαδή σε όλες τις τάξεις. Η διαφορά αρχίζει από και και πέρα και αφορά στο τί κομμάτι αυτού του «κοινωνικού αποθέματος» θα δοθεί για την ασφαλιστική κάλυψη των εργαζόμενων. Και οι δυο αντιλήψεις θεωρούν ότι αυτό που ονομάζεται «κοινωνική μέριμνα» αποτελεί παραχώρηση, δώρο προς τους εργαζόμενους πολίτες και διαφωνούν (όταν διαφωνούν) για το μέγεθος του «δώρου». Και οι δυο, δηλαδή, θεωρούν κοινωνικά δίκαιο το ισχύον καπιταλιστικό καθεστώς. Αρνούνται ότι αυτό στηρίζεται στην εκμετάλλευση των εργαζόμενων.

Ο κοινωνικός πλούτος, όμως, δεν είναι δημιούργημα των κεφαλαιοκρατών, αλλά των εργαζόμενων στη σφαίρα της υλικής παραγωγής. Όλες οι αξίες απ' αυτούς παράγονται. Επομένως, και το «κοινωνικό απόθεμα» τους ανήκει εξολοκλήρου. Αν μάλιστα συνυπολογίσουμε το γεγονός ότι, πέρα από τη δημιουργία του συνολικού πλούτου, το ίδιο το «κοινωνικό από-

θεμα» δημιουργείται σε ποσοστό που ξεπερνά το 80% από τη φορολογία (άμεση και έμμεση) των εργαζόμενων, θα καταλάβουμε όλο το μέγεθος της αστικής απάτης και της ψευδοδιαμάχης συντηρητικών - «προοδευτικών».

Το ζήτημα αυτό είναι πολύ μεγάλης σημασίας για το εργατικό κίνημα, προκειμένου να διαμορφώσει την προγραμματική βάση των ασφαλιστικών διεκδικήσεων μέσα στο υπάρχον καθεστώς. Στην πραγματικότητα, έχει να διαλέξει ανάμεσα στην αστική και την εργατική αντίληψη για τη δημιουργία του κοινωνικού πλούτου και την διανομή του. Η από άποψη αρχών τοποθέτηση του ζητήματος δεν πρέπει να συγχέεται με το πρόγραμμα άμεσων διεκδικήσεων που πρέπει κάθε φορά να προωθείται. **Άλλο ζήτημα τι μου ανήκει και άλλο τι μπορώ να πάρω σε μια δεδομένη ιστορική στιγμή.**

Και γίνεται ακόμη πιο σημαντικό το ξεκαθάριμά του για δυο επιπρόσθετα λόγους: πρώτο, γιατί ο ρεφορμισμός αναπαράγει με χίλιους δυο τρόπους την αστική αντίληψη για τον κοινωνικό πλούτο και την κατανομή του, περιοριζόμενος (στην καλύτερη περίπτωση) στη διεκδίκηση ενός ικανοποιητικού «κράτους πρόνοιας» και δεύτερο, γιατί αν τοποθετηθεί ταξικά το ζήτημα, αποκαλύπτεται αμέσως το ουσιαστικό περιεχόμενο της πολυδιαφημισμένης αρχής της ανταποδοτικότητας.

Ας ξεκινήσουμε από το δεύτερο. Γίνεται φανερό ότι, **αν τα εντάξουμε μέσα στο συνολικό κοινωνικοοικονομικό καθεστώς, όλα τα συστήματα κοινωνικής ασφάλισης είναι όχι απλώς ανταποδοτικά, αλλά κυριολεκτικά ληστικά.** Γιατί περιορίζονται να προσφέρουν ένα minimum επιβίωσης στους παραγωγούς του κοινωνικού πλούτου, τον οποίο οι κάτοχοι του κεφαλαίου τους τον έχουν αφαιρέσει. Αν απομονώσουμε τα ασφαλιστικά συστήματα και τα εξετάσουμε με το ψυχρό μάτι της λογιστικής των επιχειρήσεων, τότε μπορούμε να συζητήσουμε για την ανταποδοτικότητά τους (δηλαδή για τη σχέση εσόδων προς έξοδα). Οποιαδήποτε κίνηση του εργατικού κινήματος σ' αυτή την κατεύθυνση θα ήταν σοβαρότατο ολισθημα, θα σήμαινε αποδοχή του εκμεταλλευτικού καπιταλιστικού συστήματος, με συνέπειες στρατηγικού και άμεσου χαρακτήρα.

Και πάλι, όμως, η ίδια η αρχή της ανταποδοτικότητας (με το αστικό της περιεχόμενο) δεν είναι δυνατόν να μελετηθεί μόνο στο πεδίο της οικονομικής διαχείρισης των ασφαλιστικών οργανισμών. Το «δούναι και λαβείν» του εργαζόμενου με το αστικό κράτος δεν περιορίζεται μόνο στο ασφαλιστικό σύστημα. Ο εργαζόμενος φορολογείται βαρύτερα. Κι αν ακόμη λειτούργει το τριμερές σύστημα χρηματοδότησης των ασφαλιστικών οργανισμών (όπως συμβαίνει, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, στην πλειοψηφία των καπιταλιστικών χωρών), με ποια κριτήρια πρέπει κανένας να ορίσει την αναλογία συμμετοχής του κάθε μέρους (εργαζόμενων, εργοδοτών, αστικού κράτους) στη χρηματοδότηση της

και η πάλη της εργατικής τάξης

ασφάλισης;

Είναι φανερό (κι αυτό αποδεικνύεται από την πανοπερμία που υπάρχει στα συστήματα χρηματοδότησης στις διάφορες καπιταλιστικές χώρες), ότι εδώ δεν μπορούν να ισχύσουν απόλυτα κριτήρια κι επομένως είναι εντελώς αυθαίρετη κάθε αναλογία, με όσο επιστημονικό κύρος κι αν προσπαθεί να ντυθεί.

Εν πάσει περιπτώσει, αν, συμβατικά και σαν διεκδικητικό στόχο του εργατικού κινήματος μόνο για μια ορισμένη περίοδο, δεχτούμε κάποια αναλογία στη χρηματοδότηση, στον καθορισμό της πρέπει να πάρουμε υπόψη όχι τη στενή επιχειρησιακή βιωσιμότητα του ασφαλιστικού συστήματος, αλλά και τις γενικότερες συνθήκες που επικρατούν (φορολογική επιβάρυνση εργαζόμενων, ανεργία, επίπεδο κοινωνικών παροχών, κλπ.).

Ο ρεφορμισμός, όμως, ενεργεί διαφορετικά. Απορρίπτει τη συντηρητική εκδοχή της πλήρους ανταποδοτικότητας, υποστηρίζοντας την «προοδευτική» εκδοχή, μιας «βελτιωμένης» ανταποδοτικότητας. Η εκδοχή αυτή παρουσιάζεται σε δυο παραλλαγές:

- Τριμερής χρηματοδότηση και από κει και πέρα ανταποδοτική λειτουργία των ασφαλιστικών οργανισμών.

- Τριμερής χρηματοδότηση, ανταποδοτική λειτουργία, αλλά και συμπληρωματική «κοινωνική μέριμνα» για τις πιο «μειονεκτικές ομάδες» εργαζόμενων.

Διαφορά ουσίας δεν υπάρχει ανάμεσα στις δυο παραλλαγές, όπως και ανάμεσα σ' αυτές και τη συντηρητική εκδοχή. Όλες αποσκοπούν στην εξασφάλιση της «κοινωνικής συνοχής», δηλαδή της βιωσιμότητας του καπιταλιστικού συστήματος. **Κοινή αφηγηρία όλων των γραφειοκρατικών συνδικαλιστικών ηγεσιών είναι όχι η υπεράσπιση των ασφαλιστικών δικαιωμάτων των εργαζόμενων μέσα στον καπιταλισμό, στην προοπτική της αναπροσπίξης του, αλλά η μέσω των κοινωνικών ασφαλίσεων υπεράσπιση του καπιταλισμού.**

Προχωρούν και παραπέρα, στην ανοιχτή αποδοχή της αστικής θεωρίας των «συντελεστών της παραγωγής». Σύμφωνα μ' αυτή, αξία δεν παράγει μόνο η εργατική δύναμη, αλλά και τα κτίρια, τα μηχανήματα, η διαφήμιση, η διοίκηση, ό,τι παρεμβαίνει άμεσα ή έμμεσα στην παραγωγική διαδικασία. Επομένως, ο εργάτης είναι ένας «συντελεστής της παραγωγής», που παίρνει από το προϊόν της το μερίδιο που του αντιστοιχεί. Η ρεφορμιστική παραλλαγή αυτής της θεωρίας δέχεται επιπλέον ότι ο εργάτης, σαν «συντελεστής της παραγωγής», δεν αμείβεται σύμφωνα με τη συνεισφορά του, αλλά λιγότερο, γι' αυτό και υποστηρίζει κατά κανόνα τα «λογικά μισθολογικά αιτήματα» (τιμαριθμική αναπροσαρμογή συν πριμ από την αύξηση της παραγωγικότητας).

Εφαρμόζοντας αυτή τη θεωρία στον ασφαλιστικό τομέα, οι ρεφορμιστές θεωρούν την ασφαλιστική δαπάνη σαν τμήμα της αμοιβής του «παραγωγικού συντελεστή: εργαζόμενος»,

και γι' αυτό λένε στους καπιταλιστές, ότι συμφέρει η εξασφάλιση ικανοποιητικής κοινωνικής ασφάλισης, όπως ακριβώς συμφέρει η καλή συντήρηση μιας μηχανής, που της εξασφαλίζει μεγαλύτερη διάρκεια ζωής και επομένως καλύτερη σχέση κόστους-απόδοσης. Όσο κι αν φαίνεται εξωφρενικό, είναι αληθινό και βγαίνει αβίαστα μέσα από τα κείμενα των ρεφορμιστικών ηγεσιών: *Οι κοινωνικές παροχές - λέει η ΓΣΕΕ - «έχουν και παραγωγικό και επενδυτικό χαρακτήρα, γιατί αναβαθμίζουν το σημαντικότερο συντελεστή της παραγωγής, τον παράγοντα ΕΡΓΑΣΙΑ, τον παράγοντα ΑΝΘΡΩΠΟ».*

Η θεωρία της γήρανσης του πληθυσμού και της ωρίμανσης των συστημάτων

Πέρα από τη γενική ιδεολογική βάση που περιγράψαμε παραπάνω, πυρήνα της οποίας αποτελεί η αρχή της ανταποδοτικότητας, η σύγχρονη επίθεση της αστικής τάξης ενάντια στα παραδοσιακά συστήματα κοινωνικής ασφάλισης στηρίζεται ιδεολογικά στη θεωρία της «γήρανσης του πληθυσμού», η οποία έχει οδηγήσει σε «ωρίμανση των ασφαλιστικών συστημάτων».

Η θεωρία αυτή είναι πολύ απλή στη βάση της: το μέγεθος των ορίων ζωής του ανθρώπου μεγαλώνει και το χρόνο που αυτός βρίσκεται στη σύνταξη, με δεδομένα τα ηλικιακά όρια συνταξιοδότησης. Κατά συνέπεια, ο αριθμός των συνταξιούχων μεγαλώνει (αφού ζουν περισσότερα χρόνια), με αποτέλεσμα να μικραίνει η σχέση ασφαλισμένων προς συνταξιούχους και να δημιουργούνται ελλειμματικές τάξεις στους ασφαλιστικούς οργανισμούς, οι οποίοι έχουν συγκροτηθεί με βάση παλιότερα πρότυπα, που σήμερα είναι ανεπαρκή (αυτό ονομάζεται «ωρίμανση των συστημάτων»).

Και μόνο η επίκληση αυτού του ζητήματος παραπέμπει κατευθείαν στις μαλθουσιανές αγριανθρωπικές θεωρίες. Οι εργαζόμενοι γίνονται βάρος «στο κοινωνικό σύνολο», επειδή τώρα ζουν περισσότερα χρόνια σαν συνταξιούχοι! Επειδή, βέβαια, ο... ανθρωπισμός τους δεν επιτρέπει στους αστούς να προτείνουν σαν λύση την «ευθανασία», αναζητούν ένα σύγ-

χρονο Καιάδα για να ρίξουν μέσα τον συνταξιούχο. Οι προτεινόμενες λύσεις είναι ένας συνδυασμός μέτρων: γενική αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης, μείωση ύψους συντάξεων και λοιπών παροχών, αύξηση ασφαλιστρών, κλπ. Ετσι, η διατάραξη που φέρνει στα οικονομικά των Ταμείων η σμίκρυνση της σχέσης εργαζόμενων - συνταξιούχων, αντιμετωπίζεται «εκ των ενόντων». Οι ασφαλιστικοί οργανισμοί θεωρούνται καπιταλιστικές επιχειρήσεις, οι οποίες καλούνται να λύσουν μόνες τα προβλήματα βιωσιμότητάς τους. Εκείνο που δεν πρέπει να διαταραχτεί (προς τα πάνω, γιατί προς τα κάτω συνέχεια διαταράσσεται) είναι το «κοινωνικό βοήθημα», δηλαδή το ποσό συμμετοχής του αστικού κράτους στη χρηματοδότηση των ασφαλιστικών οργανισμών.

Εδώ χρησιμοποιείται η στυγνή τεχνοκρατική γλώσσα για να αντιμετωπιστεί ένα κοινωνικό φαινόμενο. Η θεωρία αυτή αποτελεί μια ακόμη κραυγαλέα απόδειξη για το ότι **το κεφάλαιο θεωρεί τον εργάτη res (κράγμω), όπως θεωρούσαν τους δούλους στην αρχαία Ρώμη.** Για τον αστό, ο εργάτης δεν έχει δικαίωμα στη ζωή και στην επιμήκυνση του χρόνου κατά τον οποίο θα βρίσκεται εκτός παραγωγικής διαδικασίας. Στα λόγια, βέβαια, αυτό το δικαίωμα του αναγνωρίζεται πλήρως. Οι αστικοί συνταγματικοί χάρτες είναι γεμάτοι από τέτοια ωραία λόγια. Όταν όμως το ζήτημα φτάνει στην εξασφάλιση των υλικών όρων για την άσκηση αυτού του δικαιώματος, προτείνεται το «homo hominis lupus» («ο άνθρωπος για τον άνθρωπο λύκος»). Οποιοσδήποτε μπορεί ας ζήσει.

Βέβαια, και στυγνά τεχνοκρατικά να αντιμετωπίσει κανένας το ζήτημα, θα διαπιστώσει ορισμένα... κενά στις αναλογιστικές μελέτες περί «ωρίμανσης των Ταμείων». Γιατί δηλαδή η σχέση εργαζόμενων - συνταξιούχων μικραίνει μόνο από την αύξηση των συνταξιούχων στο σύνολο του πληθυσμού και δεν μικραίνει και από τη μείωση των ασφαλισμένων, δηλαδή από την αύξηση της ανεργίας; Σε πόσο βαθμό χειροτερεύει η σχέση από τον ένα λόγο και σε πόσο από τον άλλο; Μαθηματικά τρίτης δημοτικού είν' αυτά και όμως οι άριστοι τεχνοκράτες της αστικής τάξης κάνουν πως τα αγνοούν.

Ο άνθρωπος-εργάτης αντιμετωπι-

ζεται σαν «ομιλούσα μηχανή». Όπως ο καπιταλισμός φροντίζει να παράγει όλο και πιο τελειες μηχανές, οι οποίες να ζουν όσο το δυνατόν περισσότερο, έτσι απαιτεί και από τον εργάτη να καταθέτει στο βωμό της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης όλες εκείνες τις δυνατότητες που του εξασφαλίζει η επιστημονική πρόοδος και πρώτα-πρώτα τη δυνατότητα να ζει περισσότερα χρόνια. Όσο κι αν αυτή η απαίτηση του κεφαλαίου καλύπτεται κάτω από τις πρόστυχες αρχές της ελευθερίας και της ισότητας, δεν μπορεί να αποφύγει τη σύγκριση με το καθεστώς της γαλέρας, όπου ο δούλος πέθαινε πάνω στο κουπί, όπου εφ' όρου ζωής ήταν αλυσοδεμένος. Η επιστημονική πρόοδος δεν πρέπει να βελτιώνει τη ζωή του εργάτη, αλλά να αυξάνει το κέρδος του κεφαλαιοκράτη.

Ο Μαρξ, αναλύοντας τον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής, είχε αποκαλύψει αυτή την εσωτερική τάση του κεφαλαίου, όσο αυξάνει η τεχνολογική πρόοδος και η άνοδος της παραγωγικότητας της εργασίας να επιδιώκει με βουλιμία και με κάθε μέσο την παράταση της εργάσιμης μέρας και την εντατικοποίηση της δουλειάς. **Η αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης είναι αποτέλεσμα ακριβώς αυτής της τάσης, αποτέλεσμα του απόλυτου, γενικού νόμου της κεφαλαιοκρατικής συσσώρευσης.**

Δεν είναι, όπως είδαμε, καθόλου παράξενη η προσπάθεια των αστών ειδικών να στηρίζουν ιδεολογικά την επίθεση ενάντια στα ασφαλιστικά δικαιώματα με τη θεωρία της «γήρανσης του πληθυσμού» και τη στυγνά τεχνοκρατική (με κριτήρια επιχειρησιακής βιωσιμότητας, στη βάση της ανταποδοτικότητας) αντιμετώπιση του προβλήματος της «ωρίμανσης των ασφαλιστικών συστημάτων». Για μας δεν είναι επίσης παράξενη η συμμετοχή των ρεφορμιστών σ' αυτή την ιδεολογική στήριξη. Φυσικά, η ρεφορμιστική συμμετοχή είναι πιο εκλεπτυσμένη. Αυτοί, παραδεχόμενοι το πρόβλημα, προσπαθούν να βάλουν και κάποια «κοινωνική διάσταση» στην τεχνοκρατική του αντιμετώπιση. Όμως, όταν απουσιάζει η αρχαική ταξική αντιμετώπιση του ζητήματος, η οποιαδήποτε αναφορά σ' αυτό το πρόβλημα οδηγεί αναγκαστικά σε αντεργατικές ρυθμίσεις. Η μόνη διαφορά ανάμεσα στη συντηρητική και την «προοδευτική» άποψη αφορά τη μεθοδευση και το εύρος των αντεργατικών ρυθμίσεων.

Μ' άλλα λόγια, ή θα πεις (εργατική άποψη) ότι η «γήρανση του πληθυσμού» είναι γεγονός θετικό για το εργαζόμενο τμήμα της κοινωνίας, ή θα την αντιμετωπίσεις σαν πρόβλημα (αστική άποψη), οπότε θα αναζητάς «τριμερείς» λύσεις για το πρόβλημα της «ωρίμανσης των ασφαλιστικών συστημάτων». Αυτό ακριβώς κάνουν εδώ και χρόνια οι γραφειοκράτες ηγέτες των ελληνικών συνδικαλιστικών οργανώσεων.

Η ισότητα των δυο φύλων

Το επιχείρημα αυτό ακούγεται επί-

σης πάρα πολύ την τελευταία δεκαετία. Η τάση για αύξηση των ορίων συνταξιοδότησης προσπαθεί να ικανοποιηθεί και με το ειδικότερο μέτρο της αύξησης των ορίων για τις γυναίκες (που είναι μικρότερα), στο όνομα της εξίσωσης των δυο φύλων. Στην Ελλάδα αυτή η δοξασία βρίσκει την εφαρμογή της στην κατάργηση ορισμένων ευνοϊκών ρυθμίσεων συνταξιοδότησης που υπήρχαν για τις γυναίκες στο δημόσιο τομέα.

Φυσικά, δεν χρειάζεται να αναλωθούμε σε ιδεολογική αντίκρουση αυτής της στυγνά τεχνοκρατικής και στη βάση της αγριανθρωπικής θεωρίας, που αντιμετωπίζει την ισότητα των δυο φύλων σαν μια νεκρή λογιστική σχέση και όχι σαν μια κοινωνική σχέση στην οποία πρέπει να συνυπολογίζονται κι ένα σωρό άλλοι παράγοντες (μητρότητα, βιολογικά δεδομένα, κλπ.).

Η ελάφρυνση της δουλειάς

Και τούτη είναι μια από τις σύγχρονες θεωρίες, που έρχεται να ικανοποιήσει τη βουλιμία του κεφαλαίου για περισσότερη κλεμμένη υπεραξία στη διάρκεια του «παραγωγικού κύκλου ζωής» του εργάτη. Βάση της η επίκληση των νέων τεχνολογιών, που δήθεν ελαφρύνουν τη δουλειά του εργάτη στη διαδικασία της παραγωγής.

Οι εργάτες, βέβαια, ξέρουν καλά, ότι οι νέες μηχανές όχι μόνο δεν ελαφρύνουν τη δουλειά, αλλά αντίθετα την κάνουν πιο βαριά, μεγαλώνοντας την ταχύτητα των κινήσεων που πρέπει να κάνει ο εργάτης, καθώς και τον αριθμό των μηχανών που δουλεύει. Ο Μαρξ και πάλι απέδειξε, ότι το κεφάλαιο μόνο έτσι μπορεί να αντιμετωπίσει την είσοδο νέων τεχνολογιών.

Σε κάθε περίπτωση όμως, το άμεσο κοινωνικό αποτέλεσμα της αύξησης της παραγωγικότητας της εργασίας (νέες τεχνολογίες) είναι η αύξηση του σταθεροποιημένου υπερπληθυσμού, του βιομηχανικού στρατού των ανέργων. Η προσπάθεια της αστικής τάξης να αυξήσει τα όρια συνταξιοδότησης θα έχει σαν αποτέλεσμα να μεγαλώσει και τον σταθεροποιημένο υπερπληθυσμό και την εξαθλίωσή του. Θεωρούμε σκόπιμο να παραθέσουμε εδώ ένα απόσπασμα από το «ΚΕΦΑΛΑΙΟ». Στις μέρες μας, όπου ο Μαρξ θεωρείται «ξεπερασμένος», αξίζει να θυμόμαστε το επιστημονικό βάθος της ανάλυσής του για τον καπιταλισμό και την επαναστατική δύναμη με την οποία κατήγγειλε την αγριότητά του:

«Όλες οι μέθοδοι παραγωγής υπεραξίας είναι ταυτόχρονα μέθοδοι συσσώρευσης, και κάθε επέκταση της συσσώρευσης γίνεται αντίστροφα μέσο ανάπτυξης αυτών των μεθόδων. Και το αποτέλεσμα είναι, στο μέτρο που συσσωρεύεται το κεφάλαιο, να χειροτερεύει υποχρεωτικά η κατάσταση του εργάτη, αδιάφορο αν είναι καλή ή κακή η πληρωμή του. Τέλος, ο νόμος που κρατάει πάντα σε ισορροπία το σχετικό υπερπληθυσμό ή το βιομηχανικό εφεδρικό στρατό με την έκταση και την ένταση της συσσώρευσης, καρφώνει τον εργάτη στο κεφάλαιο πιο γερά απ' ό,τι τα καρφιά του Ηρακλή κάρφωσαν τον Προμηθέα στο βράχο. Φέρνει μια συσσώρευση αθλιότητας αντίστοιχη με τη συσσώρευση του κεφαλαίου».

13 κρίσιμα ζητήματα στην

Το ασφαλιστικό βρίσκεται μονίμως στην ημερήσια διάταξη. Ανεξάρτητα από το ακριβές περιεχόμενο του κάθε νομοσχεδίου, δύο πράγματα πρέπει να έχουμε υπόψη μας.

Πρώτο, ότι υπάρχει ήδη ένας σαφέστατος δείκτης για το πού το πάει η κεφαλαιοκρατία. Το βλέπουμε στη χώρα μας εδώ και χρόνια, βλέπουμε τι γίνεται σε όλη την Ευρώπη, ποια είναι η κατεύθυνση.

Δεύτερο, ότι η τωρινή επίθεση δε θα είναι η τελευταία. Δε χρειάζεται να παραπέμπουμε στον Αλογοσκούφη, που κατ' επανάληψη έχει δηλώσει ότι το Ασφαλιστικό θα είναι

υπόθεση πολλών κυβερνήσεων και πολλών τετραετιών. Αρκεί να δούμε τι έχει γίνει τα τελευταία δεκαοχτώ χρόνια. Κάθε κυβέρνηση που ψηφίζει έναν αντιασφαλιστικό νόμο, υποστηρίζει πως έλυσε το Ασφαλιστικό για τα επόμενα 30 χρόνια. Και πριν περάσει λίγος καιρός, η ίδια κυβέρνηση ή η επόμενη, «διαπιστώνει» ότι το σύστημα βρίσκεται σε κρίση και βάζει μπροστά τη νέα ανατροπή.

Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία από την πλευρά της κινείται σταθερά σε μια κατεύθυνση ήπιας παρέμβασης, συνεχούς «διαλόγου» και παζαριών με τις κυβερνήσεις και τους καπιταλιστές, ώστε να κρατήσει τους εργαζόμενους στην

τακτική της μη αντίστασης (μόνο μερικές τουφεκιές για την τιμή των όπλων) και να προστατέψει την τόσο απαραίτητη για το κεφάλαιο και το κράτος του κοινωνική ειρήνη.

Επειδή, λοιπόν, το ασφαλιστικό είναι ένα τεράστιο ζήτημα, που μας απασχολεί εδώ και χρόνια και που θα μας απασχολεί για πάντα, θα πρέπει ως εργαζόμενοι να έχουμε ένα μπουσούλα. Ενα μπουσούλα ταξικό, που θα καθορίζει τη δράση μας, θα διαμορφώνει όλα τα επιμέρους αιτήματά μας και θα νοηματοδοτεί τη δράση μας, είτε αμυντική είναι αυτή είτε επιθετική-διεκδικητική.

1 Πλήρης ασφάλιση για όλους και πλήρης χρηματοδότησή της μόνο από τους καπιταλιστές και το κράτος τους.

Αυτό είναι το βασικότερο ζήτημα, η θεμελιώδης αντίληψη με την οποία προσεγγίζει ένας εργαζόμενος την κοινωνική ασφάλιση. Το ίδιο το αίτημα της κοινωνικής ασφάλισης δε βγαίνει έξω από τα όρια του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, δεν προϋποθέτει την κατάρρευση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο. Διεδικώντας κοινωνική ασφάλιση, διεδικούμε το δικαίωμά μας να επιβιώνουμε στα γηρατειά και σε περιπτώσεις ασθένειας ή αναπηρίας. Πρόκειται δηλαδή για μια διεκδίκηση αμυντική, που σκοπό έχει την κατά το δυνατό προστασία των εργαζόμενων από τη φυσική και ηθική φθορά.

Όλος ο κοινωνικός πλούτος παράγεται από τους εργαζόμενους και όχι από τους κεφαλαιοκράτες. Όλος ο πλούτος που συσσωρεύεται στα χέρια των κεφαλαιοκρατών είναι η υπεραξία που έλκεσαν, είτε άμεσα (στην παραγωγή και διανομή των υλικών αγαθών) είτε έμμεσα (μέσω του αναδιανεμητικού προς όφελός τους ρόλου του κρατικού προϋπολογισμού). Γι' αυτό και η κοινωνική ασφάλιση δεν πρέπει να αντιμετωπίζεται ως παραχώρηση προς τους εργάτες. Γι' αυτό και πρέπει να απορριφθεί κάθε ιδέα περί «κράτους πρόνοιας», «προνοιακού τμήματος της καλύτερης σύνταξης», «μη μισθολογικό κόστος εργασίας», «ανταποδοτικότητα» κ.λπ. Αν είναι να μιλήσουμε στα σοβαρά για ανταποδοτικότητα, τότε πρέπει οι κεφαλαιοκράτες να απαλλοτριωθούν και οι εργαζόμενοι να γίνουν κύριοι του προϊόντος της δουλειάς τους, παύοντας να είναι μισθοσυντηρητοί ή συνταξιούχοι στα όρια της επιβίωσης.

Ως παραγωγοί του κοινωνικού πλούτου, λοιπόν, οι εργαζόμενοι πρέπει να θεωρούν ως στοιχειώδες δικαίωμά τους την πλήρη κοινωνική ασφάλιση για όλους. Δηλαδή, ασφαλιστική κάλυψη γήρατος, αναπηρίας, ασθένειας, θανάτου, μητρότητας, ανεργίας για άνδρες και γυναίκες, εργαζόμενους και άνεργους, ντόπιους και ξένους.

Τη χρηματοδότηση αυτής της πλήρους ασφαλιστικής πρέπει να αναλάβουν οι καπιταλιστές και το κράτος τους. Η ασφαλιστική εισφορά των εργαζόμενων πρέπει να καταργηθεί. Είναι πάρα πολλά αυτά που τους κλέβουν τ' αφεντικά αρπάζοντας την απλήρωτη εργασία τους. Κι είναι πολλά αυτά που τους παίρνει το κράτος, κυρίως με την έμμεση φορολογία, για να τα ξαναδώσει στους καπιταλιστές, με δεκάδες νόμιμους και παράνομους τρόπους (από σκανδαλώδεις συμβάσεις και προμήθειες, μέχρι δωρεάν ζεστό χρήμα για τις επιχειρήσεις τους).

Πρέπει, λοιπόν, να καταργηθεί άμεσα η εργατική ασφαλιστική εισφορά και να αυξηθεί ανάλογα η εργοδοτική, σε τρόπο ώστε να καλύπτουν τις απαιτήσεις του συστήματος (αναλογιστές έχουν, μπορούν να βρουν το ακριβές ποσοστό) μαζί με την κρατική συμμετοχή. Επειδή θα μιλήσουν και πάλι για χτύπημα στην ανταγωνιστικότητα, έχουμε να τους πούμε το εξής απλό: ας μειώσουν τα κέρδη τους,

2 Να αποδοθούν στα ασφαλιστικά ταμεία τα κλεμμένα αποθεματικά τους.

Δεν μπορεί να γίνει οποιαδήποτε συζήτηση, χωρίς να τίθεται αυτό το ζήτημα ως προκαταρκτικός όρος εκ μέρους των εργαζόμενων. Αλίμονο αν αποδεχτούμε τη λογική «ό,τι έγινε έγινε, τώρα δε διορθώνεται». Τί θα πει «ό,τι έγινε έγινε»; Αν χρωστάς λεφτά στο κράτος, έστω και διακόσια ευρώ, κυνηγάνε ακόμα και τους απογόνους σου για να τα πάρουν. Εδώ μιλάμε για τρισεκατομμύρια, όχι για πενταροδεκάρες. Αυτά τα λεφτά κλάπηκαν και πρέπει να επιστραφούν. Τί θα πει

«δεν διορθώνεται»; Υπάρχει μπόλικος πλούτος στη χώρα, συσσωρευμένος σε λίγα χέρια. Ενα σημαντικό κομμάτι αυτού του πλούτου βγήκε από τα κλεμμένα αποθεματικά των ασφαλιστικών ταμείων, τα οποία χρησιμοποιήθηκαν για να δίνονται άτοκα και χαμηλότοκα δάνεια στους καπιταλιστές, στο πλαίσιο της πολιτικής «αναπτυξιακών κινήτρων».

Πριν από οποιαδήποτε συζήτηση πρέπει να γίνει μια οικονομική μελέτη που να υπολογίζει ακριβώς, σε σημερινές τιμές, τις απώλειες του κάθε ασφαλιστικού ταμείου από την υποχρεωτική άτοκη ή ελλειμματική δέσμευση των αποθεματικών του στην Τράπεζα της Ελλάδος. Αν δοθούν τα στοιχεία, που υπάρχουν στους σχε-

τικούς λογαριασμούς, η ακριβής μελέτη είναι ζήτημα μερικών ημερών. Το Ινστιτούτο Εργασίας της ΓΣΕΕ, χωρίς να έχει τα επίσημα στοιχεία, τα οποία αρνήθηκε να του δώσει η διοίκηση του ΙΚΑ, είχε υπολογίσει πως η κλοπή ανέρχεται σε 15 τρισ. δραχμές (44 δισ. ευρώ).

Πρώτα λοιπόν πρέπει να εξασφαλιστεί η επιστροφή αυτών των χρημάτων και ύστερα βλέπουμε. Και βέβαια, η πληρωμή πρέπει να γίνει από τους κεφαλαιοκράτες, γιατί η τάξη τους χρηματοδοτήθηκε με αυτά τα χρήματα.

3 Να αποδοθούν στα ταμεία η μη καταβληθείσα κρατική συμμετοχή (στο πλαίσιο της τριμερούς χρηματοδότησης), καθώς και το κόστος της άσκησης κρατικής προνοιακής πολιτικής με λεφτά των ταμείων.

Εδώ μιλάμε για ευθεία παραβίαση νόμων εκ μέρους των κυβερνήσεων. Ο ιδρυτικός νόμος του ΙΚΑ (ΑΝ 1846/1951) πρόβλεπε κρατική συμμετοχή στη χρηματοδότηση του ΙΚΑ, με απόφαση του υπουργού Οικονομικών κάθε χρόνο. Μέχρι το 1986 δε δόθηκε ούτε δραχμή. Από τότε άρχισε να δίνεται μια ετήσια επιχορήγηση που οριζόταν αυθαίρετα από τις κυβερνήσεις. Μετά το 1992, με το νόμο Σιούφα (Ν. 2084/92) καθιερώθηκε κρατική συμμετοχή (1/3 των εσόδων του ΙΚΑ από ασφαλιστικές εισφορές), αλλά μόνο για τους νεοεισφερόμενους από 1.1.93 στην ασφαλίση. Ας λογαριάσουν, λοιπόν, τι ποσά οφείλει το κράτος στα Ταμεία (έστω με αναλογία 1/3 των εσόδων, όπως προκύπτει από την εφαρμογή της τριμερούς χρηματοδότησης) κι ας πάρουν απόφαση να τα επιστρέψουν.

Το ίδιο ισχύει και για την άσκηση προνοιακής πολιτικής από το κράτος, στην καμπούρα του ΙΚΑ. Πολύ καλά έκανε το κράτος και συνταξιοδοτούσε από το ΙΚΑ διάφορες κατηγορίες εργαζόμενων (Αιγυπτιώτες, Κωνσταντινουπολίτες, επαγγελματίες που καταργήθηκαν κ.ά.), δεν δικαιούται όμως να κάνει μνημόσυνο με τα κόλλυβα πληρωμένα από το ΙΚΑ, δηλαδή από τους εργαζόμενους. Οφείλει να υπολογίσει το ακριβές κόστος, σε σημερινές τιμές, και να επιστρέψει τα λεφτά στο ΙΚΑ και τα επικουρικά

ταμεία. Κάτι που προβλέπεται εξάλλου και νομικά (ΝΔ 465/1970).

Και μη μας πουν ότι θα πιναχτεί στον αέρα η δημοσιονομική πολιτική, γιατί αυτό το παραμύθι το ακούμε μόνο όταν πρόκειται να δοθούν λεφτά για κοινωνικές ανάγκες. Όταν πρόκειται για τα δισ. που σκορπάνε κάθε χρόνο ως δωρεάν «αναπτυξιακά κίνητρα» των καπιταλιστών, τότε δεν υπάρχει κανένα δημοσιονομικό πρόβλημα. Ας τα κόψουν λοιπόν από εκεί και ας τα επιστρέψουν, σταδιακά έστω, στα ασφαλιστικά ταμεία.

4 Να απαηλαγούν τα ασφαλιστικά ταμεία από όλα τα επαχθή δάνεια που αναγκάστηκαν να συνάψουν.

Κάθε χρόνο το ΙΚΑ πληρώνει τεράστια ποσά για τοκοχρεολύσια στις τράπεζες. Την εποχή που έπαιρναν άτοκα ή με εξευτελιστικά επιτόκια τα αποθεματικά των Ταμείων, τα υποχρέωναν να καλύπτουν τα ελλείμματα που εμφανίστηκαν με δανεισμό από τις τράπεζες, με τα επαχθέστερα επιτόκια της τραπεζικής αγοράς.

Για παράδειγμα, στο ΙΚΑ πρωτοεμφανίστηκαν ελλείμματα το 1980. Μέχρι τότε το ταμείο είχε πλεονάσματα, διότι οι ασφαλισμένοι ήταν πολύ περισσότεροι από τους συνταξιούχους (το ποσοστό ανεργίας ήταν χαμηλό), ενώ και οι συνταξιούχοι έπαιρναν συντάξεις που δεν διέφεραν από φιλανθρωπικά βοηθήματα. Αυτή την περίοδο είναι που έφαγαν τη μεγάλη μάζα των αποθεματικών. Μόλις λοιπόν χρειάστηκαν περισσότερα λεφτά για συντάξεις, τα αποθεματικά που θα έπρεπε να στηρίξουν αυτή την ανάγκη δεν υπήρχαν και έτσι άρχισε η εμφάνιση των ελλειμμάτων. Αρχισαν, λοιπόν, να μεταφέρουν λεφτά από τον κλάδο υγείας (που ήταν πλεονασματικός) στον κλάδο σύνταξης (που είχε γίνει ελλειμματικός), αλλά επειδή τα ελλείμματα ήταν μεγάλα, οδήγησαν το ΙΚΑ σε δανεισμό από τις Τράπεζες, με όρους τραπεζικής αγοράς και χωρίς καμιά επιδότηση επιτοκίου από το κράτος (αυτό γίνεται μόνο για τους καπιταλιστές).

Χρόνο με το χρόνο ο δανεισμός μεγάλωνε και σε λίγα χρόνια έφτασε το ΙΚΑ να υποχρεώνεται σε σύνταξη δανείων με επιτόκιο 28%, όταν τα δικά του ληγστά αποθεματικά τοκίζονταν υποχρεωτικά με επιτόκιο 15%.

Οι τράπεζες ξεζούμισαν τα ταμεία.

Εχουν βγάλει υπερκέρδη με τον δανεισμό τους. Αρκετά λοιπόν έβγαλαν ως τώρα. Το κράτος έχει υποχρέωση, με μια απλή πράξη, να διαγράψει αμέσως όλα τα υπολοιπα χρεών που έχουν τα ταμεία προς τις τράπεζες, χωρίς την παραμικρή δαπάνη από τον κρατικό προϋπολογισμό. Ειδικά τα τελευταία χρόνια τα κέρδη των τραπεζών αυξάνονται κάθε χρόνο με «τρελό» ρυθμό. Ας σταματήσει, λοιπόν, η κερδοσκοπία τους σε βάρος των Ταμείων, που το κράτος τους τα προσέφερε ως πελάτες-κορόιδα.

5 Να απαγορευτεί η εισφοροαπαλλαγή και να ποινικοποιηθεί σε βαθμό κακουργήματος η εισφοροδιαφυγή.

Δεν είναι δυνατόν να μιλούν για κρίση της κοινωνικής ασφάλισης και την ίδια στιγμή να υπάρχει θεσμοθετημένη εισφοροαπαλλαγή. Δεν μπορεί να δουλεύουν δεκάδες χιλιάδες μαθητευόμενοι εργάτες και εργάτριες (απόφοιτοι ΤΕΙ, ΙΕΚ, σχολών ΟΑΕΔ κ.λπ.) και οι καπιταλιστές για ένα ολόκληρο εξάμηνο για τον καθένα και την καθεμιά τους να μην πληρώνει ασφαλιστική εισφορά, παρά μόνο μια γελοία εισφορά 1% για κάλυψη επαγγελματικού κινδύνου. Δεν είναι δυνατόν να δεχόμαστε χιλιάδες νέα παιδιά να δουλεύουν κάθε χρόνο με τα προγράμματα stage, χωρίς ασφάλιση και με εξευτελιστικές αμοιβές.

Και βέβαια, υπάρχει το μεγάλο ζήτημα της εισφοροδιαφυγής, που υπολογίζεται σε πάνω από 3 δισ. ευρώ το χρόνο. Η εισφοροδιαφυγή έχει δυο όψεις, την εισφοροαποφυγή και την εισφοροκλοπή.

Η εισφοροαποφυγή γίνεται κυρίως με τη μαύρη εργασία, που αφορά ντόπιους και ξένους. Εκατοντάδες χιλιάδες είναι οι εργαζόμενοι, νέοι κυρίως, που εξαναγκάζονται να δουλεύουν ανασφάλιστοι, όχι μόνο σε δουλειές του ποδαριού, αλλά και σε επιχειρήσεις με σταθερό χώρο εργασίας. Και τί κάνουν οι κυβερνήσεις; Κάνουν πλάτες στους καπιταλιστές για να παρανομήσουν. Η νομοθεσία για τους μετανάστες καταδικάζει την πλειοψηφία τους στην παρανομία. Οι άνθρωποι αυτοί φυσικά θα εξακολουθήσουν να ζουν παράνομα στην Ελλάδα και να εργάζονται ανασφάλιστοι (η ασφάλισή τους απαγορεύεται από το νόμο). Αν η κυβέρνηση ήθελε να χτυπήσει την εισφοροαποφυγή, δεν είχε παρά να νομομοποιή-

πάλη για την κοινωνική ασφάλιση

σε άμεσα όλους τους μετανάστες και να υποχρεώσει έτσι τους καπιταλιστές να ασφαλίσουν ένα μεγαλύτερο ποσοστό απ' αυτούς.

Η εισφοροκλοπή είναι ακόμα πιο προκλητική μέθοδος καταλήστευσης των ασφαλιστικών ταμείων. Γιατί οι καπιταλιστές παρακρατούν την εισφορά των εργαζόμενων και δεν την αποδίδουν στο ΙΚΑ και τα επικουρικά ταμεία, αλλά τη χρησιμοποιούν σαν δικό τους κεφάλαιο. Παλιότερα, μάλιστα, που τα επιτόκια δανεισμού ήταν εξαιρετικά ψηλά, ήταν πραγματικός πειρασμός να εισφοροκλέπτουν και το έκαναν ίσως σε μεγαλύτερη έκταση σε σχέση με σήμερα. Και γιατί να μην το κάνουν; Αφού ήξεραν ότι θα βγει κάποια στιγμή η κυβέρνηση και θα θεσπίσει μια χαρακτηριστική διάταξη, βάσει της οποίας θα πληρώσουν ένα ποσό με δόσεις και θα απαλλαγούν από τα υπόλοιπα. Για παράδειγμα, την περίοδο της άνθισης του χρηματιστηρίου συνέφερε να κλέβεις τα λεφτά των ασφαλιστικών εισφορών και να τα τζογάρεις με τρελές αποδόσεις ακόμα κι αν στο φινάλε πλήρωνες όλο το προβλεπόμενο πρόστιμο. (Κατά κανόνα δεν το πληρώνει, αλλά περιμένει την επόμενη χαρακτηριστική ρύθμιση, που έρχεται πάντοτε με μαθηματική ακρίβεια).

Πώς μπορεί να χτυπηθεί η εισφοροδιαφυγή σ' όλες τις μορφές; Μόνο αν χαρακτηριστεί οικονομικό έγκλημα σε βαθμό κακούργημα και αν υπάρξει επαρκής ελεγκτικός μηχανισμός του ασφαλιστικού συστήματος. Αν ποινικοποιηθεί η εισφοροδιαφυγή σε βαθμό κακούργημα, με πρόβλεψη ταχύτατων διαδικασιών διεξαγωγής της δίκης και με απειλή κατάσχεσης ακόμα και της προσωπικής περιουσίας των καπιταλιστών, τότε ασφαλώς το φαινόμενο θα περιοριστεί. Οι κυβερνήσεις όμως δεν έχουν καμιά τέτοια διάθεση. Δεν είναι τυχαίο που κάθε κυβέρνηση ψηφίζει διατάξεις δήθεν για την ενίσχυση των ελεγκτικών μηχανισμών (μέχρι ακόμα «Ράμπο» υποτίθεται πως δημιούργησε η προηγούμενη κυβέρνηση), στην πράξη όμως η εισφοροδιαφυγή παραμένει εξαιρετικά μεγάλη και διευρύνεται κιόλας, με τις πλάτες των κυβερνήσεων, γιατί μ' αυτό τον τρόπο οι καπιταλιστές αυξάνουν το βαθμό εκμετάλλευσης της εργατικής τάξης.

Όταν υπάρχει εισφοροδιαφυγή 3 δισ. ευρώ το χρόνο, είναι πραγματικά πρόκληση να συζητάμε για μείωση των συντάξεων και αύξηση των ορίων ηλικίας, επειδή δεν επαρκούν οι πόροι των ταμείων. Ας μαζέψουν πρώτα τα λεφτά που κλέβουν οι καπιταλιστές από τα ταμεία και μετά βλέπουμε αν φτάνουν ή δε φτάνουν οι πόροι.

6 Να ασφαλιζονται υποχρεωτικά οι άνεργοι.

Κράτος και καπιταλιστές, που ευθύνονται για την ανεργία, πρέπει να πληρώσουν για την ασφάλιση των ανέργων. Η ασφάλιση των ανέργων θα επιφέρει τεράστια έσοδα στο

ασφαλιστικό σύστημα.

7 Να θεσπιστεί το 7ωρο-35ωρο

Το αίτημα αυτό έχει στοιχειώσει. Κι όχι μόνο έχει στοιχειώσει, αλλά στην πράξη έχει καταργηθεί ακόμα και το 8ωρο, αφού οι καπιταλιστές παρατείνουν με νόμιμους και παράνομους τρόπους την εργάσιμη ημέρα, γεγονός που έχει άμεση επίπτωση και στα έσοδα του ασφαλιστικού συστήματος. Η μείωση κατά μία ώρα του επίσημα καθορισμένου χρόνου εργασίας θα οδηγήσει σε μείωση της ανεργίας και σε αύξηση των εσόδων της κοινωνικής ασφάλισης.

8 Να μειωθούν τουλάχιστον κατά μια πενταετία τα όρια ηλικίας συνταξιοδότησης, για όλες τις κατηγορίες εργαζόμενων.

Σε μια περίοδο που η παραγωγικότητα της κοινωνικής εργασίας γνωρίζει απανωτές εκρήξεις (λόγω της εισαγωγής στην παραγωγή και την οικονομία των νέων επιστημονικών-τεχνολογικών κατακτήσεων), χωρίς να υπολογίζουμε την εντατικοποίηση της εργασίας που συνοδεύει πάντοτε την αύξηση της παραγωγικότητας, είναι πραγματικά αδιανόητο να συζητούμε για αύξηση των ορίων ηλικίας για συνταξιοδότηση. Το μόνο αποτέλεσμα που θα είχε μια τέτοια αύξηση (πέρα από τον απάνθρωπο χαρακτήρα της) θα ήταν η αύξηση της ανεργίας και άρα η άσκηση νέων πιέσεων πάνω στη χρηματοοικονομική ισορροπία των ασφαλιστικών ταμείων. Η μείωση των ορίων ηλικίας στα 60 για τους άνδρες και τα 55 για τις γυναίκες (αντίστοιχα 55 και 50 για τα Βαρέα και Ανθυγιεινά) είναι το ελάχιστο που πρέπει να κατοχυρωθεί σήμερα, για να μπορέσουν οι συνταξιούχοι να ζήσουν μερικά χρόνια ξεκούρασης και για ν' ανοίξουν θέσεις εργασίας για τους νέους που μαστιάζονται από μια εφιαλτική παρατεταμένη ανεργία.

Εννοείται πως αυτά τα όρια είναι τα ανώτατα ηλικιακά όρια για συνταξιοδότηση και όχι τα υποχρεωτικά κατώτατα όρια για όλους. Τα χρόνια εργασίας θα πρέπει να είναι κριτήριο ανεξάρτητο από τα όρια ηλικίας. Οποιος έχει συμπληρώσει 30ετία (αναλόγως μειωμένη για τις ειδικές κατηγορίες) θα πρέπει να συνταξιοδοτείται ανεξαρτήτως ορίου ηλικίας. Ας είναι και 45 ετών, αν δούλεψε συνεχώς από τα 15 του. Αν μη τι άλλο, πρέπει να παίρνουμε υπόψη μας τη μουσική και ψυχολογική φθορά που έχει υποστεί κάποιος που εργάστηκε επί τόσες δεκαετίες συνεχώς.

Η κατώτερη σύνταξη του ΙΚΑ πρέπει να επανέλθει στα 4.050 έτη, ειδικά όσο δεν ασφαλιζονται οι άνεργοι. Με την παρατεταμένη ανεργία

στην οποία εξαναγκάζονται οι νέοι, ειδικά την τελευταία δεκαετία, η αύξηση του ορίου στα 4.500 έτη που ψήφισε η κυβέρνηση της ΝΔ και διατηρούν οι κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ, κόβει τη σύνταξη από όλο και περισσότερους εργαζόμενους.

Ταυτόχρονα, θα πρέπει να αναγνωριστεί σαν συντάξιμη η στρατιωτική θητεία για όλους, χωρίς καμιά εξαγορά από τη μεριά των εργαζόμενων.

9 Καμιά σύνταξη δεν πρέπει να είναι κάτω από το βασικό μισθό της ΕΓΣΣΕ.

Ο βασικός μισθός της Εθνικής Γενικής Συλλογικής Σύμβασης Εργασίας είναι ένα εξευτελιστικό κατώτερο όριο. Δεν μπορεί λοιπόν να δεχτούν οι εργαζόμενοι πως πρέπει να υπάρχουν συνταξιούχοι που να παίρνουν σύνταξη χαμηλότερη κι απ' αυτό το κατώτερο όριο, επειδή καταδικάστηκαν σε παρατεταμένη ανεργία και επειδή δούλεψαν στα καπιταλιστικά κάτεργα πάντα σαν χαμηλόμισθοι.

Για τις μεγαλύτερες συντάξεις θα πρέπει να ισχύσει ποσοστό αναπλήρωσης 100%.

Ειδικά για το ΙΚΑ είναι επιβεβλημένο να αλλάξει η βάση υπολογισμού της σύνταξης (η επάνοδος στη διετία είναι το πρώτο βήμα) και να θεσπιστεί ένας απλός και κατανοητός τρόπος υπολογισμού του τεκμαρτού ημερομίσθου/μισθού, ώστε με 4.050 έτη να βγαίνει σύνταξη ίση με την κατώτερη, χωρίς τις γνωστές πρόστυχες αλχημείες που χωρίζουν τη σύνταξη σε «οργανικό» και «προνοιακό» τμήμα, λες και κάνουν χάρη στον εργάτη που του δίνουν 500 ευρώ το μήνα σύνταξη.

Ευνόητο είναι πως από τα 4.050 έτη μέχρι τα 9.000 (σήμερα 10.500) θα πρέπει να υπάρξει κλιμάκωση της σύνταξης και να εξαιρεθεί η σημερινή απαράδεκτη κατάσταση, που με 7.000 έτη η σύνταξη είναι περίπου όση η κατώτερη. Μια κατάσταση που εκτός των άλλων τροφοδοτεί και την εισφοροδιαφυγή, με τη συνείδηση μάλιστα των εργατών, που δεν έχουν κίνητρο να μαζέψουν περισσότερα έτη και συχνά προτιμούν να τα πουλούν, σε τιμή μικρότερη από το μισό του κόστους τους.

10 Να δίνεται πλήρης αναπηρική σύνταξη σε κάθε εργαζόμενο που είναι ανίκανος για δουλειά.

Οι απαράδεκτοι διαχωρισμοί των αναπήρων, ανάλογα με τα ποσοστά αναπηρίας, πρέπει να εξαιρεθούν. Οποιος είναι ανίκανος για εργασία πρέπει να παίρνει πλήρη αναπηρική

σύνταξη, ανεξάρτητα από το βαθμό αναπηρίας, αφού κανείς δεν πρόκειται να τον πάρει στη δουλειά. Κλιμάκωση ανάλογα με τα ποσοστά αναπηρίας να υπάρξει από και πάνω.

Πρέπει επίσης να επανέλθει ο θεσμός της προσωρινής αναπηρικής σύνταξης, που καταργήθηκε. Η επιχείρηση στην οποία έπαθε το ατύχημα ή την επαγγελματική ασθένεια ο εργαζόμενος θα πρέπει να υποχρεώνεται να τον επαναπροσλάβει, όταν αυτός κριθεί ξανά ικανός για εργασία.

11 Καμιά αλλαγή στους όρους ένταξης στα ΒΑΕ. Να λειτουργήσουν ξανά οι επιτροπές κρίσης.

Το δήθεν παραμύθι για την ελάφρυνση της δουλειάς πρέπει να λάβει τις δέουσες απαντήσεις. Γιατί η δουλειά μπορεί να έχει ελαφρύνει από κάποιες πλευρές, την ίδια στιγμή όμως έχει γίνει πιο βαριά από μια σειρά άλλες. Για παράδειγμα, μπορεί σήμερα να έχει μειωθεί σχετικά ο αριθμός των εργατικών ατυχημάτων, τις μεταπολεμικές δεκαετίες όμως έχει σημειωθεί πραγματικά έκρηξη στον τομέα των επαγγελματικών ασθενειών. Μεγάλος αριθμός των καρκίνων αποδίδεται από κορυφαίους επιστήμονες στους βλαπτικούς παράγοντες που υπάρχουν στο περιβάλλον εργασίας. Η έκρηξη των ψυχοσθενειών αποδίδεται επίσης στην εντατικοποίηση της δουλειάς και στο άγχος για την εξασφάλιση της επιβίωσης μέσα στις αβίωτες πόλεις του σύγχρονου καπιταλισμού. Επιδημιολογικές μελέτες δείχνουν ότι το εργασιακό στρες είναι βασικός παράγοντας πρόκλησης καρδιοπαθειών και αιφνιδίων θανάτων.

Στην Ελλάδα, βέβαια, δεν υπάρχει καν λίστα επαγγελματικών ασθενειών, εκτός από μερικές που έχουν καταγραφεί εδώ κι έναν αιώνα. Ετσι, με μοναδική ευκολία θέλουν να καταργήσουν τα Βαριά και Ανθυγιεινά Επαγγέλματα, διατηρώντας τα μόνο για ορισμένες κατηγορίες εργαζόμενων (π.χ. υπόγειες στοές), μεγάλο ποσοστό των οποίων σακατεύεται ή πεθαίνει πριν καλά-καλά προλάβει να συνταξιοδοτηθεί.

Πρέπει να είναι προαπαιτούμενο, λοιπόν, η διατήρηση του θεσμού των ΒΑΕ. Παράλληλα, πρέπει να ξαναλειτουργήσουν οι επιτροπές κρίσης για την ένταξη στα ΒΑΕ, που έχουν σταματήσει να λειτουργούν εδώ και αρκετά χρόνια. Αλήθεια, η ταμίας ενός σουπερ-μάρκετ, που κοντεύει να τρελαθεί από την ένταση που δουλεύει, δεν πρέπει να ενταχθεί στα ΒΑΕ; Οι κούριερ που γυρίζουν σαν τρελοί με τα μηχανάκια, με καύσωνα και με παγωνιά, με ήλιο και με βροχή, εισπνέοντας συνεχώς καυσαέριο, συμπαραλιάζοντας τα νεύρα τους και ρισκάροντας συνεχώς τη σωματική τους ακεραιότητα, δεν είναι βαρύ και ανθυγιεινό επάγγελμα;

12 Κατάργηση της ιδιωτικής ασφάλισης σε όλες τις μορφές της.

Δημόσια δωρεάν υγεία - Κατάργηση της καπιταλιστικής επιχειρηματικότητας.

Τα απανωτά χτυπήματα στην κοινωνική ασφάλιση έχουν φουσκώσει τα πανιά της ιδιωτικής ασφάλισης. Όλο και περισσότεροι εργαζόμενοι τρέχουν κάθε χρόνο να υπογράψουν κάθε είδους ασφαλιστικά συμβόλαια (ζωής, υγείας κλπ.) γεμίζοντας τα θησαυροφυλάκια των κορκακιών. Ειδικά σε νέους εργαζόμενους, που βίωσαν την κοινωνική ασφάλιση στη φάση των συνεχών ανατροπών, αρχίζει και καλλιεργείται μια συνείδηση εχθρική προς την κοινωνική και φιλική προς την ιδιωτική ασφάλιση. Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία «παίζει» στο κόλπο, συμφωνώντας με τα λεγόμενα επαγγελματικά ταμεία (μορφή ιδιωτικής ασφάλισης) και προωθώντας ακόμα και ομαδικά συμβόλαια σε διάφορους εργασιακούς χώρους.

Μόνο η κάθετη, η κατηγορηματική απόρριψη της ιδιωτικής ασφάλισης, η απαίτηση για απαγόρευση της, μπορεί να υψώσει ταξικό ανάχωμα σ' αυτές τις δυσμενείς εξελίξεις. Και βέβαια, δε μπορεί να γίνει καμιά συζήτηση για αποδοχή των ιδιωτικών φορέων υγείας. Η ιδιωτική περίθαλψη είναι ο πιο γοργά αναπτυσσόμενος κλάδος στον ελληνικό καπιταλισμό. Η πελατεία της έχει προ πολλού πάψει να είναι η ολιγάριθμη αστική τάξη. Είναι οι εργαζόμενοι, ενώ μεγάλο μέρος των δαπανών πληρώνεται από τα ασφαλιστικά ταμεία. Δε μπορεί να πληρώνουμε τόσους φόρους, να πληρώνουμε ασφαλιστικές εισφορές και με τα λεφτά μας να θησαυρίζουν οι έμποροι της υγείας.

13 Να καταργηθούν όλοι οι αντισυμβαλλόμενοι νόμοι

Εννοείται πως για να εκπληρωθούν πολλά από τα αιτήματα που περιγράφηκαν παραπάνω, θα πρέπει να καταργηθούν οι τρεις αντισυμβαλλόμενοι νόμοι της ΝΔ (1902/90, 1876/91 και 2084/92) και ο νόμος Ρέππα (3029/2002).

Δεν έχουμε, φυσικά, αυταπάτες ότι η συνδικαλιστική γραφειοκρατία μπορεί να υιοθετήσει τέτοια αιτήματα και πολύ περισσότερο να τα θέσει ως προαπαιτούμενα στα όποια παζάρια κάνει με τις κυβερνήσεις. Όσοι όμως θέλουμε να υπερασπίσουμε πραγματικά τα ταξικά συμφέροντα των εργαζόμενων πρέπει να κινηθούμε σε μια τέτοια κατεύθυνση, για να διευρύνουμε το μέτωπο της αντίστασης και προπαντός να του δώσουμε ταξικό βάθος, για ν' αντέξει στην επίθεση. Σήμερα και στο μέλλον.

Η διαχρονική καταλήστευση της Ασφάλισης

Όταν, πριν δεκαέξι χρόνια, ψηφίζονταν ο νόμος 2084/1992 (γνωστός και σαν «νόμος Σιούφα»), η τότε κυβέρνηση Μητσοτάκη και οι στρατιές των ειδικών που στήριζαν την εκτεταμένη αντιστασιακή ανατροπή διαβεβαίωναν ότι τα, πράγματι επώδυνα, μέτρα θα έχουν ευεργετική επίδραση και θα εξασφαλίσουν τη βιωσιμότητα του ασφαλιστικού συστήματος τουλάχιστον για μια τριακονταετία (κάποιοι πιο ενθουσιώδεις, όπως ο «αγρίως νεοφιλεύθερος» Στ. Μάνος, μιλούσαν ακόμα και για ορίζοντα πεντηκονταετίας).

Ούτε μια δεκαετία από τότε δεν πέρασε και ξέχασαν τις τοπικές τους διαβεβαιώσεις. Από το 1999-2000 ξανάρχισε η κινδυνολογία για τα υπό χρεοκοπία Ταμεία, που πρέπει να σωθούν με μια ακόμα «βαθιά τομή» στο σύστημα Κοινωνικής Ασφάλισης. Ψηφίστηκε στη συνέχεια ο νόμος Ρέππα, που συνοδεύτηκε με τις ίδιες αλαζονικές δηλώσεις: «λύσαμε το Ασφαλιστικό για τα επόμενα 30 χρόνια». Με ενθουσιασμό χειροκροτούσε και η ΓΣΕΕ. Εβαλε μάλιστα το ΙΝΕ/ΓΣΕΕ να φτιάξει μια αναλογιστική μελέτη η οποία, «με επιστημονικό τρόπο» απεφάνθη ότι κρατική επιχορήγηση ίση με το 1% του ΑΕΠ το χρόνο είναι υπεραρκετή για να δημιουργήσει αποθεματικά και το ΙΚΑ να μην αντιμετωπίσει κανένα πρόβλημα μέχρι το 2032! Τέσσερα χρόνια αργότερα, η ίδια ΓΣΕΕ, το ίδιο ΙΝΕ/ΓΣΕΕ, με τον ίδιο «επιστημονικό τρόπο» έβγαλαν άλλη μελέτη, που «βρήκε» ότι το 1% του ΑΕΠ δεν επαρκεί. Για να μη δημιουργηθούν νέα ελλείμματα (ας σημειωθεί ότι τα ελλείμματα ουδέποτε εξαλείφθηκαν, αλλά καλύπτονταν με λογιστικές αλλαγές) θα πρέπει η κρατική επιχορήγηση να ανέλθει στο 2,4%. Αυτά το 2005, γιατί το 2007, η ίδια ΓΣΕΕ και το ίδιο ΙΝΕ/ΓΣΕΕ, με τον ίδιο «επιστημονικό τρόπο», καλύφθηκαν σαν κοινοί αβανταδόροι πίσω από το προσχέδιο αναλογιστικής μελέτης του Διεθνούς Γραφείου Εργασίας και είπαν ότι το 1% του ΑΕΠ είναι επαρκές! Μιλάμε, δηλαδή, για δούλεμα φιλόγαζι.

Η κινδυνολογία είναι πρόστυχη, αλλά εξίσου πρόστυχος είναι και ο εφησυχασμός. Ποια είναι η αλήθεια;

Αν δούμε τα Ταμεία ως λογιστικά μεγέθη (έσοδα μείον δαπάνες), υπάρχει χοντρό πρόβλημα, παρά το γεγονός ότι έγιναν τόσες περικοπές ασφαλιστικών παροχών την προηγούμενη δεκαπενταετία. Μπορεί το πρόβλημα να μην είναι άμεσο, μπορεί η κατάσταση να τσουλήσει για μερικά χρόνια ακόμη, δεν υπάρχει περίπτωση όμως, με τα σημερινά δεδομένα, να μην αρχίσουν τα Ταμεία να βαρύνε μπιέλα, το ένα μετά το άλλο, όπως συνέβη τα προηγούμενα χρόνια με κάποια επικουρικά.

Αυτό θα συμβεί, γιατί τα Ταμεία έχουν καταληστευθεί επί σειρά ετών και συνεχίζουν να ληστεύονται και σήμερα. Όταν το 1990-1992 έκαναν τις γνωστές αντεργατικές μεταρρυθμίσεις και έδιναν τις παχυλές υποσχέσεις, δεν έλεγαν την αλήθεια στους εργάτες για τα καταληστευμένα αποθεματικά. Πώς να έχει προοπτική ένα Ταμείο σαν το ΙΚΑ π.χ., όταν αντιμετωπίζει μύρια όσα προβλήματα διαρκώς (εισφοροδιαφυγή, εισφοροκλο-

πή, χαριστικές πράξεις υπέρ των καπιταλιστών, διόγκωση της ανεργίας και της μαύρης εργασίας κ.λπ.), όταν ταυτόχρονα δεν έχει τα αποθεματικά του για να αντιμετωπίσει τις δαπάνες του; Οι σημερινοί συνταξιούχοι πλήρως αν κάποτε ασφαλιστικές εισφορές οι οποίες έκαναν φτερά. Μιλάμε για τρισεκατομμύρια δραχμές, όχι για πενταροδεκάρες. Η ανισορροπία, λοιπόν, είναι δεδομένη και τα Ταμεία θα βαδίζουν συνεχώς «επί ζυρού ακμής».

Αυτή η ανισορροπία, όμως, αποτελεί πηγή συνεχών επιθέσεων ενάντια στα ασφαλιστικά δικαιώματα. Με τρόπο που θυμίζει τη λαϊκή παροιμία: «Αυτοί που μας χρώσταγαν, μας ζητάνε και το βόδι». Με τη δική τους πολιτική χρεοκοπούν τα Ταμεία κι ύστερα κουνάνε σαν σκιάχτρο αυτή τη χρεοκοπία, για να ζητήσουν από την εργατική τάξη να αποδεχτεί και νέες περικοπές ασφαλιστικών δικαιωμάτων.

Ακόμα κι αν παραβλέψουμε το γεγονός ότι η ασφάλιση είναι στοιχειώδες δικαίωμα του εργάτη, απορρέον από το γεγονός ότι αυτός παράγει τον κοινωνικό πλούτο, ακόμα κι αν δεχτούμε τη δική τους λογική της ανταποδοτικότητας, **δεν μπορεί να γίνει οποιαδήποτε συζήτηση για το ασφαλιστικό, αν δεν τεθεί σαν προϋπόθεση η επιστροφή των κλεμμένων αποθεματικών.**

Το συμπέρασμα ότι αστικό κράτος και καπιταλιστές χρεοκόπησαν τα ασφαλιστικά ταμεία (μιλάμε πάντα για τα Ταμεία που είναι ελλειμματικά), θεμελιώνεται από μια σειρά αδιάψευστα στοιχεία. Στη συνέχεια θα επιχειρήσουμε μια κατά το δυνατόν συνοπτική παρουσίασή τους. Αναλυτική τεκμηρίωση, με χρήση όλου του όγκου των στοιχείων που υπάρχουν, θα απαιτούσε κυριολεκτικά ένα βιβλίο.

Ανυπαρξία κρατικής συμμετοχής στα έσοδα των Ταμείων

Όλα τα ασφαλιστικά συστήματα στον καπιταλιστικό κόσμο, ακόμη και στην πατρίδα του φιλελευθερισμού, τις ΗΠΑ, στηρίζονται στην τριμερή χρηματοδότηση (εργαζόμενοι-καπιταλιστές-αστικό κράτος). Αλλιώς, αυτό είναι και το νόημα του «κράτους πρόνοιας». Τι είδους κράτος θα ήταν αυτό, χωρίς κρατική συμμετοχή;

Στην Ελλάδα, όμως, αυτό δεν έγινε, επί δεκαετίες ολόκληρες, και το γεγονός αυτό αποτελεί μια από τις βασικότερες αιτίες της «ωρίμανσης» του ΙΚΑ και των επικουρικών ταμείων των μισθωτών, δηλαδή της οικονομικής τους χρεοκοπίας. Και δεν έγινε, παρά τα παχιά λόγια για τριμερή χρηματοδότηση και παρά την ίδια τη νομοθεσία που ψήφισε η αστική τάξη.

Το 1951, λίγο μετά τη λήξη του εμφύλιου πολέμου με την ήττα των επαναστατικών δυνάμεων, ψηφίστηκε από την κυβέρνηση Σ. Βενιζέλου-Γ. Παπανδρέου ο Αναγκαστικός Νόμος 1846 «Περί Κοινωνικών Ασφαλίσεων», που ρύθμιζε όλα τα σχετικά ζητήματα. Με το νόμο αυτό αρχίζει στην ουσία η πραγματική λειτουργία του ΙΚΑ (τύποις είχε ιδρυθεί επί δικτατορίας του Μεταξά) και η γενίκευση της κοινωνικής ασφάλισης.

Το άρθρο 24 του νόμου αναφέρει. «Το ΙΚΑ έχει ως πόρους:

α) Εισφοράς των παρ' αυτό ησφαλισμένων.

β) Εισφοράς των εργοδοτών. ...

δ) Τας πάσης φύσεως προσόδους εκ της περιουσίας αυτού. ...

η) Εισφοράς του Κράτους, καταβλητέας, από του οικονομικού έτους 1953-54, καθοριζομένης δε κατ' έτος δι' αποφάσεως του Υπουργού Οικονομικών, διά της αναγραφής της σχετικής πιστώσεως εις τον ειδικόν προϋπολογισμόν του Υπουργείου Εργασίας. Αι εν λόγω κρατικά εισφοράι κατανέμονται προτάσει του Δ.Σ. του ΙΚΑ δι' αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας εις ένα ή πλείονας των ασφαλιστικών κλάδων, και αναλόγως των αναγκών εκάστου».

Ενώ το επόμενο άρθρο 25 ορίζει ακριβώς τις εργατικές και εργοδοτικές εισφορές και την κατανομή τους κατά κλάδο (ασθένεια και μητρότητα σε είδος και σε χρήμα - αναπηρίας, γήρατος και θανάτου - ανεργίας), για την κρατική εισφορά δεν ορίζει απολύτως τίποτα. Είναι φανερό. Η διάταξη μπήκε απλώς για να φαίνεται ότι υπάρχει τριμερής χρηματοδότηση, δηλαδή «κράτος πρόνοιας». Το αστικό κράτος ήταν αποφασισμένο να μη βάλει δεκάρα για την κοινωνική ασφάλιση. Εκείνη την εποχή το ΙΚΑ είχε μια σχέση συνταξιούχων προς ασφαλισμένους περίπου 1:16, γιατί στην ουσία μόλις τότε άρχιζε να λειτουργεί πλατιά. Δηλαδή, 16 εργαζόμενοι πλήρωναν εισφορές και ένας έπαιρνε σύνταξη. Επομένως «έβγαίνε» οικονομικά και δημιουργούσε και πλεόνασμα.

Μέχρι το 1986 το κράτος δεν πλήρωνε ούτε μια δραχμή στο ΙΚΑ. Από το 1980, που πρωτοεμφανίζεται ελλείμμα, μέχρι και το 1985, το ελλείμμα καλύπτονταν με διάφορες άλλες απάτες των κυβερνήσεων του ΠΑΣΟΚ (θα δούμε παρακάτω πώς).

Από το 1986 άρχισε να δίνεται μια ετήσια επιχορήγηση, ίσα-ίσα για να κλείνονται κάποιες τρύπες. Προσοχή, μιλάμε για επιχορήγηση και όχι για κανονική συμμετοχή του κράτους, σύμφωνα με τη δική τους αρχή της τριμερούς χρηματοδότησης. Υποτίθεται πως μετά την αντιστασιακή μεταρρύθμιση Μητσοτάκη θεμελιώθηκε η τριμερής χρηματοδότηση για όσους προσλαμβάνονται μετά την 1.1.1993. Και πάλι όμως το κράτος δεν πλήρωνε κανονικά τις δικές του οφειλές. Έδινε απλά μια επιχορήγηση κάθε χρόνο, η οποία μάλιστα ήταν παγωμένη από τότε που ξεκίνησαν τα «προγράμματα σύγκλισης». Μ' άλλα λόγια, είναι σαν να μην υπήρχε, αφού αντιπροσώπευε ψίχουλα και πάντως όχι αυτά που τύποις (βάσει του νόμου) όφειλε το κράτος.

Πόσα είναι αυτά που κλάπηκαν από τη μη συμμετοχή ή τη γελοία συμμετοχή του κράτους επί 40 χρόνια; Καμιά μελέτη δεν έχει γίνει, ακριβώς γιατί δεν υπάρχει θεσμοθετημένο ποσοστό κρατικής συμμετοχής. Μπορούμε όμως να κάνουμε εμείς έναν πρόχειρο υπολογισμό, χωρίς την αξίωση να θεωρηθεί τίποτα περισσότερο από ένδειξη για το μέγεθος της κλοπής.

Με έναν τέτοιο πρόχειρο υπολογι-

σμό, λοιπόν, βρήκαμε ότι **μέχρι το 2000 το κράτος έπρεπε να πληρώσει, στο πλαίσιο της τριμερούς χρηματοδότησης, 19 τρισ. δραχμές (56 δισ. ευρώ)!**

Ληστεία των αποθεματικών

Το αστικό κράτος όχι μόνο δεν πλήρωσε δεκάρα για εισφορές στην ασφάλιση, αλλά, μόλις μαζεύτηκαν τα πρώτα λεφτά στα Ταμεία (επειδή τα έσοδα ήταν μεγάλα και τα έξοδα μικρά, γιατί δεν υπήρχαν συνταξιούχοι), αποφάσισε να βάλει χέρι στα αποθεματικά τους.

Με τον Αναγκαστικό Νόμο 1611 του 1950 (τροποποιήθηκε και συμπληρώθηκε με το Νομοθετικό Διάταγμα 2999 της 7ης Σεπτεμβρίου 1954, επί κυβέρνησης Παπάγου), τα αποθεματικά των ασφαλιστικών ταμείων δεσμεύονταν υποχρεωτικά σε ειδικό λογαριασμό της Τράπεζας της Ελλάδας, με σκοπό τη χρηματοδότηση της Γεωργίας, του Εμπορίου και της Βιομηχανίας. Το επιτόκιο θα οριζόταν κάθε φορά με απόφαση της Νομισματικής Επιτροπής.

Μ' ένα σμπάρο δυο τρυγόνια δηλαδή. Αντί το αστικό κράτος να χρηματοδοτεί την κοινωνική ασφάλιση, όπως υποκριτικά αναγνώριζε την υποχρέωσή του στο νόμο, όχι μόνο δεν έδινε δεκάρα, αλλά έπαιρνε και τα λεφτά των Ταμείων για να χρηματοδοτεί τους καπιταλιστές. Όσα δεν δίνονταν σε δάνεια, επενδύονταν υποχρεωτικά σε ομολογίες ή μετοχές, με αποκλειστικό διαχειριστή τους το αστικό κράτος.

Είναι χαρακτηριστική η εξέλιξη των επιτοκίων:

1-1-51 μέχρι 31-12-78	4%
1-1-79 μέχρι 31-8-79	6%
1-9-79 μέχρι 30-6-80	10%
1-7-80 μέχρι 15-6-84	11.5%
16-6-84 μέχρι 10-7-88	15%

Ο πίνακας «μιλάει» μόνος του. Επιτόκιο 4%, την ίδια στιγμή που ο πληθωρισμός κυμαινόταν σταθερά μεταξύ 20% και 25%. Χωρίς να υπολογίσουμε, βέβαια, ότι αυτά τα χρήματα δεν τοκίζονταν απλώς, αλλά «τζιράρονταν» στην καπιταλιστική αγορά και θησαύριζαν οι τράπεζες και οι καπιταλιστές (που τις περισσότερες φορές τα 'παιρναν δανεικά κι αγύριστα), ενώ χρηματοδοτούσαν και ο κρατικός προϋπολογισμός. Φυσικά, έτσι, τα αποθεματικά εξανεμιζόνταν, αφού έχαναν κάθε χρόνο ένα 15% με 20% της αξίας τους.

Βλέπουμε, λοιπόν, ότι, ενώ οι αστοί μιλούν για ανταποδοτικότητα και, όταν πρόκειται να περικόψουν παροχές προς τους εργαζόμενους, αντιμετωπίζουν τους ασφαλιστικούς οργανισμούς σαν κοινές επιχειρήσεις, όταν πρόκειται να κερδίσουν απ' αυτά, κυριολεκτικά τους κατάσχουν τα περιουσιακά στοιχεία. Σε ποια καπιταλιστική επιχείρηση θα τολμούσαν να δεσμεύσουν άτοκα τα χρηματικά της διαθέσιμα;

Πόσες είναι οι απώλειες από την κλοπή των αποθεματικών των Ταμείων; Καμιά μελέτη δεν έχει γίνει και δώ, μολονότι υπάρχουν τα στοιχεία από τους ισολογισμούς των Ταμείων

και την κίνηση του Ειδικού Λογαριασμού της Τράπεζας της Ελλάδας. Σε αστικά έντυπα, όμως, είχε γίνει λόγος για ποσά που το 1999-2000 έφταναν τα 16 τρισ. δραχμές (47 δισ. ευρώ)!

Πρέπει να σημειώσουμε ακόμη, ότι τα πρώτα αποθεματικά του ΙΚΑ χρησιμοποιήθηκαν για τις ανάγκες του πολέμου του 1940 και όσα απέμειναν εξανεμίστηκαν κατά τη γερμανική κατοχή. Επίσης ότι, με την υποτίμηση της δραχμής το 1953, τα αποθεματικά εκείνης της στιγμής μειώθηκαν κατευθείαν στο μισό.

Το βέβαιο είναι ότι, αν δεν είχε υπάρξει και μόνο αυτή η εν ψυχρώ ληστεία, το ΙΚΑ δεν θα είχε κανένα πρόβλημα να ανταποκριθεί σε στοιχειώδεις ανθρωπίνες ασφαλιστικές παροχές προς τους εργαζόμενους και συνταξιούχους του.

Δυσβάσταχτος δανεισμός

Δεν έφτανε, όμως, η κλοπή των αποθεματικών, αλλά η αστική τάξη, αμέσως μόλις εμφανίστηκαν τα πρώτα ελλείμματα (όταν δηλαδή εξανεμίστηκαν τα αποθεματικά), έβαλε το ΙΚΑ να δανειστεί με το ακριβότερο επιτόκιο της τραπεζικής αγοράς.

Τα πρώτα δάνεια, επί κυβερνήσεων ΠΑΣΟΚ, ήταν με επιτόκιο 18,5%, ενώ στις αρχές της δεκαετίας του '90 το ΙΚΑ εξαναγκαζόταν να δανειζεται με 27%-28%, αφού ο προϋπολογισμός του, παρά την κρατική επιχορήγηση, ήταν σταθερά ελλειμματικός. Περίπου το 60% από το συσσωρευμένο ελλείμμα του ΙΚΑ είναι τόκο δανείων!

Και αργότερα, όμως, που το ΙΚΑ δεν είχε αποθεματικά, οι τράπεζες εξακολουθούσαν να εκμεταλλεύονται τις εισπράξεις του. Μόνο από τις εισπράξεις για λογαριασμό του ΙΚΑ, οι τράπεζες διακινούσαν περίπου 50 δισ. δραχμές το μήνα, τα οποία κατακροτούσαν και απέδιδαν άτοκα μετά από τρεις μήνες, παρά τη νομική πρόβλεψη για απόδοση εντός δεκαπενθημέρου.

Πολιτική κοινωνικής δημαγωγίας σε βάρος των Ταμείων

Το άρθρο 21§3 του Συντάγματος αναφέρει, ότι «το Κράτος μεριμνά για την υγεία των πολιτών και παίρνει ειδικά μέτρα για την προστασία της νεότητας, του γήρατος, της αναπηρίας και για την περίθαλψη των απρόρων».

Ορισμένες φορές, είτε για λόγους κοινωνικής δημαγωγίας, είτε (το πιο συνηθισμένο) γιατί δεν μπορεί να κάνει αλλιώς, το αστικό κράτος «θυμάται» αυτή του τη συνταγματική υποχρέωση. Μόνο που φροντίζει να φορτώσει το κόστος στους οργανισμούς κοινωνικής ασφάλισης (πάλι ξανά την αρχή της ανταποδοτικότητας, στην οποία ομνεί μόνο όταν είναι να εφαρμοστεί σε βάρος των εργαζόμενων).

Είναι κοινή διαπίστωση, ομολογημένη και από τα πιο επίσημα χείλη, ότι το σύνολο σχεδόν της πολιτικής «κοινωνικής πρόνοιας» (που είναι υποχρέωση του αστικού κράτους), περνάει μέσα από τους ασφαλιστικούς οργανισμούς. Αναγνωρίζοντας και πάλι υποκριτικά την ανάγκη να χρημα-

τοδοτούνται από τον κρατικό προϋπολογισμό όλες οι «προνοιακές» δαπάνες των ασφαλιστικών ταμείων, η αστική τάξη ψήφισε επί χούντας το Νομοθετικό Διάταγμα 465 της 7ης Μαρτίου 1970.

Σύμφωνα μ' αυτό, «εφ' όσον προς εξυπηρέτησιν γενικωτέρων σκοπών κοινωνικής πολιτικής παρέστη ή παρίσταται ανάγκη μειώσεως εισφορών θεσπισμένων υπέρ φορέων κοινωνικής ασφαλίσεως ή επιβολής ετέρας επιβαρύνσεως εις τους φορείς τούτους, αι οικονομικά συνέπειαι εκ της μειώσεως εισφορών ή της επιβαρύνσεως καλύπτονται δι' αποδόσεως της δαπάνης εκ του γενικού κρατικού προϋπολογισμού, εγγραφομένης σχετικής πιστώσεως εις τον ειδικόν προϋπολογισμόν του Υπουργείου Κοινωνικών Υπηρεσιών και της οποίας το ύψος καθορίζεται εκάστοτε δι' αποφάσεως του Πρωθυπουργού και των Υπουργών Συντονισμού, Οικονομικών και Κοινωνικών Υπηρεσιών».

Το ΝΔ αναφέρεται και σε περιπτώσεις «κοινωνικής πρόνοιας» και σε περιπτώσεις εισφοροαπαλλαγών προς το κεφάλαιο. Μόνο που η διατύπωσή του είναι και πάλι τέτοια που ν' ανοίγει παράθυρο στην κλοπή των ασφαλιστικών ταμείων. Γιατί δεν υποχρεώνεται το αστικό κράτος να καλύπτει τη δαπάνη, όπως αυτή βγαίνει μέσα από ακριβή οικονομικοτεχνική μελέτη, αλλά αφήνει στην κυβέρνηση το απόλυτο δικαίωμα να καθορίζει αυθαίρετα πόση δαπάνη θα καταβάλει. Ούτε καν εισήγηση του ΔΣ του ΙΚΑ, ως προς το ύψος της δαπάνης, προβλέπεται.

Η πολιτική να φορτώνονται στο ΙΚΑ δαπάνες «κοινωνικής πρόνοιας» ακολουθήθηκε και πριν το νομοθετικό διάταγμα της χούντας. Όλα τα Ταμεία που γίνονταν προβληματικά τα περνούσαν αμέσως στο ΙΚΑ, χωρίς το κράτος να καταβάλει την παραμικρή δαπάνη. Από το 1952 συγχωνεύτηκαν με το ΙΚΑ πάνω από 20 κλαδικά ασφαλιστικά ταμεία (μεταλλευτών, καπνεργατών, αρτεργατών, κεραμοποιών, σαγματοποιών κ.λπ.).

Επίσης, με διάφορους νόμους συναξιολογούνταν από το ΙΚΑ διάφορες κατηγορίες πολιτών, όπως ομογενείς από την Αίγυπτο και την Τουρκία, πολιτικοί πρόσφυγες από τη Ρουμανία, κ.λπ. Με το ΝΔ 178/73 και τους νόμους 885/79 και 629/77 (όπως τροποποιήθηκε με το Ν. 825/78) φορτώθηκαν κι άλλα βάρη «προνοιακής πολιτικής» στο ΙΚΑ. Ακόμη, το ΙΚΑ εμπλέκεται σε όλα σχεδόν τα προγράμματα του ΟΑΕΔ και συμμετέχει στη χρηματοδότησή τους.

Για όλα αυτά το κράτος έχει πληρώσει μηδαμινά ποσά, κυρίως θεσπίζοντας κάποιους ανταποδοτικούς πόρους που, επειδή δεν αναπροσαρμόζονταν, σύντομα έχαναν κάθε σημασία. Η κοινωνική δημαγωγία, όμως, ασκούσαν σε όλη της την έκταση και με πανηγυρικούς τόνους. Το αστικό κράτος εμφανίζονταν γενναιοδωρό και στοργικό απέναντι σε μειονεκτούσες ομάδες πολιτών και οι κυβερνήσεις εισέπραταν τα πολιτικά οφέλη, με τα λεφτά των υπόλοιπων εργαζόμενων, οι οποίοι μάλιστα είχαν μαύρα μεσάνυχτα για το πως τους εξαπατούσαν και τους έκλεβαν ταυτόχρονα.

Καμιά ολοκληρωμένη μελέτη δεν έχει γίνει, που να αποδεικνύει πόσα λεφτά χρωστάει το αστικό κράτος

στο ΙΚΑ από το φόρτωμα σ' αυτό της «προνοιακής του πολιτικής», δηλαδή της κοινωνικής δημαγωγίας. Υπάρχουν μόνο επιμέρους μελέτες, που δίνουν ένα μέτρο του μεγέθους κι αυτής της ληστείας.

Ο Φώτης Χατζηδημητρίου, πρώην μέλος του ΔΣ του ΙΚΑ και πρώτος πρόεδρος του ΔΣ του ΤΕΑΜ, υπολόγισε ότι μόνο για το διάστημα 1977-84 το ΙΚΑ είχε απώλειες απ' αυτόν τον τομέα 54 δισ. δραχμές. Η ΠΟΣΕ-ΙΚΑ υπολόγισε ότι, μόνο για το 1990, οι δαπάνες «κοινωνικής πρόνοιας» του ΙΚΑ, που έπρεπε να καταβληθούν από το κράτος σύμφωνα με το ΝΔ 465/1970, ανέρχονταν σε 28 δισ. δραχμές.

Μιλάμε, δηλαδή, για ένα συνολικό ποσό ορισμένων εκατοντάδων δισ. δραχμών, το οποίο βέβαια μπορεί να υπολογιστεί ακριβώς, αν μελετηθούν τα διαθέσιμα στοιχεία.

Η ΟΤΟΕ επίσης έχει αποκαλύψει πως ληστεύθηκαν τα ταμεία των τροπικοπαλλήλων με τέτοιες ρυθμίσεις και πως οι Τράπεζες, αν και υποχρεώνονταν από το νόμο να δίνουν συγκεκριμένα ποσά για το κόστος ενοποίησης ταμείων και άλλες ρυθμίσεις, δεν το έκαναν. Π.χ. με το νόμο 3662/57, ανέλαβαν την υποχρέωση να δίνουν ετησίως: η ΕΤΕ 35 εκατ., η ΤΕ 10 εκατ. και η ΕΚΤΕ 400 χιλ. δρχ. Σ' αυτές τις υποχρεώσεις μόνο η ΕΤΕ ανταποκρίθηκε για τα δυο πρώτα χρόνια. Από κει και πέρα δεν δόθηκε δεκάρα στο ταμείο.

Η ταχτική αυτή ακολουθήθηκε και μετά την αντιασφαλιστική μεταρρύθμιση του 1990-1992. Οποιο Ταμείο εμφάνιζε κάποια προβληματικότητα (κυρίως λόγω κακοδιοίκησης και εισφοροδιαφυγής), το έκλειναν και το συγχώνευαν σε ένα άλλο ομοειδές Ταμείο, μεταφέροντας σ' αυτό και την προβληματικότητά του, χωρίς το κράτος και το κεφάλαιο να αναλαμβάνουν την παραμικρή ευθύνη. Μ' αυτό τον τρόπο συγχώνευσαν στο ΙΚΑ-ΤΕΑΜ τα επικουρικά ταμεία των Οικοδόμων και των Μεταλλεργατών, φτιάχνοντας τελικά ένα προβληματικό υπερταμείο, που σε λίγο δεν θα μπορεί να ανταποκριθεί στις υποχρεώσεις του, χωρίς να φταίνε καθόλου οι ασφαλισμένοι και συνταξιούχοι.

Εισφοροαπαλλαγές του κεφαλαίου

Αυτή είναι η πιο προκλητική, η πιο στυννά ταξική κλοπή των ασφαλιστικών ταμείων. Εν ψυχρώ, το αστικό κράτος, μέσα από ένα σωρό νόμους και ρυθμίσεις, πότε έκτακτα και πότε σταθερά, χαρίζει στους καπιταλιστές τεράστια ποσά από τις ασφαλιστικές εισφορές που είναι υποχρεωμένοι να καταβάλλουν.

Για παράδειγμα, οι εξαγωγές εμπορευμάτων και οι επισκευές πλοίων με εισαγωγή συναλλάγματος, επιφέρουν στους καπιταλιστές επιστροφή τμήματος των εργοδοτικών ασφαλιστικών εισφορών, ισόποσου με την εισφορά των εργαζόμενων. Από παλιά ίσχυαν ανάλογα «αναπτυξιακά κίνητρα» και συνεχώς ανανεώνονται. Οι εισφοροαπαλλαγές φτάνουν και μέχρι το 50% των εργοδοτικών εισφορών. Υπολογίστηκε ότι το 1981 το κόστος αυτού του είδους των εισφοροαπαλλαγών έφτασε τα 2,5 δισ., δηλαδή ποσοστό 3% από τα έσοδα του ΙΚΑ από εισφορές. Υποτίθεται ότι το 1982 έληξε αυτό το προκλητικό προ-

νόμιο των καπιταλιστών, όμως επαναφέρθηκε με το Ν. 1360/83 για τις προβληματικές και το ΙΚΑ έχασε κι άλλα δισεκατομμύρια. Υπολογίστηκε ακόμη, ότι το διάστημα 1976-83 το ΙΚΑ έχασε από εισφοροαπαλλαγές 23 δισ. Η ΓΣΕΕ, χρησιμοποιώντας στοιχεία του ΙΚΑ, υπολόγισε ότι οι εισφοροαπαλλαγές τη δεκαετία του 80 κόστιζαν στο ΙΚΑ 4 δισ. δραχμές το χρόνο.

Με τη νομιμοποίηση της μερικής απασχόλησης (άρθρο 39 του Ν. 1892/1990) ορίστηκε η ασφαλιστική κάλυψη των μερικώς απασχολούμενων και μπήκε χέρι στο βασικό ασφαλιστικό μεροκάματο, με τον ορισμό τεκμαρτού ημερομισθίου 900 δραχμών για τον υπολογισμό των ασφαλιστικών εισφορών.

Με τον ίδιο νόμο δόθηκε το δικαίωμα στους καπιταλιστές να προσφέρουν «πριμ παραγωγικότητας», για το οποίο δεν θα καταβάλλεται καμιά ασφαλιστική εισφορά. Εδώ δεν έχουμε μόνο θεσμοθετημένη εισφοροδιαφυγή. Έχουμε τορπίλη στα θεμέλια του ΙΚΑ. Μέσα στο γενικότερο αντιασφαλιστικό κλίμα, σε συνδυασμό και με το χτύπημα των μισθών, οι καπιταλιστές μπορούν να προσφέρουν στους εργαζόμενους σαν δέλεαρ την αποφυγή της ασφαλιστικής εισφοράς για το τμήμα του μισθού που είναι πάνω από τη συλλογική σύμβαση. Κατά τα άλλα, κόπτονται για την ανάπτυξη... ασφαλιστικής συνειδησης.

Υποτίθεται ότι το κράτος θα καλύπτει τις εισφοροαπαλλαγές. Ομως, μέχρι σήμερα δεν έχει πληρώσει ούτε μια δραχμή για την κάλυψη των εισφοροαπαλλαγών, παρ' όλο που είχε υποχρέωση από το ΝΔ 465/1970. Με το νόμο Ρέππα το θέμα... ρυθμίστηκε. Εκτοτε θεωρείται ότι το κράτος καλύπτει όλες τις υποχρεώσεις του με την ισχυρή ετήσια επιχορήγηση, το 1% του ΑΕΠ, που δίνει κάθε χρόνο στο ΙΚΑ.

Εισφοροδιαφυγή και νομιμοποίησή της

Δίπλα στην εισφοροαπαλλαγή υπάρχει και η εισφοροδιαφυγή των καπιταλιστών, που δεν αφορά μόνο τη δική τους εισφορά, αλλά και αυτή των εργαζόμενων, που τους την παρακρατούν κανονικά από το μισθό, δηλαδή πρόκειται για κλοπή. Πώς τιμωρείται αυτή η κλοπή; Ακόμη και το γράμμα του νόμου θεσπίζει τον επεικέστερο τρόπο: υπεξαίρεση σε βαθμό πλημμελήματος ασχέτως ποσού. Το πόσοι τιμωρήθηκαν είναι, βέβαια, μια άλλη ιστορία, γνωστή στους εργαζόμενους. Θα είχε πάντως ενδιάμεση μια σχετική μελέτη των δικαστικών χρονικών του ΙΚΑ, γιατί θα απέδειχνε ότι στα δικαστήρια πήγαν καπιταλιστές (κατά κανόνα μικροί) σχεδόν αποκλειστικά από μηνύσεις και καταγγελίες εργαζόμενων.

Η εισφοροδιαφυγή έγινε μορφή επένδυσης για τους καπιταλιστές. Οχι μόνο γιατί υπήρχαν ανώτατα όρια στα τέλη υπερημερίας που έβαζε το ΙΚΑ, αλλά και γιατί το αστικό κράτος συχνά-πυκνά προβαίνει σε προκλητικές ρυθμίσεις των καθυστερούμενων εισφορών, με αποτέλεσμα πολλοί καπιταλιστές να μην πληρώνουν, περιμένοντας την επόμενη ευνοϊκή ρύθμιση. Από το 1982 μέχρι το 1985, υπολογίστηκε ότι στους καπιταλιστές χαρίστηκαν πάνω από 20 δισ. δραχμές (τόκοι και πρόσθετα τέλη).

Υπολογίστηκε επίσης, ότι το ΙΚΑ χάνει το 4% των ετήσιων εσόδων του (σε σημερινές τιμές περίπου 235 εκατ. ευρώ) από τις καθυστερήσεις των καπιταλιστών να πληρώσουν.

Στις αρχές του 1990, μόνο οι βεβαιωμένες οφειλές προς το ΙΚΑ ανέρχονταν στα 32,5 δισ. δραχμές. Απ' αυτές, όπως είχε υπολογίσει το ΕΚΠ, χάνεται κατά κανόνα περί το 20% κάθε χρόνο.

Οι αστικές κυβερνήσεις, πέρα από τις κατά καιρούς έκτακτες ρυθμίσεις, δημιούργησαν στο ΙΚΑ την περιβόητη Επιτροπή Αναστολών, η οποία αντί να στέλνει τους καπιταλιστές στον εισαγγελέα, προχωρούσε σε μόνιμη βία σε ευνοϊκές ρυθμίσεις των καθυστερούμενων οφειλών τους. Το ΠΑΣΟΚ υποτίθεται ότι κατήργησε την Επιτροπή Αναστολών. Στην ουσία όμως, τη μετονόμασε σε Επιτροπή Διακανονισμών, που έκανε την ίδια δουλειά με άλλο, πιο εύηχο όνομα. Δηλαδή, και τις ίδιες τις διατάξεις του νόμου που ποινικοποιούσαν σε βαθμό πλημμελήματος την εισφοροδιαφυγή, το αστικό κράτος φρόντισε να τις ακυρώσει στην πράξη, μέσω αυτής της επιτροπής.

Η εισφοροδιαφυγή, όμως, δεν αφορά κύρια τις καθυστερήσεις. Αφορά περισσότερο τις μη βεβαιωμένες εισφορές, δηλαδή τη μη καταβολή ασφαλιστικού για το σύνολο των αποδοχών, αλλά μόνο στο ύψος των συλλογικών συμβάσεων. Επίσης, η εισφοροδιαφυγή στηρίζεται από τη «μαύρη αγορά εργασίας», κύρια των ξένων εργατών. Σύμφωνα με υπολογισμό της ΠΟΣΕ-ΙΚΑ, που διαθέτει και στοιχεία και γνώσεις αξιοποίησής τους, η εισφοροδιαφυγή ανέρχεται στο 25% του ετήσιου προϋπολογισμού του ΙΚΑ.

Υπάρχει όμως και επίσημα καταγεγραμμένη από το κράτος εισφοροδιαφυγή. Αυτή που γίνεται με τις προβληματικές επιχειρήσεις, όπου οι καπιταλιστές ιδιοκτήτες απαλλάσσονται και από τις οφειλές στο ΙΚΑ. Δηλαδή, εκτός από τα έμμεσα (μέσω των ανεξόφλητων τραπεζικών δανείων) κλεμμένα λεφτά του ελληνικού λαού, έχουμε και άμεση κλοπή των ασφαλιστικών εισφορών. Επιχειρήσεις πουλιούνται, χωρίς το ΙΚΑ να πάρει δεκάρα από τις οφειλές προς αυτό, ενώ οι νέοι αγοραστές παίρνουν τις επιχειρήσεις καθαρές από κάθε είδους χρέη. Κι αυτό δεν συνέβη μόνο στις επιχειρήσεις του Οργανισμού Ανασυγκρότησης Επιχειρήσεων, αλλά και σε άλλες.

Η ανεργία και... άλλες ασθένειες

Ούτε οι καπιταλιστές, ούτε το κράτος πληρώνουν ασφαλιστικές εισφορές για τους ανέργους. Αν υπολογίσουμε σε τι ποσοστά κυμαίνεται η ανεργία στη χώρα μας, θα ανακαλύψουμε μια ακόμη αιτία για τα ελλείμματα του ΙΚΑ, καθώς και για τη χειροτέρευση της σχέσης ενεργών ασφαλισμένων προς συνταξιούχους.

Τα ίδια ισχύουν και για την υποαπασχόληση, η οποία επίσης ευνοεί την εισφοροδιαφυγή. Σκεφτείτε μόνο πόσες χιλιάδες νέοι δουλεύουν σε δουλειές του ποδαριού, για λίγες ώρες την ημέρα, χωρίς να ασφαλιζονται από τα αφεντικά.

Η καθήλωση των μισθών των εργαζόμενων οδηγεί επίσης σε μείωση των ασφαλιστικών εισφορών.

Οι «ελαστικές» μορφές απασχόλησης: Το ωρομίσθιο και η μερική απασχόληση, καθώς και οι υπερβολαβίες και το φασόν, βγάζουν επίσης εκτός ΙΚΑ (νόμιμα ή παράνομα) εργαζόμενους, που εξακολουθούν να δουλεύουν ουσιαστικά με κανονική σχέση εξαρτημένης εργασίας.

<<Εσωτερικές ληστείες>>

Με το που πρωτοφάνηκαν τα ελλείμματα του ΙΚΑ, η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ προχώρησε σε μια πρωτοφανή «εσωτερική ληστεία» του ιδρύματος. Αρχισε να αφαιρεί χρήματα από τον πλεονασματικό κλάδο υγείας και να χρηματοδοτεί τον ελλειμματικό κλάδο σύνταξης, τον οποίο κανονικά έπρεπε να χρηματοδοτεί ο κρατικός προϋπολογισμός. Την περίοδο 1982-89 αφαιρέθηκαν από τον κλάδο υγείας του ΙΚΑ 133 δισ. Το αποτέλεσμα ήταν να εξαθλιωθούν ακόμη περισσότερο οι παρεχόμενες από το ΙΚΑ υπηρεσίες υγείας, ενώ τότε άρχισε και η προπαγάνδα ενάντια στην «πολυφαρμακία», η οποία υποτίθεται ότι αποτελεί βασική αιτία των ελλειμμάτων.

Την ίδια περίοδο άρχισαν να ληστεύονται και τα χρήματα που μάζευε το ΙΚΑ για λογαριασμό του νέου επικουρικού ταμείου των μισθωτών, του ΤΕΑΜ. Την περίοδο 1981-89 μεταφέρθηκαν από το ΤΕΑΜ για να χρηματοδοτήσουν τον κλάδο σύνταξης του ΙΚΑ 153 δισ. δραχμές. Ετσι, το ΤΕΑΜ υπονομεύθηκε οικονομικά, πριν καλά-καλά αρχίσει να πληρώνει συντάξεις. Το συνολικό ποσό, σύμφωνα με μελέτη του βρετανικού οίκου Government Actuaries έφτασε τα 5,5 δισ. ευρώ.

Αποκαλύπτεται λοιπόν ότι, και σαν καπιταλιστικές επιχειρήσεις να λειτουργούσαν τα Ταμεία, αν δεν υπήρχαν οι διάφορες κλοπές, πάλι θα είχαν σήμερα πλεονάσματα. Κι αυτή η αποκάλυψη νικάει στον αέρα τις θεωρίες αστών και ρεφορμιστών περί «ωρίμανσης».

Αν κάνουμε ένα λογαριασμό των κλοπών των Ταμείων, θα βρούμε ότι μόνο για το ΙΚΑ τα κλεμμένα πρέπει να ξεπερνούν τα 40 τρισεκατομμύρια δραχμές (117 δισ. ευρώ). Μ' αυτά τα λεφτά το ΙΚΑ δεν θα είχε κανένα πρόβλημα και θα συζητούσαμε για αύξηση των παροχών και μόνο.

Όλη η ανάλυση που προηγήθηκε στηρίχτηκε σε μια τεχνοκρατική λογική και όχι στο ταξικό κριτήριο, που λέει ότι οι εργαζόμενοι παράγουν τον κοινωνικό πλούτο και επιμένουν το ελάχιστο που δικαιούνται είναι η ασφάλισή τους στα γηρατειά, στην αρρώστια, στην ανεργία. Το συμπέρασμα που βγαίνει και από αυτή την καθαρά τεχνοκρατική μελέτη των αιτιών της προβληματικότητας ορισμένων ασφαλιστικών ταμείων, είναι ότι αστικό κράτος και ιδιώτες καπιταλιστές χρεοκόπησαν τα Ταμεία.

Είναι ένα ισχυρότατο συμπέρασμα που πρέπει να χρησιμοποιηθεί με διπλό σκοπό: πρώτο, να απορρίψει τις ψευδοθεωρίες της κρισιολογίας, που φορτώνουν την προβληματικότητα στις δήθεν υψηλές παροχές, στη «γήρανση του πληθυσμού» κ.λπ. και, δεύτερο, να απαιτήσει την επιστροφή των κλεμμένων από τους καπιταλιστές, σαν προαπαιτούμενο οποιασδήποτε ασφαλιστικής μεταρρύθμισης.

■ Με δικτατορικό τρόπο και διαδικασία εξπρές το Ασφαλιστικό

Σάρωμα κατακτήσεων, άνοιγμα νέου κύκλου ανατροπών

Blitz krieg (πόλεμος αστραπή). Την τακτική των ναζί μεταφέρει στο κοινωνικό πεδίο η κυβέρνηση Καραμανλή, προσπαθώντας να κάνει νόμο του ελληνικού κράτους το νομοσχέδιο για το Ασφαλιστικό. Ένα νομοσχέδιο 154 άρθρων, που απλώνεται σε 226 δακτυλογραφημένες σελίδες (χωρίς η εισηγητική έκθεση) και περιλαμβάνει άπειρες λεπτομέρειες, έχει πίσω του πολλούς μήνες δουλειάς. Είναι σίγουρο ότι η ομάδα (ή μάλλον οι ομάδες) που το επεξεργάστηκαν ξεκίνησαν πριν τις εκλογές του περασμένου Σεπτεμβρίου. Και όμως, όλους αυτούς τους μήνες, η κυβέρνηση απαξίωσε να ενημερώσει συγκεκριμένα για τις διατάξεις του αυτού που καλούσε σε θεσμικό διάλογο.

Ένας νόμος-πλαίσιο, που αλλάζει άρδην το τοπίο στην Ασφάλιση, προωθείται για ψήφιση στη Βουλή με διαδικασίες εξπρές, χωρίς να δοθεί σε μια προσημασμένη δημόσια διαβούλευση. Περιττεύει να θυμίσουμε ότι σε όλες τις μέχρι τώρα φάσεις που παρουσιάστηκαν σαν «διάλογος» οι εκπρόσωποι της κυβέρνησης (Μαγγίνας, Πετραλιά, Αλογοσκούφης) δεν παρουσίασαν ούτε μία σελίδα από το νομοτεχνικά επεξεργασμένο νομοσχέδιο. Μιλάμε για ευτελισμό της κοινοβουλευτικής διαδικασίας, που τον σημειώνουμε γιατί είναι δηλωτικός της κυβερνητικής πρόθεσης για έναν «πόλεμο λίγων ημερών», στη διάρκεια των οποίων ευελπιστεί ότι θα κατατροπώσει το εργατικό κίνημα.

■ Εξίσωση προς τα κάτω

Το συγκεκριμένο νομοσχέδιο έχει σαν σκοπό να αλλάξει εντελώς την οργάνωση του ασφαλιστικού συστήματος, για ν' ανοίξει το δρόμο προς την **εξίσωση προς τα κάτω**. Παρά την κυβερνητική προπαγάνδα, οι συγχωνεύσεις ταμείων και κλάδων γίνονται με λογική και θαρά λογιστική. Ίδου το παράδειγμα ενός μικρού Ταμείου, χαρακτηριστικό για τη φιλοσοφία του νομοσχεδίου. Οι αναβάτες και προπονητές του Ιππόδρομου, που ασφαλιζόνταν στο ΠΠΕΑ-ΠΙ, πλέον θα ασφαλιζονται για κύρια σύνταξη στον ΟΑΕΕ (με εμπόρους και επαγγελματίες), για επικουρική στο ΕΤΕΑΜ (με τους μισθωτούς εργαζόμενους) και για περίθαλψη στο ΙΚΑ. Η πλάκα είναι πως δημιουργείται και νέος κλάδος επικουρικής ασφάλισης στον ΟΑΕΕ. Όμως, οι αναβάτες και προπονητές θα είναι ως προς την κύρια σύνταξη απασχολούμενοι και ως προς την επικουρική και την περίθαλψη μισθωτοί!

Ενώ υποτίθεται ότι συγχωνεύουν όλα τα επικουρικά των μισθωτών (πλην ΔΕΚΟ-Τραπεζών) στο ΕΤΕΑΜ, δημιουργούν ταυτόχρονα το Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης Ιδιωτικού Τομέα (ένα δεύτερο, μικρότερο ΕΤΕΑΜ, δηλαδή), στο οποίο συγχωνεύουν μια σειρά μικρά επικουρικά ταμεία, χωρίς αυτά να ανήκουν σε ομοειδείς κλάδους (ιδιωτικοί εκπαιδευτικοί, εμποροϋπάλληλοι, υπάλληλοι πετρελαιοειδών, οινόποιας και ζυθοποιίας, ναυτικοί και τουριστικοί πράκτορες κ.ά.)! Με την ίδια ακριβώς λογική φτιάχνουν και ένα Ταμείο Πρόνοιας Ιδιωτικού Τομέα, συγχωνεύοντας σ' αυτό κάποια Ταμεία που έδιναν εφάπαξ.

Ο στόχος είναι προφανής. Να ανα-

κατέψουν ελλείμματα με πλεονάσματα, να απαλλαγούν οι καπιταλιστές από τις υποχρεώσεις τους έναντι των Ταμείων και στο όχι μακρινό μέλλον ν' αρχίσει το πετσόκομμα των συντάξεων και η εξίσωση προς τα κάτω (και από τα χαμηλότερα σημερινά επίπεδα). Πρέπει να είναι εξαιρετικά αφελής κάποιος για να πιστεύει τις σημερινές υποσχέσεις περί διατήρησης του επιπέδου των παροχών. Αρκεί να αναφέρουμε ένα μόνο παράδειγμα: Στην αρχή κιάλας του νομοσχεδίου (άρθ. 2 παρ. 3) προβλέπεται η μείωση των ασφαλιστικών εισφορών των συγχωνευόμενων στο ΙΚΑ-ΕΤΑΜ Ταμείων (ΗΣΑΠ, ΕΤΕ, Τ-Ε, ΟΤΕ-ΕΛΤΑ-ΟΣΕ, ΕΤΒΑ), ώστε να φτάσουν στο επίπεδο των εισφορών του ΙΚΑ. Είναι δυνατόν να διατηρηθεί το σημερινό επίπεδο των συντάξεων με μείωση εισφορών;

Ενα ακόμη παράδειγμα: Στο άρθ. 53 παρ. 6 προβλέπεται ότι το ΙΚΑ υποχρεούται να αποδώσει στο ΕΤΕΑΜ «το οφειλόμενο μέχρι 31.12.07 ποσό, το οποίο ανέρχεται σε 2,507 δισ. ευρώ» (και μάλιστα σε 15 ετήσιες ισόποσες δόσεις με πρώτη τη Δεκέμβρη του 2008). Όμως, το ποσό που αρτάχτηκε από το ΕΤΕΑΜ για να καλυφθούν ελλείμματα του ΙΚΑ (τα οποία θα έπρεπε να καλύψει το κράτος) ξεπερνά τα 5,5 δισ. ευρώ. Αρκεί να αναφέρουμε ότι ο βρετανικός αναλογιστικός οίκος Government Actuary's, που τον κάλεσε η κυβέρνηση Σημίτη για να κάνει μελέτη για το ΕΤΕΑΜ, είχε υπολογίσει την οφειλή του ΙΚΑ μέχρι τέλους 1996 σε 3,7 δισ. ευρώ! Ετσι ληστεύονται τα αποθεματικά, έτσι θα γίνει και από εδώ και πέρα η... ευγενής ανάμιξη ελλειμμάτων και πλεονασμάτων, ώστε να εξαφανιστούν τα αποθεματικά.

Άλλο παράδειγμα: Συγχωνεύουν τον ΟΑΠ-ΔΕΗ, το ΤΑΠ-ΟΤΕ κ.λπ. στο ΙΚΑ-ΕΤΑΜ και την ίδια στιγμή φτιάχνουν το Ταμείο Ασφάλισης Υπαλλήλων Τραπεζών και Επιχειρήσεων Κοινής Ωφελείας, με κλάδους επικουρικής ασφάλισης, πρόνοιας και υγείας! Δηλαδή, ο ΔΕΗ-τζής, ο ΟΤΕτζής κ.ά. θα παίρνουν κύρια σύνταξη από το ΙΚΑ-ΕΤΑΜ και επικουρική από το ΤΑΥΤΕΚΩ! Για ποιο λόγο γίνεται αυτό; Για να «φαγωθούν» τα αποθεματικά του ΟΑΠ-ΔΕΗ (που τα είχαν υποεκτιμήσει «γενναίως» όταν έφτιαξαν τον Οργανισμό), συγχωνευόμενα με τα ελλείμματα Ταμείων όπως π.χ. το ΤΑΠ-ΟΤΕ. Αν ήταν συνεπείς σ' αυτό που παρουσιάζουν ως φιλοσοφία τους, θα έπρεπε η συγχώνευση να είναι πλήρης (κύρια, επικουρική, εφάπαξ, περίθαλψη). Όμως, άλλος είναι ο στόχος τους και όχι αυτά που λένε για προπαγάνδα. Η κατεύθυνση που έχουν φαίνεται σε μια λεπτομέρεια: το άρθ. 83 παρ. 3 προβλέπει ότι με υπουργική απόφαση

καθορίζεται «Ενιαίος Κανονισμός Παροχών Υγείας σε είδος και σε χρήμα» για το ΤΑΥΤΕΚΩ. Σε επόμενη φάση θα έχουμε και ενιαίο κανονισμό παροχών σύνταξης. Απλά να ωριμάσει λίγο, με την εξαφάνιση των συγχωνευμένων αποθεματικών.

Να σημειώσουμε ακόμη, ότι στο επικουρικό των δημόσιων υπαλλήλων συγχωνεύονται το ΤΕΑΠΟΚΑ και το ΤΑΔ-ΚΥ και στο αντίστοιχο ταμείο πρόνοιας (ΠΠΔΥ) όσα ταμεία πρόνοιας είχαν μείνει ανεξάρτητα. Σε λίγους μήνες θα έρθει και η άλλη μεγάλη ανατροπή, με τη δημιουργία Ταμείου Ασφάλισης Δημοσίων Υπαλλήλων, που θ' ανοίξει το δρόμο για συνεχείς μειώσεις των κύριων συντάξεων (σήμερα οι δημόσιοι υπάλληλοι έχουν «ασφάλιση στον εργοδότη»).

■ Αυξήσεις ορίων ηλικίας

Υλοποιώντας τη... δέσμευσή του ότι «δεν αυξάνονται τα όρια ηλικίας», η οποία μόλις πριν από δυο εβδομάδες έγινε «δεν αυξάνονται τα **γενικά** όρια ηλικίας», ο Καραμανλής «περιλαβαίνει» όλα τα όρια ηλικίας που είναι κάτω από τα 65, με στόχο να δώσει μια γενική ώθηση προς τα πάνω στο μέσο όρο της ηλικίας εξόδου στη σύνταξη. Πριν δούμε αναλυτικά τι ακριβώς αλλάζει, πρέπει να κάνουμε μια σημαντική παρατήρηση γενικής σημασίας.

Όταν ψηφιζόταν ο νόμος Σιούφα, η τότε κυβέρνηση της ΝΔ χώρισε τους εργαζόμενους σε τρεις κατηγορίες, ανάλογα με το χρόνο εισόδου τους στην ασφάλιση: πριν το 1982, μεταξύ 1983 και 1992, μετά το 1992. Η τρίτη κατηγορία, οι νέοι τότε εργαζόμενοι, δέχτηκαν τα μεγαλύτερα πλήγματα. Ερχεται τώρα και παραβιάζοντας το συμβόλαιο που (υποτίθεται ότι) είχε συνάψει με τις υπόλοιπες κατηγορίες, ανεβάσει όρια ηλικίας και της δεύτερης κατηγορίας. 16 χρόνια μετά. Τι διδάσκει αυτό; Οτι κανένας εργαζόμενος δεν πρέπει να δίνει πίστη στις υποσχέσεις των κυβερνήσεων και να σκέφτεται με τη λογική «με θίγει - δε με θίγει». Δε σε θίγει ενδεχομένως σήμερα, θα σε θίγει σίγουρα αύριο. Οι σημερινές υποσχέσεις για διατήρηση του ύψους των ορίων ηλικίας, των συντάξεων και των λοιπών παροχών στα συγχωνευόμενα Ταμεία έχουν όση αξία είχαν και οι υποσχέσεις του 1992 για τα όρια ηλικίας των προσληφθέντων μεταξύ 1983 και 1992: καμία.

Ίδου, λοιπόν, η εσοδεία του σημερινού νομοσχεδίου:

◆ Αυξάνεται κατά 5 χρόνια το όριο συνταξιοδότησης των μητέρων με ανήλικο ή ανάπηρο παιδί. Εδώ πρέπει να σημειωθεί πως υπήρχαν διάφορες κα-

τηγορίες πρόωρης συνταξιοδότησης, που δεν ήταν χαρακτηριστικές για τις μητέρες, αφού όλες προέβλεπαν μείωση της σύνταξης για κάθε περίπτωση πρόωρης συνταξιοδότησης. Όλες αυτές οι περιπτώσεις καταργούνται.

◆ Για τις γυναίκες με 3 παιδιά και 20 έτη ασφάλισης, που συνταξιοδοτούνταν χωρίς όριο ηλικίας, θεσπίζεται όριο τα 50.

◆ Αυξάνεται κατά 2 χρόνια (από τα 58 στα 60) το όριο ηλικίας όσων συμπληρώνουν 35 πλήρη χρόνια ασφάλισης.

◆ Όσοι συμπληρώνουν 37 χρόνια, που συνταξιοδοτούνταν χωρίς όριο ηλικίας, θα συνταξιοδοτούνται στα 58.

◆ Αυξάνεται κατά 2 χρόνια το όριο ηλικίας (από τα 55 στα 57) όσων συμπληρώνουν 10.500 ένησημα (35ετία), από τα οποία τα 7.500 στα ΒΑΕ (και από τα 53 στα 55 για την πρόωρη).

◆ Το πρόστιμο για κάθε χρόνο πρόωρης συνταξιοδότησης (όπου προβλέπεται) αυξάνεται από 4,5% σε 6%.

■ Πετσόκομμα της επικουρικής

Επεκτείνοντας τη διάταξη του νόμου Σιούφα και στους πριν το 1993 πρωτοασφαλισθέντες (δηλαδή αυτούς που βρίσκονται πιο κοντά στη σύνταξη) η κυβέρνηση Καραμανλή πετσόκοβει άγρια όλες τις επικουρικές σε ποσοστά που φτάνουν ακόμα και το 70%. Φυσικά, θα υπάρξουν στο μέλλον και πολλές ακόμη περικοπές, ειδικά για τους νεότερους εργαζόμενους, πάντα στο όνομα των ελλειμμάτων. Αρκεί να αναφέρουμε ότι το καταληστευμένο ΕΤΕΑΜ βρίσκεται ένα βήμα πριν την οριστική κατάρρευση.

■ Ούτε στην αρρώστια

Οι προθέσεις της κυβέρνησης φαίνονται καθαρά στην αύξηση των απαιτήσεων ενσήμων για τις παροχές περίθαλψης. Τα ένησημα για τις παροχές σε είδος αυξάνονται από 50 σε 100 (κλιμακωτά σε μια 5ετία) και σε 80 για τους οικοδόμους. Για τις παροχές σε χρήμα αυξάνονται από 100 σε 120 (κλιμακωτά σε μια διετία) και για τους οικοδόμους από 80 σε 100. Ο Καραμανλής ξετσίπωτα και κυνικά μίλησε για «περιορισμό της σπατάλης!» Δηλαδή, αποκλείουν τις πιο ταλαιπωρημένες ομάδες εργαζόμενων (αυτούς που δε μπορούν να συμπληρώσουν πολλά ένησημα, γιατί πλήττονται από την ανεργία) από την πρόσβαση τους στην περίθαλψη. Βάζουν ψηλότερα απαγορευτικά όρια για την πρόσβαση στο γιατρό, για την προστασία του πιο ιερού δικαιώματος που

έχει ένας άνθρωπος, του δικαιώματος στην προστασία της υγείας του. Κι αυτό στο όνομα του περιορισμού της σπατάλης.

Ο Καραμανλής μίλησε και για κάρτα ασφάλισης. Όπως είναι γνωστό, όταν μηχανογραφηθεί πλήρως το σύστημα και κάθε ασφαλισμένος αποκτήσει μια κάρτα ασφάλισης, αυτή θα μετατραπεί και σε... πιστωτική κάρτα υγείας. Θα έχει τη δυνατότητα για παροχές περίθαλψης μέχρι ένα ορισμένο όριο. Ετσι και το ξεπεράσεις θα πρέπει να πληρώσεις από την τσέπη σου (ή να καταφύγεις εκ των προτέρων σε κάποια ιδιωτική ασφαλιστική εταιρία).

Η ανεμπόδιστη πρόσβαση στην περίθαλψη θεωρούνταν μέχρι τώρα ένα από τα θεμέλια της κοινωνικής ασφάλισης. Απέναντι στην αρρώστια όλοι θεωρούνταν ίσοι. Στην εποχή του άγριου νεοφιλελευθερισμού κατεδαφίζεται και αυτό.

■ Κεφάλαια για το κράτος

Ο περιβόητος λογαριασμός κοινωνικής αλληλεγγύης, ο «κουμπαράς» της Ασφάλισης είναι μια απάτη, με σκοπό να στηριχτεί από τη μια η αντιασφαλιστική ανατροπή και από την άλλη διάφορες άλλες αντιλαϊκές δράσεις. Η αφαίρεση του 10% των κοινωνικών πόρων από κάθε Ταμείο, ώστε το ποσό αυτό να πάει στον «κουμπαρά», θα φέρει πιο γρήγορα την εξάντληση των αποθεματικών τους. Το 4% του ΦΠΑ είναι το άλλοθι για μια νέα αύξηση αυτού του αντιλαϊκού έμμεσου φόρου. Το ίδιο ισχύει και για το 10% των αντιλαϊκών και αντεργατικών ιδιωτικοποιήσεων (ας θυμηθούμε εδώ ότι αυτή την ιδέα την έριξε πρώτη η συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΓΣΕΕ).

Ο «κουμπαράς» αυτός θα μείνει κλειδωμένος μέχρι το 1919. Και τι θα γίνει στο μεταξύ με τα ελλείμματα που θα εμφανιστούν σε Ταμεία; Θα «φαγωθούν» αποθεματικά και θα πετσόκοπουν παροχές. Στο μεταξύ, το κράτος θα εμφανίζει τα ποσά αυτού του λογαριασμού ως έσοδά του, μειώνοντας το δημοσιονομικό έλλειμμα. Κι όποτε χρειαστεί, οι υπουργοί Οικονομικών θα βάζουν χέρι στον «κουμπαρά». Πρώτη φορά μήπως θα είναι που θα ληστέψουν την Ασφάλιση;

Μετά απ' αυτή τη σύντομη επισκόπηση του νέου αντιασφαλιστικού εκτρομάματος, ένα συμπέρασμα βγαίνει. Αυτό το νομοσχέδιο δεν πρέπει να περάσει. Και γι' αυτά που φέρνει άμεσα και για τα χειρότερα που προδιαγράφει για το μέλλον.

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: ΑΓΑΘΟΥΠΟΛΕΩΣ 65-Τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΕΝΕΛΑΟΥ 1 και ΕΓΝΑΤΙΑ, ΤΗΛ-FAX 221898

http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΕΤΡΟΣ ΠΩΤΗΣ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: Αγ. ΑΝΝΗΣ 24 - ΑΙΓΑΛΕΩ

KONTRA

Κάθε
Σάββατο στα
περίπτερα

ένδειξη που ισοδυναμεί με απόδειξη. Έχουμε την προσπάθεια που έγινε επί ΠΑΣΟΚ με το περιβόητο non paper του Σκανδαλίδη (Μάης 2003). Σ' αυτό το αδρό προσχέδιο προβλεπόταν η δημιουργία ενός υπερταμείου για τους εργαζόμενους στο δημόσιο, που θα χορηγεί κύρια, επικουρική και εφάπαξ. Ποιοι θα ήταν οι πόροι του; Οι ασφαλιστικές εισφορές (6,67% των ασφαλισμένων, 13,33% του εργοδότη και 10% του κράτους) και «τα έσοδα από την κινητή και ακίνητη περιουσία των υφιστάμενων ταμείων επικουρικής ασφάλισης και πρόνοιας των δημοσίων υπαλλήλων». Δηλαδή, μηδέν αποθεματικά, ύστερα από λειτουργία δεκαετιών του ασφαλιστικού συστήματος. Μηδέν αποθεματικά ύστερα από δεκαετίες λειτουργίας ενός συστήματος (με πλήρη απασχόληση των ασφαλισμένων του και χωρίς εισφοροδιαφυγή)! Και άραπαγή των αποθεματικών που σχηματίσαν τα επικουρικά!

Καταλαβαίνετε, λοιπόν, τι έχει να γίνει μόλις σχηματιστεί Ταμείο και για τους εργαζόμενους στο δημόσιο. Αν δεν σας αρκούν τα παραπάνω, τότε διαβάστε το ιστορικό του ασφαλιστικού συστήματος των εργαζόμενων στη ΔΕΗ, που υφίστανται πριν από τους δημόσιους υπάλληλους τα ίδια:

Οι εργαζόμενοι στη ΔΕΗ είχαν επίσης «ασφάλιση στον εργοδότη». Το σύστημα αυτό θεσπίστηκε το 1966, όχι για να κάνουν χάρη στους εργαζόμενους, αλλά επειδή η ΔΕΗ ήθελε να χρησιμοποιήσει τις ασφαλιστικές εισφορές για τις επενδύσεις της. Εβγαλαν, λοιπόν, τους εργαζόμενους της ΔΕΗ από το ΙΚΑ και η ίδια η επιχείρηση ανέλαβε την ασφάλισή τους. Δηλαδή, κρατούσε τις ασφαλιστικές εισφορές και τις χρησιμοποιούσε ως κεφάλαιο και πλήρωνε τις παροχές (συντάξεις, περίθαλψη κ.λπ.). Ο κανονισμός ασφάλισης διαμορφώθηκε σε μια σειρά ετών, ανάλογα με την πορεία της ταξικής πάλης ανάμεσα στους εργαζόμενους και τη ΔΕΗ (το κράτος, δηλαδή). Ετσι, με τους αγώνες τους, οι εργαζόμενοι στη ΔΕΗ κατέκτησαν ένα σχετικά καλύτερο επίπεδο ασφάλισης. Αλλά και η επιχείρηση, που ήθελε κεφάλαια για τη συνεχή επέκτασή της, εξασφάλισε «ζεστό» χρήμα, γλιτώνοντας έτσι τα υπέρογκα τραπεζικά επιτόκια.

Με τον ανπασφαλιστικό νόμο Σιούφα (ν. 2084/1992) αποφασίστηκε να γίνει κάποιο «νοικοκύρεμα», ώστε το ασφαλιστικό να λειτουργεί ως ανεξάρτητος λογαριασμός και να παρακολουθούν την εξέλιξη των εσόδων και των δαπανών του. Ανέθεσαν, λοιπόν, στις εταιρίες WYATT και PRUDENTIAL να κάνουν μια αναλογιστική μελέτη, για να βρουν τι αποθεματοποίηση υπήρξε από τη λειτουργία του ασφαλιστικού συστήματος. Αυτή η μελέτη κατατέθηκε το 1995 και, μολονότι έγινε έτσι που να βολέυει τη ΔΕΗ (αυτή πλήρωνε άλλωστε), δε μπορούσε να μην αναγνωρίσει ότι από τη λειτουργία του ασφαλιστικού συστήματος σχηματίστηκαν αποθεματικά, τα οποία είναι ενσωματωμένα στην περιουσία της ΔΕΗ.

Όταν το ΠΑΣΟΚ έβαλε μπροστά την ιδιωτικοποίηση της ΔΕΗ, αυτή η περιουσία, αυτό το οιονεί ασφαλιστικό απόθεμα αποτελούσε ακάθι, όπως ακάθι αποτελούσε και το ίδιο το σύστημα της «ασφάλισης στον

εργοδότη».

Ο τότε υπουργός Ανάπτυξης Ε. Βενιζέλος έβαλε μπροστά το σχέδιο ανατροπής αυτού του ασφαλιστικού συστήματος και βρήκε πρόθυμους συνεργάτες στα πρόσωπα των συνδικαλιστών του ΠΑΣΟΚ, της ΝΔ και του ΣΥΝ. Μεσ στο κατακαλόκαιρο, Αύγουστο του 1999, έκλεισαν συμφωνία με τον Βενιζέλο, πετώντας στα σκουπίδια απόφαση πρόσφατου συνεδρίου της ΓΕΝΟΠ, που επέμενε στην «ασφάλιση στον εργοδότη». Συμφώνησαν να καταργηθεί η «ασφάλιση στον εργοδότη» και να δημιουργηθεί Ταμείο με τη μορφή ΝΠΔΔ, ο ΟΑΠ-ΔΕΗ.

Αυτό το Ταμείο, όμως, έπρεπε να έχει και μια περιουσία (αποθεματικό). Η αναλογιστική μελέτη του 1995 είχε υπολογίσει ότι αυτό το αποθεματικό στα τέλη του 1992 ξεπερνούσε το 1,5 τρισεκατομμύρια δραχμές (4,4 δισ. ευρώ). Φυσικά, η ΔΕΗ ή η κυβέρνηση δεν θα έδιναν αυτά τα λεφτά στον ΟΑΠ-ΔΕΗ. Ομως, οι εργατοπατέρες της ΓΕΝΟΠ δεν είχαν πρόβλημα να δεχτούν να γίνει Ταμείο με «πέτσιν» αποθεματικά. Ο ΟΑΠ-ΔΕΗ δεν πήρε ποτέ την περιουσία του για να τη διαχειριστεί. Απλά, το κράτος ανέλαβε... εγγυητής, ανέλαβε να καταβάλλει κάθε χρόνο τη διαφορά ανάμεσα σε έσοδα και δαπάνες του ΟΑΠ-ΔΕΗ!

Γράφαμε στην «Κόντρα» (φύλλο 135, 6.11.1999), όταν η επαίσχυντη αυτή συμφωνία πήρε τη μορφή νομοσχεδίου: «Καταργούν την ασφάλιση στον εργοδότη, που ήταν όντως μια σημαντικότητα κατάκτηση γ' αυτό το κομμάτι της εργατικής τάξης, και στη θέση της φτιάχνουν μια ασφάλιση-φάντασμα, ένα ασφαλιστικό ταμείο θνησιγενές, χωρίς αποθεματικά, που θα κρέμεται από τη θέληση της εκάστοτε κυβέρνησης, που ξέρουμε πολύ καλά πως συμπεριφέρεται έναντι των ασφαλιστικών ταμείων γενικά».

Εκτοτε έγιναν πολλά και διάφορα, που υποβάθμιζαν συνεχώς τη θέση αυτού του ταμείου-φάντασμα. Σήμερα, οχτώμισι χρόνια μετά, ήρθε η ώρα να παραδοθεί και αυτό στην Ιστορία και οι εργαζόμενοι της ΔΕΗ να επανέλθουν στο ΙΚΑ, 42 χρόνια από τότε που τους έβγαλαν απ' αυτό. Τους τάζουν και πάλι «κατοχύρωση», όμως οι πάντες γνωρίζουν ότι τα ταξίματα του κράτους είναι «τζούφια». Οι πάντες (και σίγουρα οι γραφειοκράτες συνδικαλιστές της ΓΕΝΟΠ) ξέρουν ότι πάρα πολύ σύντομα όλες οι υποχρεώσεις, που ασμένως αναλαμβάνει σήμερα το κράτος, θα αθετηθούν, όπως αθετούνται τώρα αυτές που είχαν αναληφθεί το 1999. Έχουν σκοπό να μετατρέψουν το ΙΚΑ σ' ένα τεράστιο μπλάντερ, το οποίο θα αλέσει και θα ομογενοποιήσει διαφορετικά ασφαλιστικά καθεστώτα, ώστε στο τέλος να βγει ένας πολτός, που θα συνενώνει τους πάντες στην κατώτερη δυνατή βάση.

Τα ίδια και χειρότερα θα πάθουν οι δημόσιοι υπάλληλοι, αν επιτρέψουν να καταργηθεί η σημερινή «ασφάλιση στον εργοδότη» και να δημιουργηθεί Ταμείο. Χειρότερα, γιατί αυτοί δεν θα έχουν καν την τυπική αναγνώριση ενός αποθεματικού, που είχαν οι εργαζόμενοι στη ΔΕΗ, αλλά θα ξεκινήσουν από ένα ολοστρόγγυλο μηδενικό.

■ Εργαζόμενοι στους ΟΤΑ

Τα χειρότερα έπονται

Δικαίως έχουν ξεσηκωθεί οι εργαζόμενοι στους ΟΤΑ ενάντια στο ανπασφαλιστικό έκτρωμα της κυβέρνησης. Αίτημα αιχμής του κλάδου τους είναι η αντίθεση στη διάλυση του Ταμείου Υγείας τους (ΤΥΔΚΥ) και η συγχώνυσή του στον ΟΠΑΔ (Οργανισμός Περιθάλψης Ασφαλισμένων Δημοσίου) και του επικουρικού τους Ταμείου (ΤΑΔΚΥ) το οποίο θα συγχωνευτεί στο ΤΕΑΔΥ (Ταμείο Επικουρικής Ασφάλισης Δημοσίων Υπαλλήλων).

Δικαίως καταγγέλλουν, ότι στόχος αυτής της συγχώνευσης είναι να «φαγωθούν» τα αποθεματικά που έχουν αυτά τα δυο Ταμεία, καλύπτοντας ελλείμματα του ΟΠΑΔ και του ΤΕΑΔΥ. Συγκεκριμένα, το ΤΥΔΚΥ έχει αποθεματικά 650 εκατ. ευρώ και το ΤΑΔΚΥ 610 εκατ. ευρώ.

Ομως, τα χειρότερα έπονται. Γιατί με τη δεύτερη φάση της ανπασφαλιστικής επίθεσης στο δημόσιο, τα συγκεκριμένα αποθεματικά θα εξαφανιστούν σε πολύ λιγότερο χρόνο, αφού θα χρησιμοποιηθούν για την κάλυψη των ελλειμμάτων και της κύριας ασφάλισης, η οποία θα συγκροτηθεί σε Ταμείο (σήμερα έχει τη μορφή «ασφάλισης στον εργοδότη»).

Αυτό είναι ένα παλιό σχέδιο, που για πρώτη φορά έγινε απόπειρα να υλοποιηθεί επί κυβερνήσεων Σημίτη. Το Μάη του 2003, ο τότε υπουργός Εσωτερικών Κ. Σκανδαλίδης έδωσε στην ΑΔΕΔΥ ένα non paper τεσσάρων σελίδων με τίτλο «Οργανισμός Ασφάλισης και Συ-

νταξιοδότησης Δημοσίων Υπαλλήλων». Σύμφωνα με αυτό το σχέδιο, θα συσταθεί ασφαλιστικό ταμείο, το οποίο θα έχει ως αρμοδιότητα να εισπράττει τις ασφαλιστικές εισφορές και να καταβάλλει κύρια

5. Τα ενοίκια, οι δωρεές, οι κληρονομίες, οι κληροδοσίες, οι επιχορηγήσεις, οι εισφορές νομικών ή φυσικών προσώπων κ.λπ.».

Μιλάμε για ένα Ταμείο χωρίς αποθεματικά! Τα μόνα αποθεματικά του θα είναι αυτά των υφιστάμενων επικουρικών και ταμείων πρόνοιας, τα οποία θα εξαφανιστούν σε χρόνο ρεκόρ, προκειμένου να καλυφθούν τα ελλείμματα που αναγκαστικά θα εμφανίζει ο χωρίς αποθεματικά κλάδος σύνταξης.

Και τι θα γίνει μετά; Το σχέδιο Σκανδαλίδη το έχει προβλέψει: «Σύνταξη ανά τριετία αναλογιστικών μελετών σχετικά με την πορεία των ανωτέρω αναφερομένων ασφαλιστικών-οικονομικών μεγεθών». Περιττεύει, βέβαια, να πούμε ότι από την πρώτη κιόλας τριετία θα διαπιστωθεί η «διατάραξη της οικονομικής ισορροπίας του Ταμείου» και προκειμένου να «εξασφαλιστεί η βιωσιμότητά του» θ' αρχίσει το πετσόκομμα των συντάξεων (κύριων και επικουρικών) και όλων των υπόλοιπων ασφαλιστικών παροχών.

Οι εργαζόμενοι των ΟΤΑ, λοιπόν, έχουν ένα επιπλέον λόγο να σκληρύνουν τον αγώνα τους. Αν σήμερα χάσουν το ΤΥΔΚΥ και το ΤΑΔΚΥ, αύριο θα χάσουν πολύ περισσότερα, μαζί με τους υπόλοιπους εργαζόμενους στο δημόσιο. Αν σήμερα ανασχέσουν την αντιασφαλιστική επίθεση, τότε θα δημιουργηθούν καλύτεροι όροι για την ανάσχεση και της επόμενης φάσης.

9. Προσδιορίζει και καταβάλλει την εκάστοτε ισχύουσα κατώτατη σύνταξη.

ΠΟΡΟΙ - ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗ

Στους πόρους που διαχειρίζεται ο Ο.Σ.Δ.Υ. ή η Υ.Σ.Δ.Υ. συγκαταλέγονται:

1. Οι ασφαλιστικές εισφορές των ασφαλισμένων του ήτοι α) 6,67% των ασφαλισμένων β) 13,33% του εργοδότη και γ) 10% του Κράτους.
2. Ίδια έσοδα (από παράβολα, χαρτόσημα κ.λπ.)
3. Τα έσοδα από την κινητή και ακίνητη περιουσία των υφιστάμενων σήμερα ταμείων επικουρικής ασφάλισης και πρόνοιας των δημοσίων υπαλλήλων (στα δικαιώματα και τις απαιτήσεις των οποίων υπεισέρχεται ως καθολικός διάδοχος).
4. Τα έσοδα από την εν γένει διαχείριση των κεφαλαίων του.
5. Τα ενοίκια, οι δωρεές, οι κληρονομίες, οι κληροδοσίες, οι επιχορηγήσεις, οι εισφορές νομικών ή φυσικών προσώπων κ.λπ.

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΗ ΔΙΑΡΘΡΩΣΗ

και επικουρική σύνταξη, εφάπαξ και περιθάλψη (χρηματοδοτώντας τον ΟΠΑΔ).

Οι δαπάνες αυτού του Ταμείου είναι γνωστές και δεδομένες. Ποια όμως θα είναι τα έσοδά του; Ίδού τι προέβλεπε το σχετικό άρθρο:

«Στους πόρους που διαχειρίζεται ο ΟΣΔΥ συγκαταλέγονται:

1. Οι ασφαλιστικές εισφορές των ασφαλισμένων του ήτοι α) 6,67% των ασφαλισμένων β) 13,33% του εργοδότη και γ) 10% του Κράτους.
2. Ίδια έσοδα (από παράβολα, χαρτόσημα κ.λπ.)
3. Τα έσοδα από την κινητή και ακίνητη περιουσία των υφιστάμενων σήμερα ταμείων επικουρικής ασφάλισης και πρόνοιας των δημοσίων υπαλλήλων (στα δικαιώματα και τις απαιτήσεις των οποίων υπεισέρχεται ως καθολικός διάδοχος).
4. Τα έσοδα από την εν γένει διαχείριση των κεφαλαίων του.

■ ΠΡΟΚΛΗΣΗ!

Χρυσώνουν τους δικαστές

Την ώρα που σαρώνει τα ασφαλιστικά δικαιώματα του συνόλου των εργαζόμενων, την ώρα που αυξάνει τα όρια ηλικίας των μητέρων, των εργαζόμενων στα βαρέα και ανθυγιεινά, εκείνων που δουλεύουν από την εφηβεία και καταφέρνουν να συμπληρώσουν 37 χρόνια ασφάλισης, η κυβέρνηση Καραμανλή καταθέτει στη Βουλή ένα προκλητικό νομοσχέδιο, με το οποίο χρυσώνει κάποιους δικαστές, οι οποίοι θεωρούνται ακατάλληλοι ή αδυνατούν ν' ανταποκριθούν στα καθήκοντά τους.

Ενάμιση μήνα από την ψήφιση του σχετικού νόμου (ν. 3630/23.1.08), έρχεται ο μπουναμάς.

— Δύο πλασματικός χρόνος υπηρεσίας στην κύρια

σύνταξη, χωρίς καμία εξαγορά (δηλαδή, σε βάρος του κρατικού προϋπολογισμού): 7 χρόνια για όσους έχουν από 13 έως 18 έτη πραγματικής δικαστικής υπηρεσίας. 6 χρόνια για όσους έχουν 19-25 χρόνια υπηρεσίας. 5 χρόνια για όσους έχουν 26-32 χρόνια υπηρεσίας. Υπόψη ότι φεύγοντας θα πάρουν και τον επόμενο βαθμό, για να 'ναι πιο παχυλή η σύνταξη.

— 10 χρόνια πλασματικό χρόνο ασφάλισης στο Ταμείο Νομικών (ναι, στο Ταμείο που συγχωνεύεται με άλλα!) και δικαίωμα σύνταξης ανεξάρτητα από το χρόνο ασφάλισης που έχουν στο Ταμείο! Ο πλασματικός χρόνος θα εξοφληθεί με δόσεις που θα παρακρατούνται από τη σύνταξη.

— Διπλή αναγνώριση δικηγόρικης προϋπηρεσίας 3 ετών. Δηλαδή, αυτά τα 3 χρόνια θα μετρήσουν ως συντάξιμα και για το Ταμείο Νομικών και για το Δημόσιο! Ακόμα και στο Ελεγκτικό Συνέδριο, που εξέτασε το νομοσχέδιο, υπήρξε μειοψηφία τριών δικαστών γι' αυτή την προκλητική διάταξη: «η θέσπισή του, που προβλέπει παράλληλη ασφάλιση, δεν συνάδει στο εν γένει Συνταξιοδοτικό Δίκαιο και διασπάται ο κανόνας αυτού που απαγορεύει η ίδια υπηρεσία να είναι διττά συντάξιμη».

— Πλασματικό χρόνο ασφάλισης (όπως ακριβώς και για την κύρια σύνταξη) στο ΤΕΑΔΥ (επικουρική σύνταξη) και στο Ταμείο Πρόνοιας (εφάπαξ). Και από τα

δυο αυτά Ταμεία θα πάρουν παροχές, ανεξάρτητα από τα χρόνια που θα έχουν συμπληρώσει. Με τη διαφορά ότι θα εξαγοράσουν τον πλασματικό χρόνο (ενώ στην κύρια σύνταξη θα τον πάρουν δωρεάν). Η εξαγορά θα είναι με ισόποση μείωση στο εφάπαξ και με δόσεις που θα αφαιρούνται από την επικουρική σύνταξη.

Σημειολογία με νόημα: στο ίδιο νομοσχέδιο η κυβέρνηση έβαλε και την κάλπικη τροπολογία για την «ένταξη» στα ΒΑΕ ορισμένων ειδικοτήτων των ΟΤΑ. Μ' αυτή τη ρύθμιση οι εργαζόμενοι (οδοκαθαριστές, οικοδόμοι, μαρμαράδες κ.ά.) υποχρεώνονται να πληρώσουν βαρύτατο επαγγελματικό για τα χρόνια που θ' αναγνωρίσουν.

Ο Βύρων τώρα δικαιώνεται! «Στρατιωτάκια ακούνητα» αυτή τη φορά τα ΜΑΤ, έτρωγαν στη μάπα το σκουπίδαρι που τους πέταγαν οι εργαζόμενοι στους ΟΤΑ και ούτε κλομπ δεν τόλμησαν να βγάλουν. Με τις ασπίδες κοίταγαν να προφυλαχτούν και κάπου-κάπου έρχταν καμιά κλοτσιά (αλλά έτρωγαν δέκα). Δε σκέφτηκαν καν να απομακρύνουν μια μεταλλική πινακίδα που οριοθετούσε το πάρκινγκ έξω από το υπουργείο. Τρεις φορές την έφαγαν στη μάπα. Οι εντολές, βλέπετε, ήταν αυστηρές: μη χτυπάτε, μη προκαλείτε, μη ρίχνετε χημικά, γιατί θα τους εξαγριώσουμε περισσότερο (οι φοιτητές θα πληρώσουν τα σπασμένα, στην επόμενη κινητοποίησή τους).

Την ίδια μέρα, η κυβέρνηση έκανε την έοχαστη κίνηση αντιπερισπασμού, καταθέτοντας με τη μορφή τροπολογίας τη χρονίζουσα εδώ και μήνες ρύθμιση για την «ένταξη» στα ΒΑΕ. Μια ρύθμιση που είναι ίδια κι απαράλλαχτη με παλιότερη ρύθμιση του ΓΙΑΣΟΚ (ν. 2703/1999) και η οποία θα μείνει ανενεργή, όπως και η παλιότερη. Διότι, εκτός του ότι εξαιρεί ειδικότητες που στον ιδιωτικό τομέα ανήκουν στα ΒΑΕ, εκτός του ότι επιβάλλει υψηλότατο επαγγελματικό και υποχρέωση εξαγοράς των προηγούμενων χρόνων (παραβιάζοντας έτσι την πάγια ασφαλιστική πρακτική δεκαετιών), θεσπίζει ένα συνταξιοδοτικό καθεστώς ασύμφορο για τους εργαζόμενους στους ΟΤΑ, αφού εκείνοι που θα επιλέξουν να βγουν στη σύνταξη στα 53-58 (γυναίκες-άνδρες) θα πρέπει να συμβιβαστούν με σημαντικά μειωμένη σύνταξη.

Η κυβέρνηση δημαγωγεί και προσπαθεί να αποπροσανατολίσει εκ του ασφαλούς, γιατί αυτή η ρύθμιση έχει τη σύμφωνη γνώμη και της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας της ΠΟΕ-ΟΤΑ, που για μια ακόμη φορά λειτουργήσε σαν δεκανίκι του κράτους.

■ Ανοιχτή Συνέλευση Εργαζομένων-Ανέργων για το Ασφαλιστικό

Οχι στη νέα αντι-ασφαλιστική ανατροπή Κοινωνική Ασφάλιση για όλους Να πληρώσουν καπιταλιστές και κράτος

Τους χώρους εργασίας οργανώνουν και πάλι τα μέλη της Ανοιχτής Συνέλευσης Εργαζομένων-Ανέργων για το Ασφαλιστικό. Με μια τετρασελιδή προκήρυξη στα χέρια ενημερώνουν τους εργαζόμενους για το περιεχόμενο του νέου αντιασφαλιστικού εκτρώματος, προβάλλουν τις ταξικές ασφαλιστικές διεκδικήσεις και καλούν σε αγώνα για να μην περάσει το αντιασφαλιστικό νομοσχέδιο και ν' ανοίξει ο δρόμος για κοινωνικοασφαλιστικές κατακτήσεις σύμφωνα με τις εργατικές ανάγκες.

«Να πάρουμε την υπόθεση στα χέρια μας – Να οργανωθούμε στους χώρους δουλειάς – Μέτωπο ενάντια στους καπιταλιστές και το κράτος τους – Καμιά εμπιστοσύνη στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία – Όλοι στον αγώνα. Όλοι στις απεργίες – Το νομοσχέδιο δε θα περάσει». Αυτό είναι το μήνυμα που στέλνει στους εργαζόμενους η Ανοιχτή Συνέλευση. «Ας κάνουμε πράξη την εργατική αλληλεγγύη. Για να μην περάσει η επίθεση χρειάζεται αγω-

1. Κανένα εργαζόμενο να μην πληρώσει το ΙΚΑ.
2. Όλοι οι άνεργοι να πληρώσουν το ΙΚΑ.
3. Διακοπή της εισφοράς των ΒΑΕ. Κοινωνική Ασφάλιση για όλους.
4. Διακοπή της εισφοράς των ΟΤΑ. Κοινωνική Ασφάλιση για όλους.
5. Διακοπή της εισφοράς των ΟΤΑ. Κοινωνική Ασφάλιση για όλους.

ΠΑΝΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ
Τετάρτη 19 Μάρτη

ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ - ΑΝΕΡΓΩΝ ΓΙΑ ΤΟ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟ

νιστικό-απεργιακό μέτωπο... Να κατέβουν οι διακόπτες, να μείνουν τα σκουπίδια στους δρόμους...».

■ Παράσταση στο ΙΚΑ

Την περασμένη Πέμπτη, μέλη της Ανοιχτής Συνέλευσης και της Πρωτοβουλίας Πρωτοβάντων Σωματείων έκαναν παράσταση στο κτίριο της Διοίκησης του ΙΚΑ. Δεκάδες εργαζόμενοι συγκεντρώθηκαν εκεί από το πρωί, διένειμαν προκηρύξεις στους εργαζόμενους και κατέθεσαν υπόμνημα στη γραμμα-

τεία του διοικητή. Αργότερα, αντιπροσωπεία συναντήθηκε με το διοικητή του ΙΚΑ και του έθεσε μια σειρά ζητήματα, όπως η ανασφάλιστη εργασία, η εκτεταμένη εισφοροδιαφυγή και η απουσία ελέγχων, ο νέος τρόπος υπολογισμού των ενοσήμων στην οικοδομή που θα δώσει φτερά στην εισφοροδιαφυγή κ.ά. Οι απαντήσεις του διοικητή ήταν στο γνωστό μοτίβο των τεχνοκρατών-πολιτικών.

Η κυβέρνηση προκαλεί, η εργατοπατερία... χτενίζεται

Μέχρι τα τέλη της επόμενης εβδομάδας σκοπεύει η κυβέρνηση να ολοκληρώσει την ψήφιση του αντιασφαλιστικού νομοσχεδίου. Με κοινοβουλευτικές διαδικασίες - παρωδία, με μια υπουργό που παλινδρομεί ανάμεσα στο γελοίο και το γκροτέσκο (αρκεί να σημειώσουμε ότι ξεκίνησε την ομιλία της δηλώνοντας ότι αισθάνεται «πάρα πολύ ευτυχής και ιδιαίτερη τιμή, που αυτή η κυβέρνηση τόλμησε να φέρει αυτό το ασφαλιστικό νομοσχέδιο») και με μια συνδικαλιστική γραφειοκρατία που πήρε κανονικότητα μέρος σ' αυτή την παρωδία, ο Καραμανλής περιμένει να περάσουν μερικές μέρες απεργιών και μετά όλα να γυρίσουν στην κανονικότητα, αφού η συνδικαλιστική γραφειοκρατία ξαναστέλνει το μήνυμα πως «ψηφισμένος νόμος δεν ανατρέπεται με αγώνες».

Στα όσα λέει η Πετραλιά δεν αξίζει τον κόπο να απαντήσουμε. Τι να πεις σε μια υπουργό που δηλώνει ότι «δεν μεταβάλλεται το ύψος των συντάξεων, το σχέδιο νόμου δεν πραγματεύεται τον τρόπο υπολογισμού των συντάξεων», όταν υπάρχει ολόκληρο άρθρο για τον περιορισμό των επικουρικών συντάξεων στο 20%; Τι να πεις όταν δηλώνει ότι «η φιλοσοφία αυτού του νόμου είναι η κοινωνική αλληλεγγύη, είναι η δικαιοσύνη»; Τι να πεις όταν την ακούς να λέει ότι «οι παροχές είναι προς τα πάνω, όχι προς τα κάτω»; Αυτή είναι αποφασισμένη να τη φτύνει και να λέει ότι ψιχαλίζει. Σημασία, λοιπόν, έχει να σταθούμε στην τακτική της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, που για μια φορά ακόμη φέρεται με απόλυτη υπευθυνότητα έναντι του συστήματος (και όχι έναντι των εργαζόμενων, βέβαια).

Ποια ήταν τα πρώτα λόγια του προέδρου της ΓΣΕΕ Γ. Παναγόπουλου στην κοινοβουλευτική επιτροπή; Οτι αυτό που γίνεται δεν είναι διάλογος, αλλά η ΓΣΕΕ τιμά τη Βουλή και γ' αυτό πήρε μέρος! Καταλαβαίνετε τώρα πόσο... τρόμο νιώθει ο Καραμανλής από τις συνδικαλιστές αυτοί από τις απεργιακές εξέδρες. Φυσικά, μέσα στη Βουλή δεν είχαμε κορόνες. Δεν ταιριάζει σ' ένα... θεσμό, όπως είναι ο πρόεδρος της ΓΣΕΕ, να λέει ότι οι εργαζόμενοι θα καταργήσουν το νόμο. Αλλωστε, δεν έχει καν τέτοια αντίληψη η συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Δεν έχει καν

την αντίληψη ότι οι εργαζόμενοι δικαιούνται πλήρη ασφάλιση. Έχει την αντίληψη της διαχείρισης της Ασφάλισης «στο πλαίσιο της εθνικής οικονομίας». Ίδου η τοποθέτηση Παναγόπουλου:

«Εμείς έχουμε την άποψη ότι το ασφαλιστικό προφανώς έχει πρόβλημα. Είναι πάντα μια ανοιχτή πληγή που πρέπει να την επουλώνουμε σιγά-σιγά και ως εκ τούτου δε μας βρίσκει σύμφωνους η άποψη που λέει "να λύσουμε το ασφαλιστικό". Δεν είναι Γόρδιος Δεσμός να το κόψουμε, χρειάζεται διαρκής παρακολούθηση και διαρκής υποστήριξη».

Μετά απ' αυτή την επί της αρχής τοποθέτηση, απολύτως λογικά ακολούθησε η επόμενη: «Εμείς δεν είμαστε εναντίον των ενοποιήσεων. Το αντίθετο, έχουμε συνομιλήσει ενοποιήσεις. Γιατί όμως δεν έγιναν οι ενοποιήσεις που προέβλεπε ο νόμος Ρέππια για τα ειδικά ταμεία; Γιατί δεν έγιναν με τους όρους και προϋποθέσεις που ήθελαν αναλογιστικές μελέτες, ει-

δικές οικονομικές μελέτες...».

Στο τέλος, υπερασπίστηκε με απροκάλυπτο τρόπο το νόμο Ρέππια! Το νόμο που -εκτός των άλλων- έβαλε το ΙΚΑ στην τροχιά της χρεοκοπίας, σβήνοντας όλα τα κλεμμένα επί δεκαετίες και βάζοντας στη θέση τους μια ετήσια κρατική επιχορήγηση ίση με το 1% του ΑΕΠ. Χτυπούσε παλαμάκια τότε η συνδικαλιστική γραφειοκρατία στους Ρέππια-Χριστοδουλάκη που παραμύθιαζαν τους εργαζόμενους ότι έλυσαν το χρηματοδοτικό πρόβλημα του ΙΚΑ μέχρι το 1932. Και μετά, μέσα σε τρία χρόνια, «ανακάλυψαν» ότι το 1% δεν φτάνει, αλλά χρειάζεται 2,4%!

Εκεί, όμως, που η πρόκληση ξεπέρασε κάθε προηγούμενο ήταν με την παρουσία του γενικού γραμματέα της ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ Ε. Μπουζούλα. Όπως ανακοίνωσε ο πρόεδρος της επιτροπής, ήταν εκεί ο πρόεδρος, αλλά έφυγε (!) και έτσι έδωσε το λόγο στο γραμματέα. Ο οποίος, πέταξε στα σκουπίδια το αίτημα δεκάδων χιλιάδων εργαζόμενων για μη συγχώνευση του ΟΑΠΓ-ΔΕΗ στο ΙΚΑ και άρχισε να κάνει επιπονησμούς παρατηρήσεις στις διάφορες διατάξεις του νομοσχεδίου!!! Πανέντοιμη η Πετραλιά, απάντησε σε όλες τις παρατηρήσεις, είπε τις μπούρδες της και διεξήχθη μεταξύ τους ένας... δημιουργικός διάλογος!

Ολόκληρο το απόγευμα της Πέμπτης προσπαθήσαμε να κάνουμε επικοινωνία με τον πρόεδρο της ΓΕΝΟΠ Ν. Φωτόπουλο, για να τον ρωτήσουμε αν αυτά που είπε ο ΔΑΚίτης απηχούν τις απόψεις της Ομοσπονδίας ή τις απόψεις της ΔΑΚΕ και τι έχουν σκοπό να κάνουν. Η γραμματέας απαντούσε ότι έλειπε στο συνέδριο του ΠΙΑΣΟΚ και θα επέστρεφε αργά το βράδυ. Ετσι, μέχρι την ώρα που έκλεισε η ύλη επίσημη απάντηση δεν είχαμε. Είναι φανερό, ότι γίνεται παζάρι. Δε θέλουν σκληρό και παρατεταμένο αγώνα (γ' αυτό και τα αλιβερίσια με την κυβέρνηση για τον όγκο της παραγωγής ηλεκτρικού ρεύματος), δεν έχουν καμιά όρεξη για εργατική νίκη και θέλουν δυο-τρεις φραστικές «διαβεβαιώσεις» (σαν αυτές που είχαν πάρει από το Βενιζέλο το 1999), για να κηρύξουν τη λήξη αμέσως μετά την ψήφιση του νόμου. Για να μην έχει πρόβλημα και η ΓΣΕΕ.

Είπε, μιλώντας στην επιτροπή της Βουλής, ο πρόεδρος της ομοσπονδίας των εργαζόμενων στα ασφαλιστικά ταμεία Γ. Κουτρουμάνης: «Αναφέρεται από την πλευρά της κυβέρνησης ότι θα έχουμε περιορισμό κατά 1,5 δισ. ευρώ των λειτουργικών δαπανών από τις ενοποιήσεις. Να σημειώσω ότι 965 εκατ. ευρώ είναι το λειτουργικό κόστος του συνόλου των ασφαλιστικών ταμείων και απ' αυτά, μάλιστα, το 80% είναι των τριών μεγάλων (ΙΚΑ, ΟΑΕΕ και ΟΓΑ). Από αυτό προκύπτει το 1,5 δισ. ευρώ που θα εξοικονομηθεί μέσα από την ενοποίηση».

Μούγκα η Χάνει Πάλι-Πετραλιά. Μούγκα και οι λαλίστατοι κυβερνητικοί βουλευτές. Ενα από τα μεγάλα ψέματα της προπαγάνδας τους αποκαλύφθηκε κι αυτοί το βούλωσαν, αφήνοντας στα παταγαλάκια τους να συνεχίσουν τη βρόμικη προπαγάνδα. Τι σημαίνει αυτή η σιωπή τους; Μια ακόμη επιβεβαίωση του ότι οι ενοποιήσεις των Ταμείων δε γίνονται για να επιτευχθούν «οικονομίες κλίμακας», αλλά για να μπορέσουν στη συνέχεια να προωθήσουν την ενοποίηση των ασφαλιστικών παροχών προς τα κάτω.

■ ΠΑΣΟΚ

Εκπαίδευση υποταγμένη στην αγορά

Ο Γιωργάκης επιβεβαιώνει το χαρακτηρισμό του «πρωτοπόρου» (βεβαίως σε αντιδραστική κατεύθυνση) στα θέματα της εκπαίδευσης, που του απέδωσε η ΝΔ. Το πρόγραμμα του ΠΑΣΟΚ για την Πρωτοβάθμια και Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση, που αναλύθηκε και στη συνέντευξη Τύπου που παραχώρησαν η Άννα Διαμαντοπούλου (υπεύθυνη του Τομέα Παιδείας του Πολιτικού Συντονιστικού Οργάνου του ΠΑΣΟΚ) και ο Κώστας Καρτάλης (αναπληρωτής εισηγητής ΚΤΕ Παιδείας), περιγράφει ένα σχολείο που προσφέρει «σύγχρονες γνώσεις και δεξιότητες», προσαρμοσμένες «στη νέα εποχή με τις νέες απαιτήσεις, όπου οι γνώσεις απαξιώνονται γρήγορα, η οργάνωση της εργασίας αλλάζει και η μάθηση γίνεται διαδικασία ολοκληρωμένη της ζωής», ένα σχολείο που «επενδύει» και στην «επιχειρηματική πρωτοβουλία και απασχόληση κάθε ατόμου».

Πόσο πιο καθαρά να το πει το ΠΑΣΟΚ πως επιθυμεί ένα σχολείο στην υπηρεσία του κεφαλαίου; Που προσφέρει στοιχειώδεις γνώσεις και καλλιεργεί τις πλέον απαραίτητες δεξιότητες (με προτεραιότητα στην πληροφορική και τις νέες τεχνολογίες και την εκμάθηση ξένης γλώσσας), που επιτάσσουν οι ανάγκες της καπιταλιστικής αγοράς. Γνώσεις και δεξιότητες «ευελικές» και φθηνές, που γρήγορα αποχτιούνται και γρήγορα χάνονται (το γνωστό τροπάριο της δια βίου μάθησης)

και αποτελούν τα εφόδια για τη «νέα εποχή» (την εποχή δηλαδή της βαρβαρότητας του καπιταλισμού), όπου η «οργάνωση της εργασίας αλλάζει», όπου δηλαδή το προνόμιο της μέγιστης κερδοφορίας του κεφαλαίου σαφώνει και οι εργασιακές σχέσεις έχουν γίνει λάσπη και τα εργατικά δικαιώματα σχεδόν ανύπαρκτα. Πουθενά δε γίνεται η παραμικρή αναφορά στη μόρφωση, στην ολόπλευρη ανάπτυξη της προσωπικότητας, κάτι που έστω για τα μάτια υπήρχε και υπάρχει στα αναλυτικά προγράμματα των εκπαιδευτικών βαθμίδων. Αντίθετα, γίνεται λόγος για προσαρμογή στα ευρωπαϊκά δεδομένα και στα κριτήρια του ΟΟΣΑ, στη λίστα απόδοσης του οποίου φιλοδοξεί το ΠΑΣΟΚ, στο τέλος της πρώτης κυβερνητικής του τετραετίας, να ανεβάσει κατά πέντε θέσεις τους έλλογους μαθητές.

Το ΠΑΣΟΚ, στο πρόγραμμά του κάνει λόγο για ένα εκπαιδευτικό σύστημα «απελευθερωμένο από τα δεσμά του κρατισμού». Κοινοτομία, το κράτος απαλλάσσεται από την υποχρέωση του να παρέχει δημόσια, δωρεάν Παιδεία σε όλα τα παιδιά. Τα «αποκεντρωμένα» σχολεία περνούν στις «τοπικές κοινωνίες» και σ' αυτά έχουν «εξχωριστό ρόλο και συμμετοχή οι περιφερειακοί και τοπικοί φορείς και οι γονείς». Μέσα, λοιπόν, από την απάτη της «αποκεντρωσης», συρρικνώνονται οι λεγόμενες κοινωνικές δαπάνες και το κράτος απαλ-

λάσσεται σταδιακά από αυτές. Τα πρόσθετα βάρη φορτώνονται στις πλάτες των γονιών και των πολιτών, που καλούνται με πρόσθετα τέλη και εισφορές, που θα επιβάλλουν οι νομαρχιακές αυτοδιοικήσεις, να πληρώσουν το «μάρμαρο». Στο σημείο αυτό, το ΠΑΣΟΚ επαναλαμβάνει αυτό που το ίδιο ψήφισε, όταν ήταν κυβέρνηση και ο Γιωργάκης υπουργός Παιδείας, το 1994. Είναι οι περίφημοι νόμοι της «αποκεντρωσης» (νόμοι 2218 και 2240), εναντίον των οποίων τότε είχε ξεσηκωθεί η εκπαίδευση. Το αντί όμως του αρχηγού δεν ιδρώνει, όπως δεν ιδρώνει και για την κατάργηση του άρθρου 16, αποδεικνύοντας ότι αυτός και το κόμμα του είναι σταθερά προσηλωμένοι στις αντιδραστικές αλλαγές και αφιονισμένοι με αυτές. Το πρόγραμμα θεωρεί, πως στο πλαίσιο του «αποκεντρωμένου σχολείου» δεν έχει θέση το «ασφυκτικό αναλυτικό πρόγραμμα». Κρατά μόνο ένα «εθνικό πλαίσιο προγράμματος», προφανώς για να υλοποιούνται οι κεντρικά καθορισμένοι στόχοι της εκπαίδευσης στον καπιταλισμό, προσαρμοσμένοι στα σημερινά τους στις τρέχουσες ανάγκες της αγοράς (το ΠΑΣΟΚ, ως γνήσιο κόμμα του κεφαλαίου γνωρίζει πως ο πυρήνας της παρεχόμενης εκπαίδευσης είναι αδιαπραγμάτευτος) και από κει και πέρα δίνεται η δυνατότητα στις «τοπικές κοινωνίες» να επεμβαίνουν σε επιμέρους πλευρές των αναλυτικών προγραμμά-

των. Εδώ έχουν λόγο οι «περιφερειακοί και τοπικοί φορείς», δηλαδή οι τοπικές επιχειρήσεις, ιδιώτες και τα ρέστα, οι οποίοι θα επιδιώκουν μέσα από τα σχολεία της περιοχής τους να εξυπηρετούνται καλύτερα οι δικές τους ιδιαίτερες ανάγκες. Η απόλυτη υποταγή των σχολείων στην αγορά και η κατηγοριοποίησή τους είναι τα προφανέστατα αποτελέσματα αυτής της πολιτικής.

Σ' αυτό το πλαίσιο έχουν απαραίτητη θέση η αξιολόγηση των εκπαιδευτικών, που επαναλαμβάνεται μονότονα σε πολλά σημεία, μέσω της οποίας θα επιβληθεί η απαραίτητη σιγή νεκροταφείου, η υποταγή και η χειραγώγηση και η οποία συνδέεται καθάρτα με την οποιαδήποτε μισθολογική τους αύξηση και βεβαίως η φειδωλή χρηματοδότηση. Είναι χαρακτηριστικό ότι το ΠΑΣΟΚ είναι πολύ προσεκτικό στις διατυπώσεις του, κάνοντας λόγο για σταδιακή αύξηση των δαπανών μέχρι το 5% του ΑΕΠ.

Διατηρείται επίσης η πολυδιάσπαση της Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης. Το Τεχνολογικό Λύκειο θα είναι και πάλι η χωματερή για τα παιδιά των φτωχών λαϊκών οικογενειών, όσα λουστραρίσματα κι αν του γίνουν.

Το ΠΑΣΟΚ ευαγγελίζεται και την αλλαγή του εξεταστικού συστήματος για την εισαγωγή στα ΑΕΙ-ΤΕΙ. Επαναφέρει το Εθνικό Απολυτήριο, πρόταση που είχε κάνει και πάλι ο Γιωργάκης το 1995, ως υπουργός Παιδείας. Υποστηρίζει δηλαδή

ένα σύστημα εισαγωγής πολύ σκληρό, που στόχο έχει να περιορίσει την πρόσβαση στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, που δε θα περιορίσει στο ελάχιστο τη μάλιστα των φροντιστηρίων και ούτε θα βοηθήσει στη λύτρωση του Λυκείου από το ρόλο του προθάλαμου των Πανεπιστημίων. Σύμφωνα με το πρόγραμμα και με τα όσα είπαν διευκρινιστικά τα στελέχη του ΠΑΣΟΚ στη συνέντευξή τους, θα υπάρχουν εξετάσεις και στη Β' και στη Γ' Λυκείου. Τα αποτελέσματα θα σταθμίζονται από τα ίδια τα ΑΕΙ, τα οποία θα θέτουν συντελεστές στα μαθήματα που κρίνουν αναγκαία για την πρόσβαση σε αυτά και που μπορεί να διαφέρουν από σχολή σε σχολή. Οι υποψήφιοι θα εισάγονται σε Σχολή ή στο Πανεπιστήμιο και όχι στο Τμήμα. Θυμίζουμε ότι η παλιά πρόταση του Γιωργάκη για το Εθνικό Απολυτήριο προέβλεπε εξετάσεις στη Γ' Λυκείου σε σεβαστό αριθμό μαθημάτων (κορμού και επιλογής) και διαγνωστικά τεστ στην Α' και Β' Λυκείου. Οι Πασόκοι διευκρίνισαν ότι η πρόταση θα τεθεί «σε δημόσιο διάλογο», στη διάρκεια του οποίου θα δοθούν εναλλακτικά συστήματα πρόσβασης, τα οποία όμως θα «διασφαλίζουν τις παραπάνω προϋποθέσεις», δηλαδή θα χτυπούν δραστικά την τάση της ελληνικής εργαζόμενης κοινωνίας για πανεπιστημιακή μόρφωση και θα εντατικοποιούν το Λύκειο.

Γιούλα Γκεσούλη

■ Ο Πρότυπος Εσωτερικός Κανονισμός των ΑΕΙ καταλύει το άσυλο

Την κατάργηση του ασύλου μέσα από την εφαρμογή των εσωτερικών κανονισμών των ιδρυμάτων, την αναλύσαμε διεξοδικά στο προηγούμενο φύλλο. Όσα αναφέρουμε εδώ λέγονται προς επίρρωση των ισχυρισμών μας. Κάθε μαχητική απεργία διάρκειας του εκπαιδευτικού προσωπικού, κάθε κατάληψη, κάθε δυναμική φοιτητική παρέμβαση, που θα ματαιώνει πράξεις και αποφάσεις των οργάνων διοίκησης για την εφαρμογή του αντιδραστικού νόμου-πλαίσου ή άλλων αποφάσεων στο μέλλον, μπορούν να αποτελέσουν αιτία κατάργησης του πανεπιστημιακού ασύλου και δίωξης των αγωνιστών φοιτητών και πανεπιστημιακών.

Σε συνέντευξή του στον «Flash 96», ο Στυλιανίδης, έδωσε μεγάλη έμφαση στο μέτρο της εφαρμογής των Πειθαρχικών Συμβουλίων για διδάσκοντες και διδασκόμενους στις «περιπτώσεις που δε σέβονται το πανεπιστημιακό ήθος ή προβαίνουν σε συμπεριφορές οι οποίες καταλύουν στην πράξη ακόμη και την ίδια την εφαρμογή της δημοκρατικής διαδικασίας».

Ερωτηθείς δε από το δημοσιογράφο αν αυτό έχει να κάνει με το ζήτημα του ασύλου έδωσε την εξής χαρακτηριστική απάντηση:

«Απολύτως. Θεωρώ ότι είναι ντροπή για τη δημοκρατία και για το άσυλο, μικρές ομάδες ακραίων ανθρώπων, που δεν εκπροσωπούν κοινωνικές ή φοιτητικές πλειοψηφίες να μπαίνουν και να καταλύουν τη δημοκρατία στην πράξη». Και συνέχισε «δίνεται από τους εσωτερικούς κανονισμούς η δυνατότητα στις Πρυτανικές Αρχές να αναλάβουν την ευθύνη που τους αντιστοιχεί. Η πολιτεία έπραξε το καθήκον της. Τώρα πρέπει και αυτοί οι ακαδημαϊκοί μας να έρθουν στο ύψος των περιστάσεων, να χρησιμοποιήσουν αυτά τα εργαλεία και να επιβάλλουν τη δημοκρατία στην πράξη».

Στην ίδια συνέντευξη, ο υπουργός Παιδείας, προδιέγραψε μακροπρόθεσμα και το δεύτερο κύκλο των «μεταρρυθμίσεων» στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, όπου στόχος θα είναι να δυναμωθεί «η προσβασιμότητα και η κινητικότητα, καθώς επίσης και η εξωστρέφεια των Ανωτάτων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων». Τι εννοεί με αυτό, ο Στυλιανίδης, το έκανε στη συνέχεια λιανά λέγοντας: «Πιστεύω ότι σε όλους που σπουδάζουν σήμερα σε ΙΕΚ ή σε άλλες δομές κ.λ.π. θα πρέπει να δώσουμε μια ανοικτή προοπτική, εφόσον το επιθυμούν, ακόμη και σε προχωρημένη ηλικία να μπορούν να συμμετέχουν σε τριτοβάθμιες σχολές».

Κοινοτομία, ο υπουργός περιέγραψε μια ακόμη κατεύθυνση της Μπολόνια, σύμφωνα με την οποία οι πιστωτικές μονάδες, με τις οποίες είναι δομημένες οι σπουδές (αυτό προβλέπεται και από το νόμο πλαίσιο και από τον πρότυπο εσωτερικό κανονισμό), συλλέγονται και από δομές εκτός των τυπικών δομών εκπαίδευσης. Όλα αυτά είναι ηλίθιο φαεινότερον ότι θα φέρουν την υποβάθμιση των πανεπιστημιακών σπουδών. Τα τεκταινόμενα με τα Κέντρα Ελευθέρων Σπουδών είναι μια πλευρά αυτής της πολιτικής.

Κίνημα και γραφειοκρατία

Πόνος, μεγάλος πόνος για τη φοιτητική παράταξη του Περισού. Μούσκεψε από τα δάκρυα το χαρτί του «Ριζοσπάστη» (12.3.08). «Δεν κατέληξε σε απόφαση ούτε η χτεσινή (τέταρτη συνεχόμενη) συνάντηση, του απερχόμενου ΚΣ της ΕΦΕΕ, για την οριστικοποίηση της ημερομηνίας των φοιτητικών εκλογών». Μολονότι «η Πανσπουδαστική ΚΣ κατέθεσε πρόταση για εκλογές στις 9 Απρίλη», «η παράταξη των ΕΑΑΚ ανέλαβε ρόλο διάλυσης της συνάντησης με σκοπό να μην καταλήξει σε ημερομηνία».

Δε γνωρίζουμε τα γεγονότα που έλαβαν χώρα κατά τη σύναξη αυτή, ούτε ενδιαφεροθήκαμε να τα πληροφορηθούμε. Το σκεπτικό της

παράταξης του Περισού μας ενδιαφέρει. Ενα σκεπτικό κυριολεκτικά ανατριχιαστικό, βάσει του οποίου οι όποιες γραφειοκρατικές δομές είναι ανώτερες από το ίδιο το κίνημα.

Ρωτάει η εφημερίδα: «Ποιον βολεύει η κατάσταση αυτή στους συλλόγους και στο φοιτητικό κίνημα, όπου μια παράταξη, με βάση τους σχεδιασμούς και πιθανά τις επαφές της, μπορεί να μπλοκάρει τη λειτουργία 200 συλλόγων στα πανεπιστήμια και 72 συλλόγων στα ΤΕΙ; Την περίοδο αυτή που προχωράει η επίθεση στα δικαιώματα των εργαζομένων και των νέων ποιων βολεύει να μη γίνουν οι εκλογές; Ποιον βολεύουν οι φοιτητικές εκλογές κατόπιν εορ-

τής, ανάμεσα στο αρνί του Πάσχα και τις καλοκαιρινές διακοπές».

Ρωτάμε και μες με τη σειρά μας: η λειτουργία του φοιτητικού κινήματος εξαρτάται από τις όποιες εκλογές; Μήπως μπορούν να μας πουν αν τα ΔΣ των συλλόγων έπαιξαν κανένα ρόλο στα δυο μεγάλα κύματα των καταλήψεων-κινητοποιήσεων το 2006-7; Αν είχαν διαμορφωθεί οι όροι για ένα νέο κύμα φοιτητικών κινητοποιήσεων, θα έπαιζε κανέναν ανασταλτικό ρόλο η αναβολή ή και η ματαιώση ακόμη των εκλογών;

Όσοι είχαν ή έχουν την παραμικρή επαφή με το φοιτητικό κίνημα γνωρίζουν πολύ καλά ότι ειδικά σ' αυτό το κοινωνικό κίνημα οι γραφειοκρατικές δομές δεν παί-

ζουν κανένα ρόλο. ΕΦΕΕ δεν υπάρχει εδώ και πολλά χρόνια. Πανσπουδαστικά συνέδρια δεν γίνονται. Τα ΔΣ των συλλόγων είναι απλώς διεκπεραιωτές διαδικασιών ρουτίνας. Όταν υπάρχει ζωή και κίνημα, οι αποφάσεις παίρνονται από τις γενικές συνελεύσεις και εκτελούνται από ανοιχτές επιτροπές κατάληψης.

Αυτά, όμως, είναι φιλά γραμμάτια για τον Περισού και τη νεολαία του, που συμπεριφέρεται σαν... γεραλαία. Οι αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες είναι γι' αυτούς όχι απλά ξένες, αλλά εχθρικές. Μόνο οι γραφειοκρατικές δομές και η εκπροσώπησή τους σ' αυτές τους ενδιαφέρουν. Μάλιστα, όσο πιο γραφειοκρατικές τόσο καλύτερα.

ΑΝΤΙΚΥΝΩΝΙΚΑ

Τέλειωσε το συντεταγμένο καρναβάλι κι επιστρέψαμε στο ασύνταχτο της καθημερινότητας. Κατέβηκαν οι χαρταετοί κι όπου να 'ναι ανεβαίνει το ασφαλιστικό, συνοδευόμενο από αποκριτικές πιστολιές στάσεων εργασίας και περιπάτων εν οδοίς τε και ρύμαις. Και ήδη βρισκόμαστε λείε στην... σαρακοστή που κρατάει 48 ημέρες (στρογγυλοποιήθηκε λεκτικά προς τα κάτω, μάλλον για οφειλή για να περάσει). Και ήδη βρισκόμαστε λείε στην... σαρακοστή που κρατάει 48 ημέρες (στρογγυλοποιήθηκε λεκτικά προς τα κάτω, μάλλον για οφειλή για να περάσει).

Μας τα τσίπρηξαν πια! Εντάξει, αντιληφθήκαμε ότι τα επί τοις εκα-

τό νούμερα του Αλέξη έχουν ευθυγραμμιστεί με τις θερμοκρασίες της χώρας: Το νέο παρεχόμενο ίνδαλμα ξεκίνησε με 5 βαθμούς το χειμώνα, πήγε στους 14 με 18 τώρα που είναι Μάρτης (φυσιολογικές τιμές για την εποχή) κι αν όλα πάνε καλά θα πιάσει 42 υπό σκιάν το καλοκαίρι (ποιο πυρετό ρε;). ΟΚ, και το φθινόπωρο ξαναπέφτει στους 10. Και τι να κάνουμε τώρα, να σκίσουμε τα σουτιέν μας; Να όμως που και οι κρούοι Σουηδοί (σου ηδύ), έχουν το δηλικό Τσίπρα: Το δρόμο άνοιξε η Γκούντρον Σίμαν, με τα τατού της, τον αλκοολισμό της και τη φεμινιστική δράση της. Και τώρα ξεψιδήσε η 38χρονη Ζοζεφίνη Μπρινκ, με τα κοντά μαλλάκια της, τις σέξι εμφανίσεις στο φεστιβάλ Pride της Στοκχόλμης -τι μανία κι αυτή του... χώρου με τα φεστιβάλ και τα πολύχρωμα πανηγύρια!-, τα στενά τζιν, τα τατού της και τη συμμετοχή -σαξόφωνο παίζει- στο γυναικείο γκρουπ Vagina Grande (μεγάλο αιδούο θα πει αυτό! Θα μπορούσαν πιο σύντομα να το πουν Greece, θα μπορούσε να εκληφθεί και ως άνοιγμα προς τον υπανάπτυκτο ευρωπαϊκό νότο). Α, ρε κομπανιέρους εκ του Περισσού και παιδιά της Τρικούπη, το χάνουμε το τρένο...

«Γουρούνια, κότες και λαγοί, όλα τα καθάρματα δουλεύουνε μαζί». Σύνθημα που (η)δόννησε το δάσος στις παράλληλες εκδηλώσεις για τη σημερινή ημέρα του καταναλωτή. Κι αυτό γιατί δεν τιμήθηκε όσο έπρεπε η ημέρα κατά της αστυνομικής βίας που επίσης είναι σήμερα (όλες οι υπόλοιπες είναι υπέρ της, αλλά και η σημερινή άμα λάχει, no problem). Τέλος στα μνημόσυνα με την υπόμνηση ότι την επόμενη Παρασκευή ο δάμαλος κλείνει 11 ετία στην αρχηγία της Νέας Δημοκρατίας. Χρόνια δολά.

Εξηγήσεις από την ελληνική κυβέρνηση για τις συνθήκες κράτησης του Σάββα Ξηρού ζήτησε το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Μετά από καταγιγισμό εύλογων επισημάνσεων κι ερωτημάτων, καταλήγει στο αμίμητο ερώτημα: «Σε περίπτωση επείγουσας ανάγκης, οι υποδομές της φυλακής του Κορυδαλλού είναι επαρκώς εξοπλισμένες, προκειμένου να διασφαλίσουν στον προσφεύγοντα τις φροντίδες που απαιτεί η κατάσταση της υγείας του και να αποτρέψουν μία μη αντιστρέψιμη επιδείνωσή της;». Αφήστε το χαβαλέ και πείτε μας τι θα γίνει ρεεεεε;

Ας αφήσουμε όμως τα αντεδνικά κι ας περάσουμε στα εθνικά θέματα που καίνε (όχι εμάς προσωπικά, που μάλλον μας παγώνουν). Αποκόμματα από κόμματα αντιμάχονται αποκλήματα από κτήματα, καθώς ο Καραμάν αλή και οι σαράντα κλέφτες αποτελειώνουν την ημιθανή ψυροκώστανα. «Αιδώς Αργείοι» έγραφαν τα αυτοσχέδια πλακάτ στο συλλαλητήριο για την Μακεδονία (ποια Σκόπια ρε;) που βούλιαξε, αυτή τη φορά όχι την συμβασιλεύουσα, αλλά τις τράτες -και τα πούλμαν- που μετέφεραν τους ένιους διαμαρτυρόμενους (χαμός στις μακεδονικές επαρχιακές πόλεις: τζάμπα εκδρομή με χορηγό τον χέρι-χέρι). Μα τι δουλειά έχουν οι Αργείοι και γιατί θα πρέπει να αιδημονούν; Εχουμε μπερδέψει (εκτός από τις βούρτσες κλπ.) την αιδώ με το αιδούο. Αι δύο ΥΠΕΞ Ελλάδος και ΗΓΠΑ (Κοντολιζα και Ψηλοντόρα) θα βρουν την άκρη στο πρωτεύον -ίως και πρωκτεύον, θα δούμε- ζήτημα.

Κατά τ' άλλα, το ζωί στο Ελλάνα κυλάει μια χαρά. Όλες οι τράπεζες παρουσίασαν ιλιγγιώδη κέρδη, όλοι οι εργαζόμενοι παρουσιάζουν αυτοκτονικό ιδεασμό και η κυβέρνηση ετοιμάζεται να παρουσιάσει -αν δεν γίνει ώσπου να πάμε στο τυπογραφείο- την ανατροπή των τριών «δεν» του έχοντος μνήμη χρυσόψαρου Μπαϊρακταροφάγου Β' του Λεοντόκαρδου. Κρίμα, γιατί έφυγαν τα «δεν» κι έμειναν τα τρία, ως συνήθως.

«Ανοίγει, θ' ανοίξει ο δρόμος, το στόμα, τα μάτια, η καρδιά και το μυαλό. Έτσι να κάνουμε, θα πέσει η πόρτα κι η μηχανή με το αρχαίο φιλμ. Μη, μη συνέχεια οι άνθρωποι μαύρα αρνητικά κι εμείς καμένοι ήλιοι». Λόγια της Κατερίνας, αντί ευχών. Ορθιος λεβέντη για τα πενήντα χρόνια, όρθιος γι' άλλα τόσα.

Κοκκινσκοφίτσα
kokinoskoufitsa@ekseggersi.gr

Σας ξέρουμε, κουφ@λες!

■ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΕ ΜΙΑ ΒΡΟΜΙΚΗ ΑΛΛΑ ΧΡΥΣΟΦΟΡΟ ΙΣΤΟΡΙΑ

Η επέλαση των χρυσοκαπιταλιστών κι η επερχόμενη θύελλα

Την περασμένη δεκαετία στη Χαλκιδική κηρύχθηκε τέσσερις φορές... στρατιωτικός νόμος, 14 φορές επιτέθηκαν τα ΜΑΤ και 53 κάτοικοι της Ολυμπιάδας φορτώθηκαν με 700 μήνες φυλακή για να σπάσει το κίνημα αντίστασης στα χρυσαυρυχεία του θανάτου (τελικά αυτό που έσπασε ήταν μάλλον τα στιλπνά μούτρα των τζουτζέδων). Στον Εβρο το ξύλο δεν άρχισε ακόμα, άρχισαν όμως τα όργανα έτσι όπως τα περιγράψαμε σε προηγούμενα φύλλα της «Κ». Κάνουμε σήμερα μια σύντομη αναδρομή στο ιστορικό άλλης μιας βρόμικης καπιταλιστικής προέλασης που στόχο έχει το κέρδος των λίγων και αποτελεσματική την υπονόμευση και καταλήστευση της ζωής και του περιβάλλοντος. Πάμε πάλι στον ακριτικό Εβρο, την άλλη Ελλάδα και «τρύπα της γεωγραφίας και του χάρτη», όπως τον είχε αποκαλέσει ο Λαυρέντης Μαχαιρίτσας. Επισύροντας την μήνιν των Εβριτών που -ξεχασμένοι απ' όλους σε μια σκληρή πραγματικότητα- δεν συμμερίζονται την καλλιτεχνική θέαση του Ζηλεύοντος τον Τούρκο (μικρό γατί κάποιος φοιτητριούλας εις Παρισίους).

Το 1999, έλαβε την προέγκριση χωροθέτησης το πρόγραμμα εκμετάλλευσης του χρυσοφόρου κοιτάσματος στο Πέραμα του Εβρου, πυροδοτώντας από την πρώτη στιγμή εύλογες αντιδράσεις. Σύσσωμη η τοπική κοινωνία (από πολίτες κι επαγγελματικούς-επιστημονικούς φορείς μέχρι βουλευτές και τοπική αυτοδιοίκηση) φώναζε οργισμένη όχι στην εξόρυξη χρυσού. Το περιφερειακό τμήμα Θράκης του ΤΕΕ συγκρότησε ομάδες εργασίας και συνέβαλε αποφασιστικά στην ενημέρωση του κοινού με διαλέξεις, συνέδρια και ημερίδες, με ομιλητές καθηγητές του ΑΠΘ (μηχανικούς, μεταλλολόγους κλπ.). Όλα τα εξαγόμενα χαρακτηρισρίζουν ληστρική δραστηριότητα την εξόρυξη χρυσού κι αναλύουν τις τεράστιες επιπτώσεις. Τον Οκτώβριο του 2000, το ΤΕΕ συγκάλεσε συνέδριο με συμμετοχή γνωστών επιστημόνων απ' όλο τον κόσμο, οι οποίοι κατέδειξαν περίτρανα τους κινδύνους που ενέχουν αυτές οι δραστηριότητες. Ανακοίνωση εξέδωσε και το Οικονομικό Επιμελητήριο Ελλάδας, ενώ κατατέθηκαν πλήθος ερωτήσεις από βουλευτές κι έγιναν προσφυγές στο ΣτΕ και στα

αρμόδια όργανα της ΕΕ. Το έργο απορρίφθηκε και από το νομαρχιακό συμβούλιο του Εβρου.

Φθάνοντας στο σήμερα, ο πρόεδρος του δικηγορικού συλλόγου Αλεξανδρούπολης έκανε λόγο για «προσπάθεια ξεγελάσματος των ιθαγενών με λαμπάκια και καθερεφτάκια και για την επικοινωνιακά επαγγελματική δουλειά των Χρυσωρυχείων Θράκης ΑΕ, όλα αυτά τα χρόνια». Η τοπική κοινωνία βρίσκεται σε διαρκή εγρήγορση, ενώ πρόσφατα εκδιώχθηκε κακίγν κακώς ο υφυπουργός Ανάπτυξης Σταύρος Καλαφάτης (γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο, ενώ για πραγματικά απολαυστικές στιγμές δείτε το ολιγόλεπτο βίντεο της εκδίωξης στο http://www.youtube.com/watch?v=OAVEjKnl_2k). Την ίδια ώρα όμως, διαβάζουμε σε μία εκ των «ύποπτων» φυλλάδων της περιοχής, που με νύχια και δόντια μάχονται ωρυόμενες στο πλευρό των χρυσοκαπιταλιστών: «Υπ'Αν και ΥΠεΧω-ΔΕ λένε ότι το έργο θα γίνει οριστικά. Οι απαντήσεις τους αποτελούν κόλαφος (σσ: έτσι ακριβώς το γράφει ο... γνωρίζων συντάκτης!) για τους βολεμένους και τα ακραία στοιχεία που αντιπένονται στο έργο». Ακραία στοιχεία λοιπόν οι φορείς, η αυτοδιοίκηση, οι βουλευτές, οι επιστήμονες και η συντριπτική πλειονότητα των ακριτών του Εβρου!...

Την ίδια ώρα, η Ελευθεροτυπία δαπανά μελάνι και χαρτί για να γράψει για «βόμβα κωανίου στην Πέργαμο της Τουρκίας, λίγα χιλιόμετρα από το Αιγαίο», αλλά δεν την βρίσκουμε πολύ ομιλητική για τον Εβρο. Σαν κάποιους «αριστερούς» συντάκτες διαφόρων «προοδευτικών» εντύπων που γράφουν για τα λευκά κελιά της Τουρκίας, ενώ περιέρχονται σε πλήρη μούγκα αναφορικά με τον Κορυδαλλό. Ή τους άλλους, που ζητάνε συμπαράσταση για οτιδήποτε ανά τον κόσμο και κλείνουν τα μάτια μπρος στα καθημερινά εγκλήματα στη χώρα μας και που ούτε έναν εύλογο παραλληλισμό της νοσηλείας Ζαχόπουλου μ' αυτήν του Σάββα Ξηρού μπόρεσαν ν' αρθρώσουν.

Μια ματιά μπρος και πίσω από τις κουϊντες

Ρίχνοντας μια ματιά στο πώς αυτοπαρουσιάζεται η εταιρεία «Χρυσωρυχεία Θράκης Α.Μ.Β.Ε.» μέσα από την ιστοσελίδα της, βλέπουμε τα

εξής: «Είναι ελληνική μεταλλευτική εταιρεία που δραστηριοποιείται στην έρευνα και την αξιοποίηση χρυσοφόρων κοιτασμάτων στη βόρεια Ελλάδα. Ο βασικός στόχος της εταιρείας είναι η ανάπτυξη και η λειτουργία του έργου χρυσού Περάματος νομού Εβρου. Τα "Χρυσωρυχεία Θράκης" ανήκουν στην καναδική μεταλλευτική εταιρεία Frontier Pacific Mining Corporation, η οποία είναι εισηγμένη στο χρηματιστήριο του Τορόντο. Η Frontier Pacific Mining Corporation είναι μια έμπειρη μεταλλευτική εταιρεία στην έρευνα και την ανάπτυξη μεταλλείων, που εκτελεί ερευνητικά γεωτρητικά πειράματα για ουράνιο στην περιοχή Macosani του Περού και για χρυσό στην περιοχή Dixie Creek Gold των ΗΠΑ. Η Frontier Pacific και τα Χρυσωρυχεία Θράκης εφαρμόζουν τα υψηλότερα πρότυπα υπευθυνότητας σχετικά με την κοινωνική και περιβαλλοντική πολιτική τους στις περιοχές όπου δραστηριοποιούνται».

Ψάχνοντας προσεκτικότερα κανείς, ανακαλύπτει ότι πρόσφατα η Frontier Pacific Mining Corporation σύναψε συμφωνία μαμούθ με όμιλο διεθνών τραπεζών. Επικεφαλής η ναυαρχίδα του παγκόσμιου χρηματοπιστωτικού συστήματος, ο βρετανοελβετικός όμιλος των Rothschild -προκειμένου να της εξα-

σφαλίσει τα απαιτούμενα τεράστια κεφάλαια για προγραμματισμένες επενδύσεις- και ξωπίσω έξι τραπεζικοί κολλοσοί: η γαλλική BNP Paribas (τι σας θυμίζει, τι σας θυμίζει;) και οι Fortis (Benelux), Investec (Ηνωμένο βασίλειο -νότια Αφρική), Mac Quarrie (Αυστραλία) και οι νοτιοαφρικανικές Nedbank και Standard.

Κλείνοντας αυτό το πρώτο μέρος και πριν αναφερθούμε στα υπόλοιπα στο επόμενο φύλλο, σημειώνουμε το εξής: Περίπου 20 χιλιόμετρα έξω από την Αλεξανδρούπολη, βρίσκεται το μικρό μεταλλείο της Κίρκης, που εγκαταλείφθηκε γύρω στο 1995, αφήνοντας πίσω απερίγραπτη τοξική ρύπανση κι ένα νεκρό ποτάμι. Δημοσιεύματα του τοπικού τύπου ανέφεραν ότι η εγκατάλειψη έγινε με τη συνηγορία των κρατικών υπηρεσιών (όπως άλλωστε και η εγκατάσταση, υποθέτουμε). Και η Κίρκη είναι ένα πολύ μικρό μεταλλείο σε σχέση με αυτά που περιμένουν τη Θράκη, αν περάσουν τα σχέδια των χρυσοκαπιταλιστών, συνεπικουρούμενα από τους μονίμως πεινασμένους λακέδες τους. Οι οποίοι βλέπουν ότι -ω! του θαύματος- μπορούν να βγάλουν «ψωμί» ακόμα κι από την απαξιωμένη «τρύπα του χάρτη»...

Θ. Μ.

■ Γκαλοπολογίας συνέχεια

Ίδια γεύση από μια ακόμη δημοσκόπηση (της Public Issue για το συγκρότημα Αλαφούζου): η ΝΔ πέφτει λίγο (37,5% έναντι 38,5% στη δημοσκόπηση της ίδιας εταιρείας τον Φλεβάρη), το ΠΑΣΟΚ κατρακυλά (31% έναντι 35%), ο ΣΥΡΙΖΑ προχωρά με άλματα (17% έναντι 11,5%), ενώ ΚΚΕ και ΛΑΟΣ παραμένουν στα ίδια (7,55% και 4%, αντίστοιχα). «Καταλληλότερος» ο Καραμανλής με 50%, ενώ ο Γιωργάκης βρίσκεται σε ελεύθερη πτώση (17% έναντι 20% το Φλεβάρη και 24% το Γενάρη).

Ενδιαφέρον παρουσιάζει και η αναγωγή σε κατανομή των κοινοβουλευτικών εδρών, που δίνει 140 βουλευτές στη ΝΔ, 83 στο ΠΑΣΟΚ, 46 στον ΣΥΡΙΖΑ, 20 στο ΚΚΕ και 11 στο ΛΑΟΣ. Αποτέλεσμα που μπορεί να μη δίνει αυτοδυναμία, όμως είναι ενθαρρυντικό για τον Καραμανλή και σίγουρα τον «εξιτάρει» ώστε να έχει συνεχώς ανοιχτή την εκλογική ατζέντα. Γιατί μπορεί με δυο διαδοχικές εκλογές και συνυπολογίζοντας τη βελτίωση του ποσοστού της ΝΔ επί πραγματικού εκλογικού εδάφους (πάντα υπάρχει μια βελτίωση σε σχέση με τα γκάλοπ) να εξασφαλίσει αυτοδυναμία (η δεύτερη εκλογή θα γίνει με το νέο νόμο, που αυξάνει το μπόνους του πρώτου κόμματος από 40 σε 50 έδρες).

Όλοι πλέον περιμένουν τις εξελίξεις στο ΠΑΣΟΚ. Θα υπάρξει «συμφωνία ειρήνευσης» στο συνέδριο ή θα συνεχιστεί ο πόλεμος χαρακωμάτων; Πώς θα καταφέρει ο Γιωργάκης να τους χωρέσει όλους; Κι αν τους χωρέσει, τι ελπίδες μπορεί να έχει ένας κομματικός μηχανισμός που ανακυκλώνει τα ίδια υλικά; Οι απαντήσεις δε θα δοθούν στο συνέδριο του ΠΑΣΟΚ που ολοκληρώνεται αύριο, αλλά στους μήνες που θ' ακολουθήσουν.

■ Πέφτει η βιομηχανική παραγωγή, φουντώνει η ανεργία

Σημαντικότερη κάμψη του ρυθμού αύξησης της βιομηχανικής παραγωγής καταγράφεται από την ΕΣΥΕ το Γενάρη του 2008 σε σύγκριση με τον αντίστοιχο μήνα του 2007. Ο γενικός δείκτης βιομηχανικής παραγωγής (Ορυχεία-Λατομεία, Μεταποίηση, Ηλεκτρισμός-Φυσικό Αέριο-Νερό) σημείωσε άνοδο 1,5%, ενώ το Γενάρη του 2007 είχε σημειώσει άνοδο 5,3%. Αναλυτικότερα, η παραγωγή στα Ορυχεία-Λατομεία σημείωσε πτώση 3,6% (έναντι αύξησης 11,4% το 2007), στη Μεταποίηση σημείωσε αύξηση 1,2% (έναντι 6,4% το 2007) και στον Ηλεκτρισμό-Φυσικό Αέριο-Νερό σημείωσε αύξηση 4,1% (έναντι αύξησης 0,1% το 2007).

Ο ελληνικός καπιταλισμός, που την τελευταία δεκαετία είχε σημειώσει μια αναζωογόνηση, έχει πλέον «λαχανιάσει» και σιγά-σιγά μπαίνει στη φάση της ύφεσης. Γιατί πέρα από το «φρενάρισμα» της βιομηχανικής παραγωγής πρέπει να συνυπολογίσουμε και τη σημαντική κάμψη της οικοδομικής δραστηριότητας και τη σημαντική πτώση του ρυθμού αύξησης της κατανάλωσης.

Ακόμα και οι πρωτοετείς των Οικονομικών Σχολών γνωρίζουν ότι αυτή η εξέλιξη οδηγεί σε αύξηση της ανεργίας και σε ακόμη μεγαλύτερη πίεση πάνω στην εργατική τάξη, ώστε να αποδεχτεί τις λεγόμενες ελαστικές μορφές απασχόλησης. Παρά ταύτα, ο μεν Αλογοσκούφης εξακολουθεί τις καθησυχαστικές δηλώσεις, οι δε μηχανισμοί της κυβέρνησης (ΕΣΥΕ και ΟΑΕΔ) εξακολουθούν να «μαϊμουδίζουν» τα στοιχεία για την ανεργία.

Σε αντίθεση με την κυβέρνηση, οι εκπρόσωποι των καπιταλιστών δε διστάζουν να πουν τα πράγματα με τ' όνομά τους: «Παραγνωρίζεται το γεγονός ότι βρισκόμαστε σε μια διεθνώς κρίσιμη συγκυρία. Η παγκόσμια χρηματοπιστωτική κρίση επιβραδύνει την ανάπτυξη και ενισχύει τον πληθωρισμό και την ανεργία. Η αλματώδης άνοδος των τιμών στους τομείς της ενέργειας και όλων των πρώτων υλών, έχει προσλάβει τη μορφή ενός καταγίγισμου αυξήσεων που ακουμπούν εμάς, όπως και τους πολίτες όλου του κόσμου, ολόένα και περισσότερο, ολόένα και πιο πιεστικά. Ο αρχικός εφησυχασμός και οι καθησυχαστικές δηλώσεις αποδεικνύονται μέρα με τη μέρα εκτός τόπου και χρόνου. Οι επιπτώσεις από την παγκόσμια οικονομική ύφεση θα αυξάνονται και αποτελεί στρουθοκαμηλισμό να ελπίζει κανείς ότι θα περάσουν δίπλα μας, εφόσον ζούμε με το καθεστώς του ευρώ, στην ενιαία Ευρώπη του παγκόσμιου ανταγωνισμού» (δηλώσεις προέδρου ΣΕΒ Δ. Δασκαλόπουλου, 5.3.08).

■ Χανιά

Τρομοκρατική δίκη

Ο γνωστός υβριστής και διώκτης των αγωνιζόμενων φοιτητών, ο «πρύτανης των ΜΑΤ» του Πολυτεχνείου Κρήτης, Γρυσπολάκης, σε συνεργασία με το ασφαλιταριό των Χανίων, σέρνει στο εδώλιο (την ερχόμενη Τρίτη) τρεις αντιεξουσιαστές με κατηγορίες για «κατάληψη δημοσίου κτιρίου» και «βίαιη παρεμπόδιση υπαλλήλων ΔΕΗ, πολεοδομίας, αρχαιολογίας κ.α στην εκτέλεση καθηκόντων τους» (η δεύτερη κατηγορία αναφέρεται σε γεγονότα που ουδέποτε συνέβησαν). Ο Γρυσπολάκης έκανε πριν δυο χρόνια μήνυση κατ' ανώστην για την κατάληψη Rosa Nera, που βρίσκεται σε κτίριο ιδιοκτησίας του Πολυτεχνείου και η Ασφάλεια της πόλης έδωσε τρία ονόματα γνωστών λόγω της κοινωνικής και πολιτικής τους δράσης αντιεξουσιαστών, τους οποίους παρουσίασε σαν «πρωτοστάτες της κατάληψης». Ετσι στη δίκη μάρτυρες κατηγορίας θα είναι τόσο ο πρώην αρχι-ασφαλίτης (γνωστός για «πολλά», που υπηρετεί τώρα αλλού), ο Γρυσπολάκης και ένας υπάλληλός του.

Περιττεύει να πούμε πως πρόκειται για μια ακόμη τρομοκρατική μεθόδευση ενάντια σε αυτοοργανωμένους χώρους και συλλογικές διαδικασίες, που δεν πρέπει να περάσει. Ας κατακλυστούν τα δικαστήρια των Χανίων από τα κύματα της αλληλεγγύης, γιατί τέτοια τρομοκρατικά εγχειρήματα στρέφονται εναντίον όλων μας.

ΑΝΟΙΧΤΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ – ΑΝΕΡΓΩΝ για το ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟ

ΜΟΥΣΙΚΗ ΒΡΑΔΙΑ με τους «ΥΠΕΡΑΣΤΙΚΟΥΣ»

Σάββατο 15 Μάρτη
στο ΑΥΤΟΝΟΜΟ ΣΤΕΚΙ
(Ζωοδ. Πηγής 95 – 97, Ξεάρχεια)

διαδρομές στο έντεχνο λαϊκό, στο πολιτικό τραγούδι και στο ελληνικό ροκ...

με πολύ κέφι, καλό κρασί και νόστιμους μεζέδες...

Στις 16 Φλεβάρη μας «πάγωσε» ο χιονιάς...

Ήρθε η ώρα της ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΒΡΑΔΙΑΣ

Μετά τις 10.00 μ.μ. σας περιμένουμε

Μόνιμο στασιδί στα τηλεοπτικά παράθυρα έχει καθαρίσει αυτό τον καιρό ο πρόεδρος του ΕΒΕΑ Κ. Μίχαλος. Τι χολή ρίχνει ενάντια σε κάθε κλάδο εργαζομένων που απεργεί δε λέγεται. Συναγωνίζεται επάξια τους δημοσιογράφους και τα άλλα κυβερνητικά παπαγαλάκια. Ο σχετός του, απ' τους εργαζόμενους στα λιμάνια πέρασε στους εργάτες της ΔΕΗ. Τώρα πήγε και ένα βήμα παραπέρα. Δε φρέναρε ο καπιταλιστής στη λεκτική του χυδασιότητα ενάντια στους απεργούς αλλά παίρνοντας πάσα απ' τον εισαγγελέα Σανιδά κατέθεσε αγωγή κατά της ΓΕΝΟΠ για αποζημίωση από τις διακοπές ρεύματος που υπήρξαν. Κι αυτός στο μέτωπο για την τρομοκράτηση των απεργών.

Ο συγκεκριμένος τύπος δεν είναι χθεσινός. Πριν καιρό είχε συναντηθεί με τον Καραμανλή για να απαιτήσει οι διαδηλωτές να κινούνται στη μια λωρίδα του δρόμου για να μην εμποδίζουν την «επιχειρηματική δραστηριότητα». Μετά έστειλε μήνυμα στην κυβέρνηση για το πως πρέπει να χειριστεί το ασφαλιστικό, γράφοντας σε ένα περιοδικό που εκφράζει τα συμφέροντα των πλουτοκρατών: «Οι πόροι που απαιτούνται τα επόμενα χρόνια για τη χρηματοδότηση του συστήματος είναι τεράστιοι και, αν επιχειρηθεί να βρεθούν από τον κρατικό προϋπολογισμό, όπως αφελώς εισηγούνται ορισμένοι, η χώρα μας θα υποχρεωθεί να αυξήσει σημαντικά τη φορολογία τόσο εις βάρος των επιχειρήσεων όσο και εις βάρος των πολιτών. Το τίμημα αυτής της επιλογής θα είναι η μαζική φυγή των επιχειρήσεων από τη χώρα μας και η εκτίναξη της ανεργίας». Με απλά λόγια, λέει ότι ο κρατικός προϋπολογισμός είναι μόνο για να δίνει δανεικά κι αγύριστα στους καπιταλιστές και μόνο ψίχουλα για κοινωνική πολιτική επιτρέπονται. Και φυσικά, αν δεν τους κάνει τα χατίρια η κυβέρνηση, παίρνουν τις επιχειρήσεις τους και φεύγουν σε χώρες όπου η εργατική δύναμη πουλιέται πιο φτηνά. Άλλωστε, το κεφάλαιο δεν έχει πατρίδα. Μόνο οι εργάτες μπορεί να είναι «λαθραίο».

Στα τηλεοπτικά παράθυρα με το Χατζηνικολάου και τη Στάη τα έλεγε πιο στρογγυλεμένα. Για τις «αντοχές της εθνικής οικονομίας», για το ότι πρέπει «όλοι να συνειδητοποιήσουμε την κρίσιμότητα της κατάστασης» και άλλες τέτοιες παπαριές. Την «κρίσιμότητα της κατάστασης» και τις αντοχές της «εθνικής οικονομίας» τις ανακαλύπτει ο καπιταλιστής μόνο όταν απευθύνεται στον μεροκαματιάρη που τον ακούει απ' το χαζοκούτι. Γιατί η γλώσσα και οι προτροπές του, όταν μιλάει στους ομόστυλους του, λένε άλλα. Παράδειγμα, όταν μιλούσε σε ελληνοαμερικανούς καπιταλιστές στην Ουάσινγκτον, τους σφύριξε εντελώς διαφορετικό σκοπό: «Η ελληνική κυβέρνηση έχει προωθήσει δέσμη μέτρων που έχουν καταστήσει τη χώρα μας τόπο ευκαιριών για επενδύσεις». Αλλά και σε πρόσφατη ομιλία του στο Ελληνο-Γαλλικό Εμπορικό και Βιομηχανικό Επιμελητήριο τον ίδιο χαβά συνέχισε: «Σε ό,τι αφορά στο επιχειρηματικό περιβάλλον που διαμορφώνεται στη χώρα μας, με τη νέα προγραμματική περίοδο εισάγονται και νέα χρηματοδοτικά εργαλεία για τις επιχειρήσεις, όπως τα κεφάλαια επιχειρηματικών συμμετοχών, οι επιχειρηματικοί άγγελοι, η παροχή εγγυήσεων και η μικροπίστωση. Πρόκειται για μια ιδιαίτερα θετική εξέλιξη, αφού με τον τρόπο αυτό περιορίζεται ο επιχειρηματικός κίνδυνος και ενισχύεται η ανάληψη νέων πρωτοβουλιών».

Το ότι τα κέρδη των καπιταλιστών αυγατίζουν καθημερινά δεν χρειάζεται να μας το πει κανένας Μίχαλος. Το ξέρουμε. Όπως γνωρίζουμε ότι η εργατική τάξη καθημερινά περνάει το λούκι της ακρίβειας και της ανασφάλειας. Επικαλούμενο οικονομικά στοιχεία του «European Economy» το περιοδικό «Γολέρο» γράφει: «Οποιοσδήποτε θέλει να μάθει για ποιον "δούλεψαν" οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές, ο νεοφιλελευθερισμός, την τελευταία εικοσιπενταετία, η απάντηση είναι απλή: μείωσαν το μερίδιο των μισθωτών στον παραγόμενο πλούτο κατά 32 δισ. ευρώ. Και φυσικά, αυτά τα 32 δισ. ευρώ που χάθηκαν για τους μισθωτούς πήγαν στα κέρδη».

Το βασικό, πάντως, δεν είναι να αναφέρουμε μια υπάρχουσα κατάσταση. Το κύριο είναι τι κάνουμε για να την αλλάξουμε. Και με τις μορφές πάλης που έχει επιλέξει η συνδικαλιστική γραφειοκρατία, που δυστυχώς αυτή τη στιγμή έχει το πάνω χέρι στο εργατικό κίνημα, το βλέπω πολύ χλωμό να γίνει κάτι τέτοιο.

Γιώργης Γιαννακελλής
giorgis@eksegersi.gr

Παρασκευή βράδυ... Σάββατο βράδυ...

Παρασκευή 21/3
κινηματογράφος

Ούλριχ Ζάιντλ
Dog Days
(Αυστρία, 2001)

Σάββατο 22/3
μουσική

Wolfy Funk project

live

Σάββατο 28/3
πολιτική εκδήλωση

Προβολή του ντοκιμαντέρ του «ΕΞΑΝΤΑ»

Δέλτα: οι βρόμικες δουλειές του πετρελαίου

Συζήτηση για τη νεοαποικιοκρατία και την οικολογική καταστροφή

Εναρξη στις 8:30' ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ
Για όλες τις εκδηλώσεις

Νόμος είναι το δίκιο του Σωκράτη (ερυθρόλευκη παροιμία)

Το θέμα που κυριαρχεί στην αθλητική επικαιρότητα αυτή τη βδομάδα είναι η απόφαση του Σωκράτη Κόκκαλη να «τελειώσει» από τη θέση του προπονητή τον Τάκη Λεμονή. Οι εξελίξεις σε μια μεγάλη ομάδα όπως ο Ολυμπιακός αποτελούν από μόνες τους ειδήση, όμως η συγκεκριμένη περίπτωση θα έχει ευρύτερες εξελίξεις στο ελληνικό πρωτάθλημα. Ηδη ο ισχυρός άνδρας των ερυθρόλευκων, στην ανακοίνωση-δήλωση για την απομάκρυνση του Λεμονή, έκανε επίθεση και στο Τζίγγερ, αφήνοντας ανοιχτό το ενδεχόμενο αλλαγών και στη Λίγκα.

Η απόφαση της απόλυσης του σερ Τάκη είχε παρθεί εδώ και αρκετό καιρό και η σταγόνα που ξεχείλιζε το ποτήρι ήταν η άθλια εμφάνιση των ερυθρόλευκων στον επανληπτικό κόντρα στην Τσέλι. Στις αναλύσεις που γράφτηκαν για το θέμα οι περισσότεροι αναφέρουν ότι ο πρώην προπονητής χρεώνεται τις κακές εμφανίσεις της ομάδας στο ελληνικό πρωτάθλημα και τους συγχύους τραυματισμούς πρωτοκλασάτων παιχτών τους οποίους έχει χρυσοπληρώσει η διοίκηση της ομάδας. Κατά την ταπεινή μου γνώμη η αιτία που οδήγησε τον Κόκκαλη στην απόφαση απόλυσης του προπονητή του είναι η υπόθεση Βάλνερ. Ο Κόκκαλης έριξε αρκετά φράγκα στην πιάτσα και για να κάνει απόσβεση ο Ολυμπιακός θα πρέπει να συμμετέχει και του χρόνου στους ομίλους του Champions League. Μετά την ήττα από την Καλαμαριά και σε συνδυασμό με την «ικανότητα» του Παναθηναϊκού να κερδίζει τους αγώνες, παρά την άθλια αγωνιστική εικόνα που βγάζει στο γήπεδο, οι ερυθρόλευκοι κινδύνεψαν να βρεθούν τέσσερις βαθμούς μακριά από την κορυφή και να κινδυνεύουν εκτός από τον τίτλο να χάσουν και τη δεύτερη θέση από την ΑΕΚ στα μπαράζ. Έτσι, η διοίκηση των ερυθρόλευκων ήταν αναγκασμένη να καταθέσει ένσταση για τον αγώνα με την Καλαμαριά και να χρησιμοποιήσει τις διασυνδέσεις της στο παρασκήνιο για να την κερδίσει (το γεγονός ότι η ΕΠΟ είχε εκδώσει δελτίο στον παίκτη την έκανε τουλάχιστον συνυπεύθυνη, με αποτέλεσμα η τιμωρία της Καλαμαριάς να μην είναι σίγουρη). Η πλειονότητα των φιλάθλων ακόμη και των οπαδών του Ολυμπιακού σχολίασε αρνητικά την απόφαση της διοίκησης του Ολυμπιακού και είναι γεγονός ότι το πρεστίτζ του συλλόγου δέχτηκε ένα σοβαρό πλήγμα.

Εύκολα μπορούμε να κατα-

λάβουμε ότι για ανθρώπους σαν τον Κόκκαλη το γεγονός αυτό βάρυνε πολύ και από τη στιγμή που θεώρησε ότι υπεύθυνος για την ξεφτίλα ήταν ο Λεμονής πήρε την απόφαση να τον τελειώσει και έφαχνε την αφορμή. Δυστυχώς για τον πρόεδρο, ο Ολυμπιακός κατάφερε να μη χάσει από την Τσέλι στο Καραϊσκάκη και οι μετοχές του Λεμονή στους οπαδούς του Ολυμπιακού ανέβηκαν κατακόρυφα. Είναι η πρώτη φορά που ο Κόκκαλης αμφισβητείται από την πλειοψηφία των οπαδών της ομάδας του, οι οποίοι έχουν θετική άποψη για τον πρώην προπονητή της ομάδας τους. Ο σερ Τάκης είναι γνωστός για τα ερυθρόλευκα αισθήματά του, έχει καλές σχέσεις με τους οργανωμένους οπαδούς και το κυριότερο τους έδωσε μεγάλες ευρωπαϊκές χαρές. Επιπλέον, το γεγονός ότι η ομάδα είναι μέσα στους εγχώριους στόχους της, ένα βαθμό πίσω στο πρωτάθλημα και συνεχίζει στο κύπελλο από το οποίο έχουν αποκλειστεί Παναθηναϊκός (άλλο ένα έπος υπέρ του Λεμονή, αφού οι ερυθρόλευκοί έριξαν τέσσερα στους πράσινους στο μεταξύ τους ντέρμπι) και ΑΕΚ, δυσκόλεψε ακόμη περισσότερο τις κινήσεις του Σωκράτη, ο οποίος ανέλαβε το ρίσκο της αλλαγής.

Ενα ακόμη συμπέρασμα που προκύπτει από τη συγκεκριμένη απόφαση είναι ότι ο κίνδυνος να χαθεί το πρωτάθλημα για τους ερυθρόλευκους είναι κάτι περισσότερο από ορατός. Οι ερυθρόλευκοι ξεκίνησαν να κάνουν περίπατο, όμως η απόφαση της διοίκησης να ρίξει το βάρος στην Ευρώπη, όπου υπάρχει πολύ και ζεστό χρήμα (τα φράγκα που μπήκαν στο ταμείο του Ολυμπιακού από τη φετινή πορεία του ήταν περισσότερα από 20 εκατ. ευρώ), σε συνδυασμό με λανθασμένες μεταγραφικές επιλογές (οι συχνοί τραυματισμοί των ποδοσφαιριστών του Ολυμπιακού χρεώνονται στο Λεμονή, όμως είναι τυχαίο ότι όλοι οι παίκτες που έφερε ο Ιβιτς έχουν τραυματιστεί;) και τη λανθασμένη διαχείριση του έμφυχου δυναμικού, έχουν σαν αποτέλεσμα τη δύσκολη σημερινή κατάσταση. Η αγωνιστική κατάσταση των τριών διεκδικητών του τίτλου έδειχνε ότι αργά ή γρήγορα, οι ερυθρόλευκοι θα έπαιρναν κεφάλι στην κούρσα του τίτλου, όμως, όπως είπαμε και παραπάνω, ο Παναθηναϊκός άντεξε και αν

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

περάσει και από την Ξάνθη δύσκολα θα χάσει το πρωτάθλημα. Ο Κόκκαλης μάλλον είχε επαναπαυθεί, θεωρώντας φυσιολογική εξέλιξη το «ξεφούσκωμα» των πράσινων και των κίτρινων, και τώρα είναι αναγκασμένος να τρέχει και να μη φτάνει.

Η οδυνηρή επικοινωνιακή απόφαση του Κόκκαλη δείχνει επί της ουσίας ότι η μάχη του τίτλου μόλις τώρα ξεκινάει. Το μήνυμα από το στρατόπεδο των ερυθρόλευκων είναι σαφές προς κάθε κατεύθυνση. Θέλουμε το πρωτάθλημα και θα το διεκδικήσουμε με κάθε νόμιμο και «παράνομο» μέσο. Ηδη είχαμε τις πρώτες αιφνιδιαχίες με το πράσινο στρατόπεδο και τις επόμενες βδομάδες και μέχρι το τέλος του πρωταθλήματος αναμένεται να δούμε αρκετά «θερμά» επεισόδια ανάμεσα στις δυο πλευρές. Το γεγονός αυτό είναι ίσως το μοναδικό παρήγορο για τους οπαδούς του Ολυμπιακού. Ακόμη και αυτοί που διαφωνούν με την απόφαση του προέδρου θεωρούν ότι ο Κόκκαλης είναι αναγκασμένος να ασχοληθεί προσωπικά με την ομάδα και να μην αφήσει άλλο τον Πετράκη να παίζει με αυτή.

Κλείνοντας με το θέμα, μπορούμε να πούμε ότι ο Σωκράτης επιβεβαιώνει ότι δεν είναι κάποιος τυχαίος. Εμφανίζεται ξανά στο προσκήνιο με ιδιαίτερα δυναμικό τρόπο. Αναλαμβάνει προσωπικά το ρίσκο και την ευθύνη για το φετινό πρωτάθλημα και από το αποτέλεσμα θα κριθούν πολλά στις σχέσεις τους με τους οργανωμένους οπαδούς της ομάδας. Ξέρει πολύ καλά ότι με την κατάκτηση του τίτλου θα γίνει ο πρώτος μάγκας και θα τελειώσει μια και καλή με τον Τζίγγερ, ενώ αν χαθεί ο φετινός τίτλος θα έχει δεχτεί την πιο μεγάλη ήττα της τελευταίας δεκαετίας και η παντοδυναμία του θα αρχίσει να κλονίζεται. Κάποιος άλλος παράγοντας στη θέση του θα επέλεγε να πάει μέχρι το τέλος με τον Λεμονή, αφού από αγωνιστικής άποψης δύσκολα και να αλλάξουν τα δεδομένα, και να δώσει την μάχη στο παρασκήνιο, χωρίς να προκαλέσει. Ο Σωκράτης δεν ανήκει όμως στην κατηγορία των συνηθισμένων ανθρώπων και το έχει αποδείξει πολλές φορές. Μέχρι σήμερα οι επιλογές του έχουν βγει σωστές και έχει δι-

καιωθεί στα ρίσκα που παίρνει, όμως στη συγκεκριμένη χρονική περίοδο οι οιωνοί δεν είναι οι καλύτεροι δυνατοί. Μένει να δούμε το τελικό αποτέλεσμα και ελπίζουμε ότι για πρώτη φορά οι επιλογές του δεν θα έχουν αίσιο αποτέλεσμα γι' αυτόν.

Κος Πάπιας

papias@eksegersi.gr

ΥΓ1: Αναβλήθηκε ο αγώνας Ηλιούπολη - Πανατωλικός για το πρωτάθλημα της Γ' Εθνικής, γιατί την παραμονή της διεξαγωγής του άγνωστοι επιτέθηκαν με μολότοφ στο ξενοδοχείο που έμενε η αποστολή του Πανατωλικού, πυροβόλησαν το πούλμαν της ομάδας και κατεστρεψαν τα αυτοκίνητα του προπονητή και ενός παράγοντα. Ανάμεσα στις δυο ομάδες υπάρχουν προηγούμενα, εξαιτίας των εκτεταμένων επεισοδίων στο περσινό πρωτάθλημα στο Αγγρίνιο και γι' αυτό είχαν ληφθεί δραστικότερα μέτρα ασφαλείας για το γήπεδο, όπου θα υπήρχε και εισαγγελέας. Μετά την επίθεση, το παιχνίδι αναβλήθηκε επ' αόριστο και πλέον η κατάσταση δείχνει να ξεφεύγει από κάθε όριο. Η συγκεκριμένη επίθεση δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι έγινε από μεμονωμένους φιλάθλους και οι αρμόδιοι θα πρέπει να δουν πολύ σοβαρά τη συγκεκριμένη υπόθεση, αφού μπαίνουν σε κίνδυνο και ανθρώπινες ζωές.

ΥΓ2: Στο Ελληνικό, μεταξύ στενών συγγενών των δυο ομάδων, θα γίνει τελικά ο τελικός του κυπέλλου μπάσκετ ανάμεσα σε Ολυμπιακό και Παναθηναϊκό. Στη σύσκεψη που πραγματοποιήθηκε την περασμένη Τρίτη, οι δυο ομάδες έβαλαν βέτο για τη διεξαγωγή του παιχνιδιού εκτός λεκανοπεδίου και η αστυνομία απαίτησε να μην εκδοθούν περισσότερα από 1.300 εισιτήρια (το γήπεδο έχει χωρητικότητα 5.000 άτομα). Επί της ουσίας οι οπαδοί των δυο ομάδων θα τοποθετηθούν στα πέταλα (600 από κάθε ομάδα) και στις κεντρικές εξέδρες θα βρίσκονται οι 100 επίσημοι και οι δημοσιογράφοι. Από τα παραπάνω προκύπτει η ανικανότητα όλων των εμπλεκόμενων να εγγυηθούν την ομαλή διεξαγωγή ενός αγώνα.

■ ΚΕΝ ΛΟΥΤΣ

Ενας ελεύθερος κόσμος

Η καταλήστευση των φτωχών χωρών από τις πλούσιες και ο εξαναγκασμός των κατοίκων τους σε μετανάστευση προς ανεύρεση εργασίας έχει δώσει τέτοια έκταση στο θέμα της υπερεκμετάλλευσης των λαθρομεταναστών εργατών, ώστε δεν είναι περιεργό που όλο και περισσότεροι σκηνοθέτες επιλέγουν να καταπιαστούν με αυτό το θέμα. Για τον Κεν Λούτς αυτό ήταν σχεδόν επιβεβλημένο. Οχι μόνο γιατί είναι ένας αδιαμφισβήτητος εκπρόσωπος του ρεαλιστικού κινηματογράφου, αλλά και γιατί τα εργατικά δικαιώματα ήταν πάντα μέσα στα άμεσα ενδιαφέροντά του.

Ειδικά η Μεγάλη Βρετανία είναι προσφιλής τόπος προορισμού των μεταναστών και είναι γνωστό ότι όσοι από αυτούς έχουν κάποια ειδικότητα, συνήθως «ευημερούν». Αντίθετα, οι ανειδίκευτοι πέφτουν θύματα άγριων εκμετάλλευσης, αφού οι ελαστικές σχέσεις εργασίας, τα χαμηλά μεροκάματα και οι κακές συνθήκες δουλειάς βρίσκονται στην ημερήσια διάταξη. Τα ιδιωτικά γραφεία εύρεσης εργασίας, που φυτρώνουν παντού σαν μανιτάρια, είναι οι διαμεσολαβητές αυτής της άθλιας κατάστασης. Ο Κεν Λούτς διηγείται εδώ μια τέτοια ιστορία: Μια νεαρή φιλόδοξη γυναίκα, όταν χάνει τη δουλειά της, αποφασίζει με τη συγκατοική της να ανοίξει ένα γραφείο εύρεσης εργασίας για μετανάστες. Παλεύοντας να σταθεί μέσα σ' ένα άγριο ανταγωνιστικό περιβάλλον, θα πληρώσει βαρύ τίμημα και θα απωλέσει κάθε ανθρώπινη ιδιότητα.

Ο Κεν Λούτς κάνει ένα συγκεκριμένο είδος κινηματογράφου, που χαρακτηρίζεται από πολιτικό-κοινωνικό προβληματισμό και κυρίως από ρεαλισμό. Τίποτα το πρωτότυπο και μεγαλειώδες, αλλά και καθόλου ασήμαντο. Οσο υπάρχουν τέτοια ακανθώδη προβλήματα, αυτό το σινεμά είναι επιβεβλημένο και πάντα επίκαιρο.

■ ΑΜΠΕΛΑΤΙΦ ΚΕΣΙΣ

Κους- κους με φρέσκο ψάρι

Ενας εξητάχρονος τυνήσιος μετανάστης που ζει στη Μασσαλία χάνει τη δουλειά του στα ναυπηγεία και αποφασίζει, αν και κουρασμένος από τα προβλήματα της ζωής, να ανοίξει ένα παραδοσιακό εστιατόριο με τη βοήθεια της οικογένειάς του.

Ο γαλλο-τυνήσιος σκηνοθέτης Α. Κεσίς αποδίδει φόρο τιμής στον μετανάστη πατέρα του με μια ρεαλιστική ταινία που απεικονίζει τον τρόπο ζωής των Γάλλων αραβικής κα-

Στο τέλος ΣΥΡΙΖουν το γαμπρό...

Μπάτσοι σκουπίδια, παλιοαρχιπιπ!

Αλήτες-ρουφιάνοι-δημοσιογράφοι (δισ)

Δηλαδή εκτός από τις ήδη γενόμενες κρατήσεις για να βγούμε στη σύνταξη θα πληρώσουμε (κι άλλο) κι από πάνω;

Να στήσουμε ΕΝ.Ε.ΔΡΑ στο κράτος

ΣΥΡΙΖΑ: Σύνδεσμος Ρύθμισης Ζόρικων Αντιθέσεων

◆ Τι σου είναι αυτός ο Γ. Δελαστίκ [του ΕΘΝΟΥΣ (...)] και του ΠΡΙΝ: «Αυτοϋπονομεύεται ο Καραμανλής» - και τι χρειάζεται, δηλαδή, χείρα βοήθειας;

◆ «Ευκαΐα» η ενοποίηση ταμείων, είτε ο Αλαβανοβγάνος στην TV τούτη τη βδομάδα («όλως τυχαίως» ξεχνώντας σε ποιο κοινωνικό σύστημα ζούμε). Ε, προ των (κυβερνητικών) πυλών (θεωρεί ότι) είναι ο άνθρωπος και «μαζεύεται», ήγουν γίνεται πιο «υπεύθυνος»...

◆ Ναι, αγαπητή Αλέκα, το ΙΚΑ οι ΔΕΗτζήδες το απεχθάνονται γιατί ξέρουν τι είναι.

◆ Αλήθεια, η Ομοσπονδία Οικοδόμων δεν θα απεργήσει (εκτός ΓΣΕΕ);

◆ Αλέξης, ήρθε η ώρα να τον παίξεις (τον ρόλο σου).

◆ Dream while the night is still young!

◆ Πρόωρες εκλογές (τα πρόωρα στη θερμοκοιτίδα...).

◆ Τσίπρας, γίνεται και Πρίτσας.

◆ Ζαχό-Νικολουτσό, άντρες έτοιμοι για όλα. Εμείς (ο φάε σκατά λαός) τον -πούλο.

Τίππ; Δουλειά μέχρι τα εβδομήντα;

◆ Ιστορική χειραφία Giorgakis-Alexis και τούμππαλιν (δία τους νοήμονας...).

◆ Ο (κεντροδεξιός) Βύρων Πολύδωρας καλεί: «στ' άρματα-στ' άρματα».

◆ USA - The land of the Free: «Ρεκόρ κατασχέσεων - Φτωχότεροι οι Αμερικανοί» (ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, 07/03/08), ενώ ταυτόχρονα ο πόλεμος στο Ιράκ έχει στοιχίσει (στις ΗΠΑ) 3 τρισ. δολάρια (συνέντευξη Τ. Στίγκλιτς, ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ, 07/03/08).

◆ Τί ρούλης κι αυτός ο διευθυντής Δευτεροβάθμιας που «σοκαρίστηκε» από έργα του Πικάσο...

◆ Δηλαδή με ποιο ΠΑΣΟΚ

είναι η ΚΟΕ; (βλέπε την πρόσφατη αντιαμερικάνικη αφίσα της). Σαφώς όχι με αυτό του Σημίτη και του Giorgakis.

◆ Έχετε προσέξει ότι οι κωλοφυλλάδες όλο αυτό τον καιρό επισημαίνουν τους άμεσα μόνο θιγόμενους κλάδους από το ασφαλιστικό της κυβέρνησης;

◆ Με ή χωρίς αύξηση της διεθνούς τιμής του πετρελαίου μάς έχουν αλλάξει τα πετρέλαια: καιρός να τους

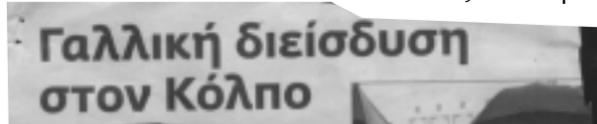
είναι η ΚΟΕ; (βλέπε την πρόσφατη αντιαμερικάνικη αφίσα της). Σαφώς όχι με αυτό του Σημίτη και του Giorgakis.

◆ «Αναιρέσεις»: το περιοδικό της νεολαίας του ΝΑΡ - «Αναιρέσεις»: η στήλη του Δελαστίκ στο ΕΘΝΟΣ. (Η επανάσταση πιάνει τα πόστα...).

◆ Λαϊκή εξουσία Περισσού: μέχρι λαϊκή αγορά το κόβω...

◆ Άλλο ETA και άλλο Μαρτίττα.

◆ «Η Αριστερά μαζί με τους σοσιαλιστές είναι μια

ΚΑΙ ο γαλλικός ιμπεριαλισμός τέλει να gamisi...

αλλάσουμε τα φώτα.

◆ «Καταλύει ΔΕΗ και κράτος η ΓΕΝΟΠ» (ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ, 07/03/08). If only...

◆ LOST ο Καραμανλής, κάθε φυλακισμένος ονειρεύεται ένα PRISONBREAK, σκέτος MATRIX ο Βυρύδωρας, LET THERE BE LIGHT η προπαγάνδα των ΜΜΕ, ε, δεν είναι καιρός για «παιχνίδια πολέμου»;

◆ Ο Θαπατέρο θα πατάξει την τρομοκρατία.

◆ Αυτό που λένε φυλλάδες όπως Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ (και όχι μόνο) είναι το γνωστό σώψυχο: η απεργία είναι σεβαστή αρκεί να μην γίνεται...

◆ Σαφέστατος ο Παν. Παν. στο σημείωμά του «Το ΠΑΣΟΚ και ο "Τρίτος πόλος"», ΕΘΝΟΣ, 11/03/08.

◆ «Βρωμίτσα» του ΕΘΝΟΥΣ για τις Ερυθρές Ταξιαρχίες.

◆ Κλασική η διαδρομή των διανοομένων της «Αριστεράς» - την δείχνει η συνέντευξη του Δ. Χριστόπουλου στο «Ε» της ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑΣ, 02/03/08.

◆ Επιτέλους! «Πήραμε χρώμα» ως Κόντρα!

◆ Οι εκλογές δεν είναι παίγνιο (ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ, 11/03/08). Σαφώς: είναι λογοπαίγνιο...

◆ Τι ξεσπάθωμα είναι αυτό του Μαστοράκη (GOLD FM) κατά του «σκληρού αλκοόλ»;

◆ Νέες διώξεις κατά του

εκρηκτική δύναμη» (συνέντευξη Αλαβανοβγάνου στα ΝΕΑ, 8-9/03/08). Σιγά, Αλέκο, γιατί «θα χυθεί αίμα»...

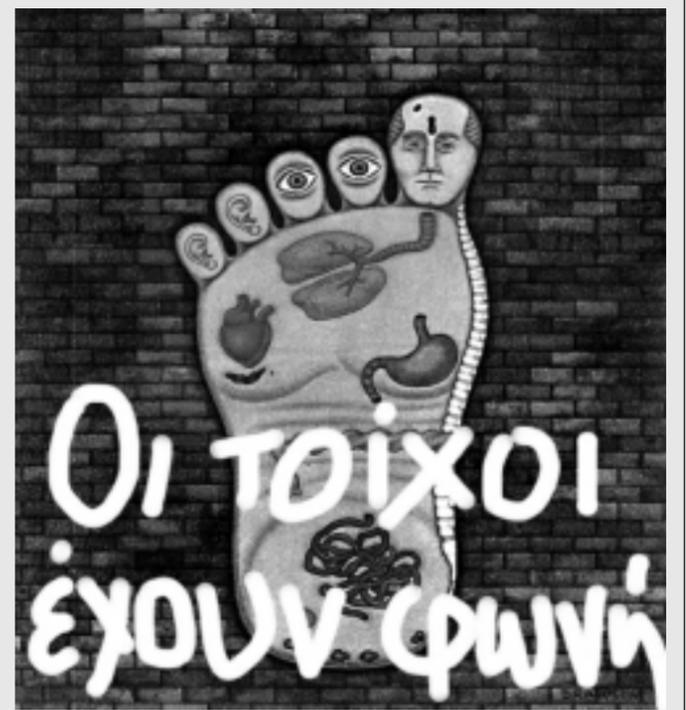
◆ «Μεγάλα προβλήματα στις επιχειρήσεις λόγω των απεργιών». ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ, 11/03/08. Ετσι μπράβο.

◆ Για κοιτάξτε το: «Σε μέλη της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας επισημαίνεται ότι τα τελευταία χρόνια το ποσοστό απασχόλησης αυξήθηκε και η αύξηση οφείλεται στις γυναίκες αλλά και σε άτομα μεγαλύτερης ηλικίας». Και σε άτομα μεγαλύτερης ηλικίας. Γκέγκε; (Από το άρθρο «Οι διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις στην αγορά εργασίας της Ε.Ε.», ΝΑΥΤΕΜΠΟΡΙΚΗ, 11/03/08).

◆ «Το να κραυγάζεις για ίση ή ακόμα και για δίκαιη αμοιβή πάνω στη βάση του μισθωτού συστήματος, είναι το ίδιο σαν να φωνάζεις για λευτεριά πάνω στη βάση του συστήματος. Το ζήτημα δεν είναι τι θεωρείτε σεις σωστό ή δίκαιο. Το ζήτημα είναι: Τί είναι αναγκαίο κι αναπόφευκτο σ' ένα δοσμένο σύστημα παραγωγής; (Κάρολος, «Μισθός, Τιμή, Κέρδος»).

◆ «Το να κραυγάζεις για ίση ή ακόμα και για δίκαιη αμοιβή πάνω στη βάση του μισθωτού συστήματος, είναι το ίδιο σαν να φωνάζεις για λευτεριά πάνω στη βάση του συστήματος. Το ζήτημα δεν είναι τι θεωρείτε σεις σωστό ή δίκαιο. Το ζήτημα είναι: Τί είναι αναγκαίο κι αναπόφευκτο σ' ένα δοσμένο σύστημα παραγωγής; (Κάρολος, «Μισθός, Τιμή, Κέρδος»).

Βασίλης

◆ Απόσυρη τώρα του αντι-ασφαλιστικού νομοσχεδίου (ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ)

◆ Κάτω τα χέρια από την κοινωνική ασφάλιση (ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ)

◆ Ο αγώνας τώρα αρχίζει Κάτω τα χέρια από τη ΔΕΗ (ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ)

Πανό στη συγκέντρωση και πορεία της ΓΕΝΟΠ-ΔΕΗ. Ωραία και σωστά τα δύο πρώτα συνθήματα. Δε συμβαδίζουν όμως ούτε με την τακτική ούτε με την αμυντική επιχειρηματολογία της ηγεσίας της ΓΕΝΟΠ απέναντι στους ρουφιανοεισαγγελείς. Πολύ περισσότερο που το τρίτο σύνθημα παραπέμπει ευθέως στο ερώτημα: και τόσο καιρό τι κάνατε, ρε παλικάρια; Βλέπετε, η συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΓΕΝΟΠ (και όχι μόνο) δε μπορεί αλλά ούτε θέλει να καταλάβει ότι η λογική του μικρότερου κακού, η λογική του να παζαρεύουμε τα του οίκου μας, που με αυτή διαμορφώνει στρατηγική, που αυτή καλλιεργεί στους εργαζόμενους, έχει απομαζικοποιήσει τα συνδικάτα, έχει κάνει μεγάλο κομμάτι των εργαζόμενων απλούς ψηφοφόρους. Θα μου πείτε, ότι αν οι ηγεσίες των συνδικάτων δεν έπασχαν από «γραφειοκρατισμό», δε θα έκανε ο Κωστάκης το λιοντάρι (περί Φάνης, περί Θείτσας, ουδείς λόγος, αυτή απλώς συμβολίζει την κατάντια της αστικής πολιτικής). Αλλά, όπως λέει και ο λαός, όταν δεν είναι φυλακισμένος στον καναπέ του, πίσω έχει η αγλάδα την ουρά.

◆ Γενικευμένη απεργία τώρα: - Στα αντι-ασφαλιστικά σχέδια - Στην ποινικοποίηση των αγώνων (ΠΑΜΕ-ΔΕΗ)

Και οι ταξικοί ωραία. Αριστα. Μόνο που δε μας λένε, γιατί δε βάζουν τις ταξικές ομοσπονδίες που ελέγχουν, τα ταξικά συνδικάτα (π.χ. των οικοδόμων), τα Εργατικά Κέντρα που ελέγχουν (π.χ. Εργατικό Κέντρο Λάρισας) να προκηρύξουν απεργίες. Η γενικευμένη απεργία που πρέπει να γίνει τώρα είναι η συμμετοχή στα απεργματικά συλλαλητήρια του ΠΑΜΕ; Ξεχάσα, ζητώ συγνώμη: οι εργαζόμενοι πρέπει να βγάλουν συμπεράσματα για το ΠΑΣΟΚ, τη ΝΔ και το ΣΥΝ. Και στις επόμενες εκλογές να ψηφίσουν ΚΚΕ!!! Τόσο χάλια. Χειρότερα δε γίνεται.

◆ Όλοι στους δρόμους. Διαλύουν την κοινωνική ασφάλιση και το μέλλον μας. 12/3 Όλοι στο Σύνταγμα (ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ)

Διαλύουν το μέλλον που χάραξε η ΓΣΕΕ και η ΑΔΕΔΥ. Το μέλλον της εργασίας σε «συνεργασία» με το κεφάλαιο. Το μέλλον της ταξικής ειρήνης. Το μέλλον των εξευτελιστικών μεροκάματων, των stage, της ανεργίας. Δε διαλύουν κανένα μέλλον. Αυτό το μέλλον γίνεται παρόν και μας πνίγει.

◆ Κατάργηση των αντι-ασφαλιστικών νόμων. Κάτω τα χέρια από τα ταμεία (Σύλλογος Εργαζομένων Δ. Καλλιθέας)

Πριν λίγο καιρό, όταν γινόταν ο καυγάς στο Δήμο για τις εκλογές και τις ψήφους, οι «Εκτός των Τειχών» τους είχαν πει, ότι δεν χρειάζονταν τόσα ζόρια για τα ψηφιακά και ότι δεν πρέπει να ξεχνούν, ότι πάνω απ' όλα είναι συνάδελφοι και έχουν πολλά να αντιμετωπίσουν μαζί. Τώρα που είναι δίπλα-δίπλα στις περιφρουρήσεις, πολλοί το βιώνουν αυτό το συναίσθημα. Οχι όλοι. Οχι όσοι παντού και πάντα βλέπουν μπροστά τους μια κάλπη. Ευτυχώς δεν είναι όλοι έτσι. Αν κερδίσουν, θα είναι ακόμα καλύτερα τα πράγματα.

◆ Οδηγητής: Η αλήθεια έχει χρώμα κόκκινο (ΚΝΕ)

Το τεύχος που κυκλοφορεί διαφημίζει, μαζί με το παραπάνω σύνθημα, συνέντευξη με τους Ζ. Ομπράντοβιτς, Πρ. Τζόρτζεβιτς, Ι. Ιβίτς για τη διάλυση της Γιουγκοσλαβίας. Κόκκινοι δεν ξέρω να είναι οι παραπάνω συμπαθείς Σέρβοι. Το ότι ο Τζόρτζεβιτς παίζει στον Ολυμπιακό δεν έχει καμία πολιτική σημασία. Αρα, κακώς η ΚΝΕ λέει ότι η αλήθεια έχει χρώμα κόκκινο. Έχει και μαύρο, έχει και μπλε, έχει απ' όλα. Απλώς, όλ' αυτά, κατά την προώθηση της πολιτικής του κόμματος και της ΚΝΕ, μεταλλάσσονται σε κόκκινα. Γιατί τέτοιο χρώμα έχει η φανέλα. Όπως στο ποδόσφαιρο και στο μπάσκετ.

ταγωγής, μακριά από τα συνήθη στερεότυπα. Εδώ δεν θα συναντήσουμε το ρατσισμό και τις δυσκολίες που αντιμετωπίζουν οι Αραβες στη Γαλλία σήμερα, αλλά την ενσωμάτωση ουσιαστικά στη γαλλική κοινωνία των προερχόμενων από τις πρώην αποικίες μεταναστών, καθώς και την αποδοχή τους από τους Γάλλους, γεγονός βέβαια που είναι επίσης μια αληθινή πλευρά της πραγματικότητας.

Ο Κεσίς περιγράφει με λεπτομερή και ρεαλιστικό τρόπο την απλή καθημερινότητα των ηρώων του στην εργασία και το σπίτι, καταφέροντας να κρατήσει το ενδιαφέρον των θεατών, παρά το γεγονός ότι ορισμένες σκηνές τραβάνε περισσότερο απ' ότι πρέπει σε μάκρος. Είναι αλήθεια ότι είχαμε μεγαλύτερες προσδοκίες γι' αυτή την ταινία, η οποία δεν παύει όμως να είναι ένα τυπικό δείγμα σύγχρονου νεορεαλισμού, πράγμα που μη νομίζετε ότι είναι τόσο συνηθισμένο στις μέρες μας.

Ελένη Σταματίου

Κάνε δική σου
υπόθεση την
οικονομική
ενίσχυση της
«Κόντρας»

■ Εκρηξη του επίσημου τιμάριθμου

Μόνη διέξοδος η αύξηση των μισθών

Ούτε ο παραπονημένος Δείκτης Τιμών Καταναλωτή ούτε οι συνήθειες «μαϊμουδιές» της Εθνικής Στατιστικής Υπηρεσίας μπορούν να κρύψουν την αλήθεια. Ακόμα και με τον δείκτη αυτής της αναξιόπιστης κρατικής υπηρεσίας, ο τιμάριθμος καλπάζει.

Το Φλεβάρη του 2008 ο τιμάριθμος έκανε άλμα κατά 4,4%, φτάνοντας στο επίπεδο του 2002 (τότε που το χορό έσερναν οι ανατιμήσεις λόγω εισαγωγής του ευρώ). Η κυβέρνηση, βέβαια, παίζει με άλλους δείκτες, όπως το μέσο επίπεδο έτους (3,1% στο διάστημα Μάρτη 2007 - Φλεβάρη 2008), όμως για τους εργαζόμενους σημασία έχουν δύο στοιχεία.

Πρώτο, η τάση, που δείχνει πως έχουμε μπει σε μια τροχιά συνεχών ανατιμήσεων. Είναι χαρακτηριστικό ότι την προηγούμενη εβδομάδα ο πρόεδρος του ΣΕΒ Δ. Δασκαλόπουλος έκανε ρόμπα τον υπουργό Ανάπτυξης Χ. Φώλια, δηλώνοντας ότι «η αποτελεσματικότητα αυτών των

μέτρων (σ.σ. τα «41 μέτρα κατά της ακρίβειας», που ανακοίνωσε ο Φώλιας) πρόκειται να αποδειχθεί ανιστρόφως ανάλογη των προσδοκιών που τα συνοδεύουν. Οπως, άλλωστε, έχει συμβεί και στο παρελθόν».

Δεύτερο, ο κάλπικος χαρακτήρας του επίσημου δείκτη τιμών καταναλωτή, που καταρτίζεται έτσι ώστε να υποτιμά την αξία της εργατικής δύναμης. Διότι το «καλάθι της νοικοκυράς» είναι διαφορετικό για μια εργατική οικογένεια σε σχέση με μια μικροαστική ή μεγαλοαστική οικογένεια. Στην κατανάλωση μιας εργατικής οικογένειας τα είδη πρώτης ανάγκης έχουν πολύ μεγαλύτερη συμμετοχή απ' όση σε μια αστική. Ιδού, λοιπόν, οι αυξήσεις σε μερικά είδη πρώτης ανάγκης, πάντα σύμφωνα με τις δειγματοληψίες της ΕΣΥΕ:

- Πετρέλαιο 38,1%.
- Ηλεκτρικό 7%.
- Υδρευση 6,2%.
- Ζυμαρικά 21,3%.
- Νωπά λαχανικά 13,5%
- Οσπρία 13%.

- Αλεύρι 19%.
- Πουλερικά 11,8%.
- Ψωμί 15%.
- Φρούτα 11,3%.
- Γάλα φρέσκο 6,6%.
- Γάλα παστεριωμένο 5,6%.
- Αυγά 13,6%.
- Καύσιμα αυτοκιν. 19%.

Εδώ και χρόνια έχουν καταφέρει να στρέψουν τους εργαζόμενους σε λάθος κατεύθυνση. Σε κραυγές κατά της «αισχροκέρδειας» και αιτήματα προς τις κυβερνήσεις να την «πατάξουν». Εχουμε έτσι ένα γαιτανάκι με τις κυβερνήσεις να ισχυρίζονται ότι παίρνουν μέτρα και τις αντιπολιτεύσεις να τις καταγγέλλουν για το αντίθετο, για ανικανότητα κ.λπ. Στο κόλπο συμμετέχουν και διάφορες «καταναλωτικές οργανώσεις» που γεμίζουν τα μυαλά των εργαζόμενων με παπαριές περί «καταναλωτικής συνείδησης», «ελέγχου αγοράς» και δε συμμαζεύεται.

Ο εργαζόμενος, όμως, είναι πρωτίστως εργαζόμενος και μετά καταναλωτής. Με τη δεύτερη ιδιότητα είναι εντε-

λώς ανίσχυρος απέναντι στους σιδερένιους νόμους της καπιταλιστικής αγοράς. Πρέπει να ψωνίσει για να φάει, για να ντυθεί, για να στεγαστεί, για να επιβιώσει. Ψωνίζει ανάλογα με το πόσο πουλάει το δικό του εμπόρευμα, την εργατική του δύναμη. Όταν, λοιπόν, η καπιταλιστική αγορά ανεβάζει τις τιμές στα μέσα συντήρησής του, δεν έχει άλλη λύση εκτός από την αύξηση της τιμής του δικού του εμπορεύματος, που εκ των πραγμάτων γίνεται πιο ακριβό.

Εδώ, όμως, έρχονται οι κυβερνήσεις και κουνούν αυστηρά το δάχτυλο, δηλώνοντας ότι δεν πρέπει να υπάρξει «φραύλος κύκλος»! Ζητούν από τους εργαζόμενους να δείξουν «αυτοσυγκράτηση». Να δεχτούν, δηλαδή, να πουλήσουν την εργατική τους δύναμη ακόμη πιο κάτω από την αξία της, εξελίξη που θα έχει ως αποτέλεσμα να αυξηθεί ο βαθμός εκμετάλλευσης και η κερδοφορία του κεφαλαίου. Αυτή είναι η ουσία όλων όσων ξαναζούμε.

«Σχιζοφρένεια»

Μ' αυτά που ακούμε το τελευταίο δεκαήμερο έχουμε καταντήσει σχιζοφρενείς. Κοντεύουμε να ξεχάσουμε τι σημαίνει απεργία. Κοντεύουμε να ξεχάσουμε για ποιο λόγο απεργούν οι εργαζόμενοι της ΔΕΗ και ασχολούμαστε με το ρεύμα που κόβεται. Λες και μπορεί να υπάρξει απεργία χωρίς επιπτώσεις. Όταν απεργούν οι συγκοινωνίες πας με τα πόδια ή το αυτοκίνητό σου, όταν απεργούν οι οδοκαθαριστές πήζουν οι δρόμοι στο σκουπίδι, όταν απεργούν οι ΔΕΗτζήδες κόβεται το ρεύμα. Απλά ήταν άλλοτε τα πράγματα για τους εργαζόμενους. Μπερδεμένα τείνει να τα καταστήσει η γκεμπελική προπαγάνδα της κυβέρνησης, που έχει στο πλευρό της το σύνολο των ΜΜΕ.

Αυτοί θα ήθελαν απεργία... αλα Ιαπωνία. Βάζω το καπελάκι μου στραβά και συνεχίζω να ξεσκίζομαι στη δουλειά. Όμως, μια απεργία είναι αποτελεσματική μόνο όταν πιέζει τα αφεντικά. Οι εργάτες ενός εργοστάσιου έχουν ελπίδες όταν με την απεργία ελέγχουν και το στοκ και η επιχείρηση χάνει λεφτά. Οι εργάτες της ΔΕΗ έχουν ελπίδα όταν η επιχείρηση πληρώνει λεφτά για να εισάγει ρεύμα και το κράτος βρίσκεται αντιμέτωπο με την οργή του λαού-καταναλωτή. Απλά πράγματα.

Ας σκεφτούμε πόσο διαφορετική θα ήταν σήμερα η κατάσταση, αν μια μαζική διαδήλωση εξέφραζε την αλληλεγγύη της στους απεργούς της ΔΕΗ φωνάζοντας «κατεβάστε τους διακόπτες - καλύτερα στο σκοτάδι παρά με το Ασφαλιστικό του Καραμανλή» (ας θυμηθούμε εκείνο το παλιό καλό σύνθημα «καλύτερα παπάκι, παρά το Μπτσοτάκη»). Θα αρκούσε μια τέτοια μαζική διαδήλωση για να απομονώσει την κυβέρνηση, όπως την απομόνωσε το 1992 η μεγάλη διαδήλωση αλληλεγγύης στους απεργούς της τότε ΕΑΣ. Πρέπει δε να επισημάνουμε, ότι μια τέτοια διαδήλωση δεν θα είχε μόνο χαρακτήρα αλληλεγγύης, αλλά και χαρακτήρα αγωνιστικής σύμπραξης. Διότι το αντιασφαλιστικό νομοσχέδιο δεν αφορά μόνο τους ΔΕΗτζήδες, αλλά όλους τους εργαζόμενους.

Από την άλλη, δε μπορούμε να μη σημειώσουμε πως νερό στο μύλο της βρόμικης προπαγάνδας ρίχνει και η συνδικαλιστική γραφειοκρατία με την τακτική της. Καταρχάς, με το συντηχιακό πνεύμα της, που απομονώνει τους εργαζόμενους της ΔΕΗ από τους υπόλοιπους εργαζόμενους. Φαντασθείτε τι αποδοχή θα είχε η απεργία τους, αν διατύπωνε ως κεντρικό αίτημα το «να αποσυρθεί το νομοσχέδιο», αντί το «να εξαιρεθούμε». Υστερα, με τις καθημερινές εμφανίσεις στα ΜΜΕ, με απολογητικό ύφος, όπου κυριολεκτικά παίζει στο γήπεδο του αντίπαλου. Τέλος, με τα νυχτερινά παζάρια με τη διοίκηση της ΔΕΗ (δηλαδή με την κυβέρνηση) και την υποχώρηση σε ορισμένες πλευρές του απεργιακού μετώπου.

Ακόμη και την άρνηση της συγχώνευσης στο ΙΚΑ (αίτημα δίκαιο) δεν την έχουν εξηγήσει, ώστε να καταλάβουν οι άλλοι εργαζόμενοι πως αυτή η συγχώνευση δεν είναι μόνο σε βάρος των ΔΕΗτζήδων, αλλά σε βάρος όλων, γιατί με την εξίσωση προς τα κάτω θα εξαφανιστεί κάθε προοπτική βελτίωσης των ασφαλισμένων του ιδιωτικού τομέα.

Η βρόμικη προπαγάνδα κυβέρνησης και ΜΜΕ έχει ως στόχο την εξατομίκευση των εργαζόμενων: οι ΔΕΗτζήδες απεργούν και μεις θέλουμε να δούμε μπάλα! Ούτε αλληλεγγύη να υπάρχει ούτε αναγνώριση της κοινότητας στόχων και αιτημάτων. Αυτή την προπαγάνδα η συνδικαλιστική γραφειοκρατία δεν την αντιμάχεται, δεν την χτυπά, ενώ θα μπορούσε εύκολα να τη διαλύσει. Αυτό δεν γίνεται τυχαία, αλλά είναι αποτέλεσμα της πττοπαθούς και υπονομευτικής φύσης της.

Π.Γ.

ΝΑ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΤΕΙ Ο ΣΑΒΒΑΣ ΞΗΡΟΣ

Υπογράψτε την έκκληση - Συγκεντρώστε υπογραφές

<http://freesavvasxiros.webs.com>

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: ΑΓΑΘΟΥΠΟΛΕΩΣ 65-Τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΕΝΕΛΑΟΥ 1 και ΕΓΝΑΤΙΑ, ΤΗΛ-FAX 221898

<http://www.eksegersi.gr>, e-mail: kontra@eksegersi.gr

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΕΤΡΟΣ ΠΩΤΗΣ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: Αγ. Άννης 24 - Αιγάλεω

